EDGAR WALLACE

EDGAR WALLACE

UŞA CU ŞAPTE BROAŞTE

Ultimul succes al lui Dick Martin, cunoscutul detectiv oficial din Scotland Yard, fusese arestarea lui Lew Pheeney, bănuit de părtaş la spargerea băncii din Helborough. Îl găsise într-o mică şi neînsemnată cafenea din Soho.

— Ce e colonele? Care-i nemulţumirea înaltei autorităţi? întrebase el aproape vesel scoţându-şi pălăria.

— Să mă slăbeşti cu Helborough. M-am lăsat de mult de-alde astea.

— Nu mai spune! Dar ce-ai făcut, de pildă, marţi noaptea?

Pe chipul spărgătorului apăru un zâmbet de voie bună.

— Te-ai prăpădi de râs dacă ţi-aş spune adevărul.

— Hai, s-auzim, făcu detectivul şi ochii îi sclipiră de bucurie.

Lew nu răspunse numaidecât, dându-şi seama că prea multă sinceritate i-ar putea fi primejdioasă.

— Am avut o însărcinare de îndeplinit, despre care nu-mi prea place să vorbesc, zise el în sfârşit. O însărcinare grozavă… dar nu ceva pentru care aş putea fi tras la răspundere, adăugă el repede.

— Şi te-au plătit bine? întrebă Dick politicos, deşi neîncrezător.

— Împărăteşte! Am primit un avans de o sută cincizeci de pfunzi. Da, da, cască ochii mari, domnule detectiv, şi miră-te cât pofteşti, dar crede-mă că nu mint şi nici nu exagerez. A trebuit să sparg nişte broaşte. Ştii – asta e specialitatea mea, dar broaştele astea mi se împotriveau al dracului şi locul unde m-au dus era sinistru. Dacă mi s-ar da un car cu aur n-aş mai face aşa ceva. Am însă un admirabil alibi. Pot

dovedi că în noaptea de marţi am fost pe la ora opt de am luat masa la cârciuma Poştei din Chichester şi că la unsprezece m-am dus la culcare. Ţi-aş face plăcerea din toată inima, domnule Martin – dar spre părerea mea de rău, trebuie să cauţi aiurea pe spărgătorii din Helborough.

Îl ţinură peste noapte pe Lew închis, pe când telefonul şi telegraful era în plină activitate. Spusele lui fură confirmate şi a doua zi dimineaţă trebuiră să-i dea drumul. Dick îl invită la masă căci între un spărgător şi un detectiv nu există pică, iar inspectorul Dick Martin era tot atât de iubit de către pungaşi ca şi de colegii lui din Scotland Yard.

— Îmi pare rău, domnule Martin, dar nu-ţi pot satisface curiozitatea, zise Lew bine dispus. Zi-mi cum oi vrea că nu mă supăr. Mi s-a plătit peşin o sută cincizeci de pfunzi şi mi s-ar fi dat o mie dacă izbuteam. Nu-ţi mai sparge degeaba capul că tot n-ai să ghiceşti despre ce e vorba.

Dick îl privea ţintă.

— Ascultă, Lew. Văd eu bine că-ţi vine greu să-ţi ţii limba. Hai, uşurează-ţi inima.

Dar Lew clătină capul.

— Dacă ar fi să spun tot ce ştiu aş băga pe cineva în belea nu-mi stă în obicei.

— N-ai decât să nu-i spui numele şi nici amănuntele. Povesteşte-mi ce s-a întâmplat, făcu detectivul curios.

Lew dete pe gât ceaşca de cafea fierbinte şi se şterse pe gură.

— Nu-l cunoşteam pe omul care mi-a dat însărcinarea, adică nu personal, dar auzisem de el. Stătuse cândva vreo câteva luni la răcoare. Într-o noapte veni la mine şi mă duse la el acasă – brr! o adevărată vizuină de tâlhari.

— Se cutremură când îşi aduse aminte.

— Să ştii de la mine, Martin: un hoţ e oarecum om cinstit, lucrează pe faţă. El pune la bătaie libertatea lui şi adversarul lui e poliţia. Îl prinde, îl bagă la răcoare, îşi face osânda şi n-are cu nimeni nimic. Sunt însă crime care nu stau în paragrafe şi murdării care fac să i se întoarcă

maţele unui pungaş de treabă. Când individul a venit să-mi facă propunerea, am crezut la început că vrea să râdă de mine. Dar când am văzut că nu glumeşte, îmi venea s-o iau la fugă. Sunt însă din fire curios şi, după ce-am chibzuit bine, am primit. Te rog să nu uiţi că nu era vorba de o crimă, voia numai să descuie ceva ca să afle un anumit lucru. O să-şi trudească el mult şi bine creierii fiindcă broaştele, acelea nu le poate descuia ori sparge cineva.

— Broaşte? Ce fel de broaşte? întrebă încordat Dick.

Dar Pheeney clătină capul şi schimbă vorba. Zise că vrea să-şi schimbe felul de viaţă şi „să părăsească şi el serviciul". Avea un frate arhitect dincolo de Ocean şi are de gând să se ducă şi el acolo şi să se apuce de muncă cinstită.

Dick îşi luă rămas bun şi porni spre Scotland Yard ca să-şi dea raportul superiorilor săi după cum făcea întotdeauna, dar de astă dată pentru cea din urmă oară.

Inspectorul Sneed, ridică ochii şi-l întrebă:

— Aşadar e adevărat! Dai cu piciorul unei profesiuni atât de bune, să-ţi cumperi o casă la ţară şi să te simţi foarte fericit când o să oferi braţul unei prinţese ca s-o conduci la masă. Halal de-aşa viaţă! Să-ţi fie de bine, încheie el imputările.

Dick Martin rânji. În adâncul sufletului îi părea rău că-şi înaintase demisia.

— Ce mult schimbă averea pe om, urmă căpitanul Sneed cu melancolie. Eu, de pildă, dacă ar fi să moştenesc ceva milioane, n-aş mai face nimic.

— Lasă că nici aşa nu te prea prăpădeşti cu firea, răspunse Dick zâmbind.

— Insulta superiorului! murmură Sneed. Bagă de seamă că faci încă parte din Statul Major. Zi-mi „Sir" şi fii, rogu-te, mai respectuos cu mine. Eu nu sunt leneş, numai niţel cam letargic şi letargia e o boală ca şi obezitatea.

— Atunci eşti gras fiindcă eşti leneş şi leneş fiindcă eşti gras – asta e.

Căpitanul Sneed îşi mângâie îngândurat bărbia. Era voinic ca un taur dar fără puteri ca un copil. Oftă adânc, cotrobăi într-un coş şi scoase o hârtie albastră.

— Nu te crede aşa de grozav. Până acum eşti încă sclavul meu. Du-te deci la biblioteca Bellingham şi lămureşte afacerea asta. Cică s-ar fi furat nişte cărţi din bibliotecă.

Subinspectorul Martin păru nemulţumit de însărcinarea dată.

— Recunosc că nu poţi culege lauri de pe urma ei, urmă inspectorul zâmbind bucuros. Cleptomania e pentru detectivi ceea ce e ştersul prafului pentru o gospodină. O să-ţi mai taie niţel nasul ca să nu te mai crezi atât şi foarte bine o să fie.

Dick, poreclit Slick, ieşi pe uşă cu ochii în jos, gândindu-se că scurta dar strălucita carieră pe care o făcuse în poliţie era ca şi sfârşită. Era specialist în descoperirea pungaşilor şi cel mai bun copoi pe care-l avusese Scotland Yard. Sneed spusese adeseori despre el că era făcut pentru pungaş, ceea ce era un compliment pentru detectiv.

Dick Martin venise din Canada unde tatăl său fusese directorul unei închisori. Acesta nu se prea sinchisise de feciorul lui, după cum nu se sinchisea nici de condamnaţi. Petre du Bois, un osândit pe viaţă, îl învăţase cum să deschidă cu un cârlig îndoit la vârf, orice uşă. Un alt puşcăriaş îl învăţase cum să măsluiască bine cărţile. Şi, de n-ar fi fost o fire cinstită din născare, ar fi ieşit un pungaş renumit.

— Lăsaţi-l în pace. Nu strică să înveţe meseria de pungaş, zisese colonelul Martin, tatăl lui, la observaţiile rudelor. O să-i prindă bine mai târziu când o intra în poliţie şi învaţă meseria pe gratis.

Înalt şi falnic ca un stejar, sănătos la trup şi suflet, îndreptăţea pe deplin speranţele tatălui său. Războiul îl adusese la Londra şi intrase în poliţie unde îşi câştigă repede simpatia şi admiraţia superiorilor.

— Ei, Martin! Zi, ne părăseşti, adevărat e? Păcat! Şi ce ai de gând să faci? îl întrebă un coleg întâlnindu-l pe scară.

Dick dădu din umeri. Nu ştia încă nici el de ce să se apuce.

— Ei, drace! Bine că-mi adusei aminte. Cunoşti pe un avocat Hawelock?

Dick clătină capul negativ.

— Un avocat foarte bun. O să-i găseşti adresa în cartea telefonică. Tocmai mă întreba deunăzi dacă nu ştiu un detectiv de încredere.

— Şi la ce-i trebuie detectivul?

— Nu ştiu. Du-te de vezi. Mi se pare că e vorba de supravegherea unui client care i se pare suspect.

Savantul John Bellingham, fondatorul bibliotecii cu acelaşi nume, cunoscută în Londra numai de câteva persoane alese, stipulase în actul de fondaţie ca „două făpturi feminine inteligente, în situaţii materiale precare” să conducă biblioteca.

Dick fu dus în faţa uneia din aceste „făpturi feminine”.

Într-o încăpere îngustă şi înaltă, plină cu rafturi până sus şi mirosind a hârţoage mucegăite şi piele, stătea la o masă o fată tânără şi scria.

— Sunt de la Scotland Yard, zise Dick, şi am fost trimis să văd ce e cu reclamaţia dv. prin care faceţi cunoscut că vi s-au furat cărţi din bibliotecă.

Pe când vorbea, se uita cu atenţie la poliţele încărcate cu cărţi, căci nu-l prea interesau de obicei „făpturile feminine”. Singurul lucru ce observă la fată fu rochia neagră şi culoarea aurie a părului ei.

— Da, răspunse ea, în lipsa mea s-a furat din bibliotecă o carte de Haeckel: Morfologia.

Deschise un sertar, scoase din el un carton şi-l puse înaintea detectivului care citi cuvintele fără să priceapă cine ştie ce.

— Cine a fost aici în lipsa d-tale?

— Asistenta mea Miss Helder.

— Se făcea în vremea asta schimb de cărţi?

— Negreşit. Am notat numele domnilor care au cerut cărţi dar sunt persoane asupra cărora nu poate plana nici cea mai mică urmă de bănuială. Singurul care nu e înscris printre cititorii bibliotecii noastre e un domn anume Staletti, doctor italian care a venit să se informeze despre regulamentul bibliotecii.

— Şi-a spus numele? întrebă cu mirare Dick.

— Nu, răspunse fata, dar l-a recunoscut Miss Helder, fiindcă-i văzuse fotografia într-o gazetă. Credeam că-l cunoşti şi d-ta.

— Ce te făcea să crezi aşa ceva, buna mea copilă? întrebă el iritat.

— Şi de ce nu, bunul meu domn? răspunse ea calmă.

De-abia acum luă Dick Martin seama la ea. Ieşise din dosul mesei unde îşi petrecea zilele şi răsărise la iveală: un personaj bine definit. Ochii ei erau cenuşii, nasul mic şi semeţ, gura cam prea mare. Avea într-adevăr părul de un blond auriu.

— Te rog să mă ierţi, zise el râzând, dar îţi mărturisesc că afurisitul ăsta de furt mă interesează grozav de puţin, fiindcă mi-am dat demisia şi de mâine încolo nu mai fac parte din poliţie.

— Veste bună pentru pungaşi, răspunse ea politicos.

O lumină vioaie luci în ochii ei şi lui Dick îi fu numaidecât fata simpatică. Luă un scaun care-i era la îndemână şi şezu jos.

— Aşadar, cine e acest Staletti?

Ea îl măsură cu o privire gravă şi zâmbi ironic.

— Şi d-ta zici că eşti detectiv, adică una din acele fiinţe care veghează la căpătâiul nostru?

Dick râse cu poftă şi zise ridicând mâinile în sus:

— Mă predau. M-ai dat gata. Dar spune-mi, te rog cine e acest Staletti?

— Zău, nu ştii? Asistenta mea zice că-l cunoaşte foarte bine poliţia. Vrei să-i vezi cartea?

— A scris vreo carte? întrebă Dick cu o mirare sinceră.

Fata se sculă de pe scaun, ieşi din cameră şi se întoarse imediat cu un volumaş subţire în mână. Dick citi titlul pe copertă: Păreri noi despre biologia constructivă de Antonio Staletti. Răsfoi paginile tipărite mărunt care mişunau de diagrame şi tabele.

— Şi pentru un fleac ca ăsta a venit în conflict cu poliţia? Aflu pentru întâia oară că e o crimă ca să scrii o carte.

— Negreşit că e o crimă, făcu ea cu seriozitate. Totuşi nu e pedepsită de lege, dar nu pentru asta a fost închis, ci pentru ceva mai grav şi mai grozav. Mi se pare că era vorba de vivisecţiune.

— Despre ce tratează cartea?

— Despre fiinţe cu două picioare ca d-ta şi ca mine, răspunse ea solemn. În cartea asta scrie că oamenii ar fi cu mult mai fericiţi, dacă, în loc să fie hrăniţi cu latina şi algebra, ar fi îndopaţi cu rădăcini şi nuci şi lăsaţi să alerge goi şi liberi prin păduri.

Dick se ridică în toată impunătoarea lui persoană.

— Şi unde locuieşte individul ăsta ciudat?

Ea luă cartea şi căută în josul prefeţei.

— La Sussex – Curtea spânzuraţilor. Brr! ce sinistru!

— Şi cine a mai cercetat biblioteca în afară de Staletti?

— Nimeni altul nu poate fi bănuit, mai ales că pe ceilalţi cititori – istorici şi biologi – n-ar avea ce să-i ispitească. Furtul s-a făcut de altfel în lipsa mea, altminteri nu ar fi fost posibil deoarece eu am ochii-n patru.

Se întrerupse brusc şi privi pe masă. Cartea dispăruse.

— D-ta ai luat-o? întrebă ea.

— Ai văzut d-ta când am luat-o? o întrebă el provocător.

— De văzut n-am văzut, drept e, dar aş fi putut să jur că era până acum aici pe masă.

Dick scoase cartea de sub pardesiu şi i-o dădu înapoi.

— Greu să poată spune cineva că are ochii-n patru.

— Dar cum a fost cu putinţă? întrebă ea uluită. Ţineam mâna pe carte şi n-am ridicat mâna mai mult de-o secundă.

— Lasă că o să vin într-o zi să-ţi arăt meşteşugul, îi făgădui el serios şi plecă.

Doar când ajunse în stradă îşi aduse aminte că nu aflase încă numele tinerei şi capabilei domnişoare cu care stătuse de vorbă.

Sybil Lansdown alergă la fereastra dinspre stradă şi se uită după el până ce-l pierdu din ochi. Pe buzele ei apăru un zâmbet şi în privire avu o sclipire de triumf. La început se gândise să-l dispreţuiască fiindcă nu putea suferi oamenii care se cred. Apoi însă îi apăru într-o altă lumină. Oare o să-l mai vadă vreodată? Sunt atât de puţini oamenii cu care poţi râde în voie şi subinspectorul Dick Martin – citise numele pe cartea lui de vizită – era unul din aceia la a căror apariţie îţi simţeai sufletul câştigat.

În după-amiaza aceleiaşi zile Dick opri automobilul înaintea porţii Curţii spânzuraţilor. Drumul plin de bălării dădea la iveală la o cotitură bruscă o casă fără aparenţă.

Nu găsi sonerie şi bătu vreme de cinci minute în uşa putredă până ce auzi nişte paşi târşind, apoi pe cineva dând lanţul la o parte. Uşa se deschise de doi centimetri.

Prin crăpătura îngustă, Dick zări o faţă prelungă şi sbârcită ca o smochină uscată, o barbă neagră şi lungă până la brâu, o tichie unsuroasă şi doi ochi negri şi adânci cu privirea scormonitoare şi vicleană.

— D-ta eşti doctorul Staletti? întrebă el.

— Da, aşa mă cheamă.

— Glasul lui era aspru şi avea un accent străin.

— Ai ceva de vorbit cu mine? Asta e ceva fenomenal fiindcă eu nu prea primesc vizite.

Şovăi o clipă apoi spuse ceva cuiva care stătea în dosul lui şi când întoarse capul, Dick zări un tânăr bucălat, elegant îmbrăcat. La vederea lui Dick, acesta se dete repede înapoi.

— Bună ziua, Tommy, îl salută Dick Martin politicos. Ce plăcere neaşteptată!

Tommy Cawler era într-adevăr simpatic la vedere. Cămaşa îi era de o albeaţă de zăpadă şi hainele fără cusur.

— Bună ziua, domnule Martin, răspunse Tommy care nu-şi pierdea uşor cumpătul. Venisem din întâmplare să văd ce mai face prietenul meu Staletti.

Dick îl privi admirativ.

— Măi, măi, ce elegant eşti! Ai dat, se vede, lovitura.

Tommy lăsă ochii-n jos resemnat.

— Fii fără grijă. M-am lăsat de alde-astea. M-am apucat acum de o meserie cinstită. Aşadar, la revedere Staletti.

Strânse mâna bărbosului cu o cordialitate cam exagerată şi se pregăti să iasă pe uşă.

— Stai, Tommy, făcu Dick. Aşteaptă-mă niţel că am ceva de vorbit cu d-ta.

Tommy Cawler păru stânjenit şi aruncă o privire semnificativă doctorului.

— Bine, bombăni el nemulţumit, dar să ştii că sunt cam grăbit. Încă odată, doctore, îţi mulţumesc foarte mult pentru doctorie.

Staletti îl duse pe Dick în vestibul.

— D-ta eşti de la poliţie, nu e aşa? întrebă el chiar înainte de a-i arăta Dick legitimaţia. Asta e ceva fenomenal! N-am mai avut de mult această cinste. Şi toate pentru un biet căţel pe care experimentezi în folosul ştiinţei. Ce mai tevatură pentru un dobitoc. Şi acum ce pofteşti?

Dick îi lămuri în câteva cuvinte despre ce e vorba. Spre marea lui mirare doctorul îi restitui imediat cartea furată.

— Cartea era pe masă şi fiindcă mă interesa, am luat-o cu mine.

— Dar bine, domnule, nu ţi-era îngăduit, aşa, volens nolens, să iei o carte şi să pleci cu ea numai fiindcă te interesa, făcu Dick uimit de atâta obrăznicie.

— Şi adică de ce nu? Era o bibliotecă oficială şi singurul scop al ei, e să împrumute cărţi. Am vrut s-o împrumut, deci am luat-o cu mine, făţiş, nu într-ascuns, apoi mi-am scos frumos pălăria în faţa signorinei şi am plecat cu cartea la subţioară. Acum, după ce am citit-o, se poate întoarce la locul ei.

Detectivul luă cartea şi se duse să-l găsească pe Tommy Cawler, bucuros că avea prilejul să-şi facă drum iar la bibliotecă.

— Şi acum, Tommy, începu el fără multă introducere cu un ton poruncitor, să-mi spui adevărul: eşti prieten cu Staletti?

— E medicul meu, răspunse Tommy cu sânge rece.

Ochii lui priveau veseli. Era în termeni buni cu Dick. Era una din puţinele „victime ale profesiunii sale" pentru care simţea o simpatie sinceră. Tommy era un faimos hoţ de automobile care şterpelea cu o adevărată artă un automobil lăsat fără pază. De două ori fusese condamnat datorită lui Dick care se trudise din greu ca să pună mâna pe el.

— Am acum o situaţie foarte bună, zise Tommy fudulindu-se. Sunt şofer la domnul Bertram Cody. După ultima întâmplare am făcut jurământ să mă fac om de treabă şi văd că-mi merge şi aşa destul de bine.

— Şi unde locuieşte acest domn Cody? întrebă Dick cam neîncrezător.

— În Weald House, la vreo jumătate de ceas de aici; dacă vrei, vino cu mine să te încredinţezi că nu te mint.

— Domnul Cody ştie cu ce te îndeletniceai înainte?

— Da. I-am spus eu singur. Cu toate astea zice că sunt cel mai bun şofer pe care l-a avut până acum.

Dick îl măsură din cap până-n picioare.

— Şi asta – hm! – ţi-e livreaua care îi place stăpânului dumitale?

— Nu, ăsta e costumul meu particular. Azi sunt învoit în oraş. Am un stăpân foarte îngăduitor. Uite adresa lui.

Scoase din buzunar un plic adresat chiar lui, apoi când Dick îi oferi loc în maşina sa refuză şi porni pe jos spre oraş.

Dick îşi duse maşina la garaj şi se îndreptă spre casă. Auzi paşi grăbiţi în urma lui şi zări pe omul arestat ieri, lângă el.

— Pot să-ţi vorbesc, Slick? îl întrebă acesta gâfâind.

— Bine-nţeles. Dar ce ţi s-a întâmplat?

Lew Pheeney aruncă o privire agitată în urmă.

— Mă urmăreşte cineva, murmură el printre dinţi.

— Nu e poliţia, fii sigur, îl linişti Dick.

— Bine-ar fi să fie poliţia. E însă omul acela sinistru, despre care ţi-am vorbit aseară. Stai că nu ţi-am spus tot ieri. Pe când mă chinuiam să sparg broaştele, am zărit cum a scos un revolver de la şold şi l-a vârât în buzunarul pardesiului. Toată vremea a ţinut mâna în buzunar. Mi-am dat seama atunci că mi-e viaţa în primejdie dacă reuşesc să descui uşa. Am pretextat că vreau să-mi fac nevoile şi cum m-am văzut afară, am luat-o la fugă cât am putut. Auzeam în urma mea pe cineva alergând. Cine şi ce era nu ştiu, dar mi s-a părut aşa ceva ca o fiinţă jumătate om, jumătate animal.

Pe când vorbeau, ajunseră la locuinţa lui Slick şi Lew îl urmă nepoftit înăuntru.

Detectivul îl duse în biroul lui şi-i zise:

— Şi acum, Lew, spune-mi tot adevărul. Ce uşă voiai să spargi în noaptea de marţi?

— Uşa unui cavou, zise el încet.

O clipă domni tăcere. Dick îl privea încremenit, cu ochii căscaţi. Nu-i venea să-şi creadă auzului.

— Uşa unui cavou? Şezi, te rog, jos şi spune-mi totul de la început până la sfârşit.

— Nu pot. Mi-e frică, făcu Pheeney cu îndărătnicie. Omul ăsta e spaima pământului şi mai bucuros aş fi să dau ochii cu dracul decât cu el.

— Cine e?

— Nu pot să-ţi spun prin viu grai. Poate o să scriu pe o bucată de hârtie ca să se ştie dacă o fi să mi se întâmple ceva.

Se vedea că sufletul lui era frământat de o mare tulburare şi Dick, care îl ştia om liniştit şi chibzuit, nu-l mai recunoştea.

Refuză mâncarea şi se mulţumi numai cu un pahar de rachiu. Dick Martin fu destul de prevăzător ca să nu-l mai iscodească.

— De ce nu rămâi peste noapte aici? Ţi-ai putea scrie povestea în linişte. Nu te-ar deranja nimeni şi ai fi la adăpost de duşmani.

Se părea că gândul acesta îl avusese şi Lew Pheeney deoarece nu se împotrivi. Dar, înainte de a putea Dick discuta cu el amănuntele, se auzi ţârâind telefonul.

— Domnul Martin la aparat?

Era o voce necunoscută.

— Da, chiar eu.

— Aici Hawolock. Comisarul mi-a vorbit despre d-ta şi mi-a anunţat vizita d-tale. Te-am aşteptat însă zadarnic. N-ai vrea să fii atât de bun şi să vii încă în astă seară? Afacerea zoreşte.

— Bucuros! Unde locuieşti?

— Foarte aproape de d-ta. Acacia Road 907, St. Johns Wood.

— Peste cinci minute sunt acolo, răspunse Dick, uitând de musafirul lui.

Ar fi putut să contramandeze vizita dar se gândi că ar fi chiar mai bine să-l lase singur. Chemă deci pe menajeră şi-i dădu voie să plece de acasă. Lew Pheeney fu bucuros să-şi scrie în linişte spovedania.

Dick plecă mulţumit şi peste câteva minute sună la casa lui Hawelock. Un servitor bătrân veni să-i deschidă şi-l conduse într-o încăpere lungă şi îngustă mobilată cu gust, unde îl aştepta Hawelock.

Acesta era un om de vreo cincizeci de ani, înalt şi uscăţiv, posac, totuşi privirea lui ascunsă în dosul ochelarilor părea inteligentă şi-l făcea simpatic.

— Domnul Martin, nu-i aşa? zise el şi întinse lui Dick o mână lungă şi subţire. Şezi, te rog. Ce-aş putea să-ţi ofer? Eu, personal, te-aş sfătui pentru un pahar de vin vechi, un Porto delicios, după cum te vei încredinţa singur. Walter, adu un pahar pentru domnul Martin.

Se lăsă în fotoliu şi-l cercetă pe tânărul detectiv cu o privire pătrunzătoare.

— Aşadar, d-ta eşti detectiv? Comisarul mi-a spus că ţi-ai dat demisia din poliţie şi cauţi o ocupaţie – nu-i aşa? – ca să nu te plictiseşti. Te-aş putea servi eu cu aşa ceva. Hai, Walter, şterge-o!

Pune întrerupătorul la telefon. Nu vreau să fiu deranjat de nimeni, fie oricine o fi.

După ce se închise uşa în urma servitorului, Hawelock se sculă de pe scaun şi începu să se plimbe cu paşi mari prin cameră, vorbind agitat.

— Sunt avocat – poate că numele meu ţi-e cunoscut, deşi am prea puţin de lucru cu autorităţile. Activitatea mea e aproape exclusiv informativă şi sfătuitoare. Sunt sindic la diferite societăţi şi în afară de asta sunt epitrop al averilor Selford.

— Făcu o pauză, apoi urmă:

— Grozav m-aş fi lipsit de cinstea asta. Bătrânul lord Selford – adică bătrân în adevăratul înţeles al cuvântului nu i-a fost dat s-ajungă – răposatul lord Selford m-a lăsat singurul legatar testamentar al averii lui mobile şi imobile şi tutorele fiului său. Lordul era un om ursuz, plin de toane, aproape ţicnit ca mai toţi din neamul Selford de câteva generaţii încoace. Cunoşti castelul Selford?

Dick zâmbi.

— Până azi nu-l cunoşteam dar am trecut spre seară pe acolo. Aşadar acolo locuieşte actualul lord Selford?

— Nici prin gând nu-i trece! izbucni Hawelock şi ochii îi sclipiră cu răutate în dosul ochelarilor. Nu locuieşte nicăieri. Adică nu stă mai mult de două – trei zile într-un loc. E regele pribegilor. Cam tot aşa a fost şi tatăl lui în tinereţe. Pierce – ăsta e numele lui de familie, de titlul lui nu se serveşte niciodată – Pierce cutreieră în ultimii zece ani lumea. Arareori vine pe la Londra. Când a murit Stelford, Pierce era de şase ani. N-avea nici mamă, nici fraţi, nici surori şi nici un fel de rudă mai apropiată. Şi tatăl său a fost unicul copil la părinţi, aşa că nu existau nici unchi nici mătuşi cu care să împartă responsabilitatea. Copilul era

slăbuţ şi n-a putut rezista regimului şcolii unde l-am dus la vârsta de opt ani. Am găsit un profesor particular care să-l înveţe ce putea prinde copilul în starea de slăbiciune în care se afla. Dar învăţătura lui nu era de ajuns pentru studiul universitar, de aceea l-am trimis cu profesorul să călătorească. Mai bine n-o făceam căci a prins gust de pribegie şi de atunci nu-şi mai găseşte astâmpăr. Acum patru ani m-am pomenit cu el aici în Londra. Era în drum spre America. Zicea că vrea să scrie o carte despre viaţa lui. De atunci grija mea în loc să scadă a sporit. Din când în când îmi cere bani şi-i trimit sume considerabile în toate părţile lumii. Nu e vorba, e în dreptul lui căci de trei ani e major.

— Situaţia lui materială… începu Dick.

— Neclintită, îl întrerupse Hawelock. Nu asta mă nelinişteşte, dar poate i s-a întâmplat ceva, poate a căzut pe mâna cine ştie cui. Trebuie neapărat să mă pun în legătură cu el, nu direct ci printr-o a treia persoană. Cu alte cuvinte, aş vrea să te rog să te duci după el în America, să cauţi să-l cunoşti fără să-i pomeneşti că mă cunoşti sau că ai fost trimis de mine. Călătoreşte sub numele de John Pierce, nu stă mult într-un loc şi trebuie să cercetezi cu multă prudenţă încotro a luat-o, deoarece eu nu o să-ţi pot comunica mereu ce ştiu despre locurile unde se află. În orice caz să nu ceri ajutorul poliţiei americane. Tot ce vei întreprinde trebuie să fie ţinut în taină ca să nu ţi se facă vreun neajuns. Trebuie să mai aflăm următoarele: întâi, dacă nu are vreo legătură cu o persoană inferioară; al doilea: dacă e încă stăpân pe voia lui şi al treilea dacă banii trimişi de mine sunt întrebuinţaţi de el personal.

— Acum, ce ai de zis la însărcinarea pe care ţi-o dau?

Dick zâmbi.

— După cum văd o să fac o foarte frumoasă călătorie de plăcere. Şi cât timp crezi, d-ta că o să dureze vânătoarea asta?

— Nici eu nu ştiu: depinde de împrejurări şi mai ales de raportul d-tale. Posed mijloace materiale considerabile şi-ţi pot pune la dispoziţie o sumă respectabilă pentru cheltuielile de drum, în afară de un onorariu potrivit serviciilor aduse.

— Şi când să pornesc la drum?

Avocatul se uită la calendar şi zise:

— Azi este miercuri. Să zicem de azi într-o săptămână. Pierce se află acum în Boston unde s-a dus în interesul cărţii pe care vrea s-o scrie, pare-mi-se despre războiul pentru neatârnare al Americii. Mi-a comunicat însă că se va duce curând la New-York şi va descinde la Comodore Hotel.

— Încă o întrebare, zise Dick ridicându-se. Ai vreun motiv care te face să crezi că tânărul lord Selford are vreo legătură sentimentală – cu alte cuvinte dacă s-a căsătorit cu o femeie nedemnă sau inferioară rangului său?

— Nici un alt motiv decât firea mea bănuitoare, răspunse zâmbind Hawelock. Dacă vei reuşi să-i câştigi încrederea – şi sunt sigur de asta – trebuie mai ales, să-l faci să înţeleagă că e de datoria lui cetăţenească să se înapoieze în Anglia ca să-şi ia locul lui de Pair, moştenit din strămoşi. În orice caz ar trebui să se întoarcă în ţară ca să fie îngropat în cavoul familiei, adăugă avocatul cu un sarcasm al cărui înţeles îi fu dat lui Dick să-l afle de-abia după opt luni de la convorbirea lui cu el.

Când ajunse acasă, se miră văzând întuneric peste tot şi pe Pheeney nicăieri. Pe un colţ de masă câteva foi de hârtie nescrisă şi un stilou. Probabil că Lew plecase cu intenţia să se înapoieze încă în aceeaşi seară, dar Dick aşteptă zadarnic întoarcerea lui.

A doua zi dimineaţa, Dick se duse să dea înapoi cartea la bibliotecă. Tânăra şi necunoscuta lui prietenă îl primi zâmbind.

— Bună dimineaţa, domnule Sherlok Holmes. Zău că-mi impui grozav. Conan Doyle e nimic pe lângă d-ta. Cum ai reuşit să pui mâna pe carte?

— Foarte simplu, răspunse el râzând. M-am dus la omul bănuit de noi şi l-am tras la răspundere. De altfel nici n-a tăgăduit. Omul ăsta avea foarte ciudate concepţii despre rostul unei biblioteci.

Deşi n-avea nici un motiv să mai stea, totuşi, Dick procedă astfel că rămase un ceas de vorbă cu fata.

— Plec pentru vreo câteva luni din Anglia, îi spuse el în cursul conversaţiei şi nu ştiu încă unde o să debarc în cele din urmă.

— O călătorie de plăcere?

— Cum vrei s-o iei, dar mai degrabă un subiect de film senzaţional à la Douglas Fairbanks.

Ea îl privi atent. Deodată păru că pricepe.

— Nu cumva eşti detectivul însărcinat de domnul Hawelock să afle urmele vărului meu? îl întrebă ea repede.

Acum venise rândul lui să se mire:

— Vărul d-tale? Lordul Selford ţi-e rudă?

— Da, un fel de văr de-al nouălea neam, pe care trebuie să-l cauţi cu ocheanul. Alaltăieri seară am fost chemate, eu şi mama, de domnul Hawelock ca să ne spună că lipsa îndelungată a lordului îl nelinişteşte şi e în căutarea unui detectiv.

— D-ta îl cunoşti pe vărul d-tale?

— Nu, dar mama l-a văzut pe când era mic. Tatăl său a fost un om foarte antipatic. Aşadar porneşti în căutarea lordului. Vezi c-am ghicit?

Dick afirmă.

— Asta era vestea tristă pe care voiam să ţi-o dau cu menajamente, zise el glumind şi fiindcă cititorii începuseră să vină, îşi luă rămas bun şi plecă.

Se duse direct la Scotland Yard şi povesti căpitanului Sneed tot ce se întâmplase în timpul din urmă.

— Asta seamănă a basm şi aşa şi pare să fie. De ce a plecat Pheeney dacă ţinea numaidecât să-şi scrie spovedania? Şi cine să-l fi urmărit? Ai văzut d-ta ceva suspect?

— Nu, nimic, dar tremura ca o frunză când m-a întâlnit pe stradă şi spaima lui era sinceră.

Sneed apăsă pe un buton şi zise unui sergent care venise la chemarea lui.

— Am treabă cu Pheeney. Trimite imediat pe un agent să-l caute.

Se răzgândi însă şi zise lui Dick:

— D-ta îi cunoşti toate ascunzişurile. Ar fi mai bine să te duci singur să-l cauţi.

— Serviciul meu se sfârşeşte azi la douăsprezece.

— La douăsprezece noaptea, răspunse laconic Sneed. Şi până atunci o să mai curgă multă apă pe Tamisa.

Dick porni, oftând, la drum.

Lew Pheeney locuia de câţiva ani în Great Queen Street dar gazda lui nu ştia unde se află. Plecase de acasă din ajun şi nu se mai întorsese. Unul din localurile unde se aţinea el era un club obscur frecventat numai de candidaţi la codul penal. Pheeney se ducea de obicei de mânca acolo şi-şi primea corespondenţa. Dar nici aici nu-l văzuse nimeni de ieri.

Un membru al clubului îi spuse lui Dick că avusese o întâlnire peste noapte cu Pheeney, dar acesta nu venise la întâlnire.

Dick se întoarse acasă dar Pheeney nu fusese văzut nici aici. Intră în odaia de dormit ca să-şi schimbe haina cu o pijama care se afla atârnată într-un mare dulap de mahon care ocupa aproape un perete întreg.

Când deschise uşa dulapului, corpul unui bărbat se prăvăli peste el şi fu cât p-aci să-l dea jos. Se dete repede înapoi şi corpul căzu cu o bubuitură la pământ.

Dick îl privi încremenit, cu respiraţia oprită. Înaintea lui zăcea Pheeney, ţeapăn şi cu ochii sticloşi. Era mort.

Comisia de anchetă din Scotland Yard umplea încăperile locuinţei lui Dick Martin. Toţi vorbeau în şoaptă pe când medicul legist examina cadavrul.

— Pe cât pot să-mi dau seama, moartea a survenit încă de acum câteva ceasuri în urma unei lovituri puternice, deoarece nodul vital i-a fost zdrobit complet.

Dick se înfioră. Dormise liniştit într-o cameră al cărei dulap ascundea o taină atât de grozavă.

— S-a găsit vreun indiciu care să te facă să crezi că a fost vreo luptă între victimă şi ucigaş? întrebă Sneed pe Dick.

— Nu, niciunul. Cred că a fost ucis pe la spate. Dar cum a pătruns criminalul în casă, asta o ştie Dumnezeu eu habar n-am.

Cercetară cu de-amănuntul casa.

— Numai prin bucătărie trebuie să fi intrat, zise în cele din urmă Sneed.

O uşă ducea din bucătărie într-un mic balcon lângă care era o macara pentru transportat lemne.

— Uşa bucătăriei era încuiată pe dinăuntru? mai întrebă Sneed.

Dick nu ştia fiindcă nu mai intrase de la întoarcerea lui acasă în bucătărie. Menajera însă spuse plângând că găsise dimineaţa uşa deschisă.

Locuinţa detectivului se afla la al treilea etaj şi ar fi trebuit dibăcia unui acrobat ca să se poată urca până acolo pe sârma subţire a macaralei.

— Nu ţi-a pomenit victima cine era persoana de care se temea atât? întrebă iar inspectorul Sneed pe Dick.

— N-a îndrăznit, dar aş putea să jur că tot ce mi-a spus era adevărat iar nu inventat. Cred că a fost într-adevăr tocmit să descuie un cavou şi că necunoscutul care l-a însărcinat cu treaba asta avea încă de atunci gânduri criminale.

A doua zi dimineaţă, Dick se duse la biroul avocatului care aflase despre crimă încă de cu seara din gazete.

— Mă tem că o să trebuiască să-ţi amâni plecarea, zise Hawelock. Scotland Yard o să aibă nevoie de serviciile d-tale.

După-amiază comisia de anchetă a siguranţei, după o consfătuire avută cu parchetul, încuviinţă lui Dick plecarea

cu condiţia ca la proces să fie negreşit înapoi ca să depună ca informator. Aşa că sâmbătă la amiază detectivul părăsi Anglia. Umbra morţii îl urmărea pas cu pas.

Ziarele engleze publicau articole întregi despre misterul asasinării lui Lew Pheeney şi Dick află din ziare mersul instrucţiunii. Încet, încet, însă nu mai apărură decât mici informaţii, până ce alte evenimente veniră să pasioneze publicul. Pe Dick îl urmărea însă mereu privirea zâmbitoare a doi ochi cenuşii şi în urechi îi suna un glas blând şi dulce. Îi era ciudă pe el că nu căutase să afle numele fetei a cărei făptură îi preocupa fără răgaz, ca să-i fi putut scrie.

Detectivul începu să colinde America. Pe unde trecea însă, afla că cel căutat plecase de câteva zile din oraş. Spre marea lui bucurie primi de la Hawelock o telegramă prin care avocatul îl chema înapoi în ţară. Dick porni cu primul vapor şi până a nu înnopta făcu o a doua şi importantă descoperire. Pe cea dintâi o făcuse la Buenos Aires.

Cutreierase jumătate din glob pentru aflarea lordului rătăcitor, fără să dea de urma lui şi entuziasmul îi scăzuse grozav. Călătoria spre Madera, dura treisprezece zile deoarece vaporul se oprea în diferite porturi. Drumul i se păru nesfârşit şi plictisitor, dar când vaporul se opri la Madera ca să încarce cărbuni, se înfăptui minunea. Cu puţin înainte de a porni vaporul iar în larg, veni o barcă încărcată cu vreo câţiva călători. Lui Dick i se păru că visează… Printre aceştia era şi… ea. Nu, nu era vis. Ar fi recunoscut-o dintr-o mie. Ea însă nu-l zări şi el se feri ca să nu-l vadă. O sfiiciune neînţeleasă îl stăpânea. De-abia în ultima zi a călătoriei se apropie de ea. Îl primi cu multă răceală.

— Da, ştiam că eşti pe vapor. Ţi-am văzut numele în lista călătorilor, făcu ea cu nepăsare.

Dick era atât de tulburat încât nici nu văzu zâmbetul ei ironic.

— Atunci de ce m-ai trecut eu atâta indiferenţă, cu vederea? întrebă el.

— Credeam că prea stimatul domn călătoreşte incognito.

— Domnişoară, făcu el fâstâcit, te rog, nu te supăra, dar aş vrea să ştiu cum te cheamă?

N-are importanţă, răspunse ca şi schimbă vorba:

— O să-ţi urmezi călătoria? întrebă ea.

— Nu, mă opresc la Londra. M-a cuprins un dor grozav de acasă. Am în Clargate Gardens o locuinţă micuţă care mi-e dragă. Drept e că dacă stau în mijlocul unei odăi şi întind braţele într-o parte şi într-alta dau cu mâinile de pereţi. Totuşi, aşa cum e, mi-e dragă fiindcă eu nu sunt pretenţios.

Ea oftă.

— Ei, dacă ai vedea locuinţa noastră din Coramstreet…

— Ce număr? întrebă Dick repede.

— Unul dintre multe, răspunse ea zâmbind. Acum trebuie să cobor în cabină. E târziu. Noapte bună, domnule Martin.

Dick o conduse până la scară şi privi multă vreme în urma ei, până ce o văzu pierind în întuneric.

Oare ce o fi adus-o la Madera? Era sigur că nu dorul de soare şi lumină ca pe cei bogaţi. I se păru acum şi mai frumoasă decât o văzuse până atunci în închipuirea lui. Era înaltă şi subţire, deşi formele îi erau pline şi mlădioase.

Când coborâră a doua zi de pe vapor, Dick făcu aşa ca să se urce în acelaşi compartiment cu ea în trenul care ducea la Londra.

— Îţi pare bine că te-ntorci la Londra? o întrebă el.

— Îmi pare bine că o să pot vorbi iar în limba mea maternă fiindcă nu mi-era tocmai uşor sa mă exprim în limba portugheză.

— Dar în toate hotelurile se vorbeşte englezeşte?

— Se poate, dar eu n-am stat la hotel ci într-o mică pensiune dintr-o localitate de munte unde nu se vorbeşte decât limba ţării. Dar mi se pare că am făcut călătoria asta degeaba.

— Ca şi mine, făcu el.

— Dar tot nu m-am întors cu mâna goală, făcu ea zâmbind şi scoase din valiză o cutiuţă pe care o deschise şi i-o întinse

lui Dick.

Detectivul văzu în cutiuţă o cheie netedă de o formă deosebită, cu marginile dinţate.

— Ce cheie ciudată! zise el. Şi pentru atâta lucru ai fost la Madera?

— Da. Mi-am închipuit însă altfel rostul călătoriei mele. E o poveste ciudată, tot în legătură cu lordul Selford. Dar ia spune-mi, ce fel de mutră are vărul meu?

— Ca a împăratului Chinei. Adică nu-l cunosc nici pe unul, nici pe altul fiindcă n-am dat încă ochii cu vărul d-tale.

Ea îl întrebă pe scurt ce făcuse ca să afle de urma lordului, apoi îi povesti următoarele:

— Tatăl meu a avut odinioară un grădinar portughez pe care-l chema Silva şi pe care – când n-a mai avut trebuinţă de el – l-a recomandat lordului Selford. După moartea bătrânului lord, Silva s-a mutat la Madera. Acum vreo trei luni, mama s-a pomenit cu o scrisoare de la un preot portughez prin care ne comunica moartea lui Silva, care în clipa morţii a implorat pe preot să se roage pentru izbăvirea păcatelor lui, pentru nedreptatea pe care ne-o făcuse. I-a mai cerut preotului să ne înmâneze nouă moştenirea rămasă în urma lui, adică unuia din familia noastră. Dar nici mama, nici eu nu ne puteam gândi la o călătorie la Madera deoarece ne lipseau mijloacele materiale. Cu poşta următoare însă primirăm o altă scrisoare cu o sută de pfunzi în bancnote şi un bilet de vapor pentru Madera.

— Cine-a fost expeditorul? întrebă repede Dick.

— Nu ştim. M-am hotărât la drum. Bătrânul preot a fost foarte mulţumit când m-a văzut, fiindcă în ultima lună i se spărsese de trei ori casa şi punea în legătură aceste spargeri cu posesiunea pachetului încredinţat lui de răposatul grădinar. Bine înţeles că mă aşteptam la vreun lucru de mare valoare, cu atât mai mult cu cât Silva trecea drept om foarte bogat. Moştenirea e cheia asta. Îţi poţi deci închipui dezamăgirea mea.

Dick învârtea cheia îngândurat.

— Zici că Silva a fost grădinar la lordul Selford? Ciudat! De unde avea averea? A lăsat ceva scris?

— Nimic. Dar stai că urmează ceva şi mai ciudat. Am pus cheia în buzunarul paltonului şi am atârnat paltonul în odaie. Spre norocul meu, căci în momentul când am ieşit în stradă, s-a repezit un om la mine şi mi-a smuls poşeta din mână. Am ţipat şi a sărit lumea, dar era prea târziu: omul dispăruse. În poşetă n-aveam nimic de preţ fiindcă paşaportul şi banii îi depusesem, mi-am adus însă aminte de spargerile făcute la preot şi n-am mai avut linişte. Cum am ajuns pe vapor am dat cheia în păstrare la casier.

— Şi te-au lăsat în pace?

Ea râse uşor.

— De două ori mi au cotrobăit prin geamantane şi odată mi-am găsit aşternutul risipit pe jos. Sunt însă mulţumită că nu mi s-a întâmplat ceva şi mai rău.

— Aşa e, zise Dick respirând adânc.

Se mai uită odată cu băgare de seamă la cheie, apoi întrebă ca din întâmplare:

— Coramstreet, numărul?…

Ea i-l spuse dar îşi aduse aminte că ar fi vrut să i-l tăinuiască.

Dick îi dădu înapoi cutia închisă.

— D-ta pricepi ceva din toată afacerea asta? îl întrebă ea.

El dădu din umeri.

— Nu, ar trebui să văd mai întâi broasca la care să se potrivească cheia.

Trenul intră în gara Waterloo. Fata fu jignită de rămasul bun superficial pe care şi-l luă Dick, pornind apoi în mulţime fără să se mai ocupe de ea.

Trecu o bucată de vreme până să-şi găsească bagajul. Un hamal îi aduse o maşină. Tocmai scosese portmoneul ca să plătească hamalului când un om o atinse, apoi altul o izbi în piept. Poşeta îi căzu din mână şi înainte de a se apleca s-o ridice, un al treilea o apucă repede şi o aruncă altuia care

stătea în spatele lui. Pungaşul vru s-o ia la fugă, dar o mână îl apucă de guler şi-l zvârli cu izbitură la pământ.

— Stai, flăcăule, o să te învăţ eu să pui mâna pe lucrul altuia, zise Dick Martin.

Era ora zece a unei frumoase zile de primăvară când Dick Martin intră în biroul particular al avocatului Hawelock. Acesta dicta tocmai unei stenodactilografe. Salută cu un zâmbet pe musafir, apoi după ce sfârşi de dictat, concedie pe dactilografă şi rămase singur cu Dick.

— Aşadar n-ai dat de el? întrebă avocatul, umplându-şi pipa.

— Din păcate nu, deşi tot timpul am fost ori în tren ori în automobil dar probabil că lordul călătoreşte pe o rază de lumină. Dacă ajungeam, de pildă, dup-amiază la Rio, el plecase de dimineaţă. În altă parte avea un avans de trei zile. Dar poate că puneam mâna pe el în Beira, am primit însă telegrama d-tale şi am pornit spre casă.

Hawelock clătină încet capul. Apăsă pe un buton şi secretara lui apăru imediat în uşă.

— Dă-mi, te rog, dosarul Selford, zise el, şi aşteptă în tăcere întoarcerea secretarei. Deschise apoi o mapă albastră adusă de ea şi i-o întinse detectivului. Acesta citi următoarea cablogramă: „Hawelock, Londra. Interzic continuarea urmăririi. Procura urmează. Sosesc Londra August.

Pierce”

— Vezi deci că nu-mi rămânea altceva de făcut decât să te rechem, zise Hawelock dând din umeri. Ai putut afla altceva despre el?

Dick îşi râse în barbă.

— N-aveam cum, deoarece nu stătea multă vreme într-un loc. A sosit la Capetown în ziua în care guvernatorul englez îşi făcea intrarea triumfală în oraş. Am vorbit cu portarii hotelurilor, dar niciunul n-a observat vre-un călător asemănător lordului.

— Ei, mai departe, zise Hawelock după o pauză.

— Nimic.

Urmă iar o pauză.

— Ce explicaţie dai d-ta acestei călătorii misterioase? întrebă în cele din urmă Dick pe avocat.

— Nimic precis, mărturisi el. În cazul cel mai rău căsătoria cu o femeie pe care nu cutează să o aducă în Londra.

Dick rămase câtva timp gânditor.

— Ai ceva scrisori de ale lui?

Hawelock afirmă.

— N-aş putea să le văd?

— Poftim, răspunse Hawelock şi arătă cu o mişcare a capului la mapa pe care o ţinea încă Dick în mână.

Acesta începu să răsfoiască hârtiile. Erau cablograme din toate părţile lumii; instrucţiuni aruncate la întâmplare, scrisori scurte sau mai lungi, unele scrise de mână, altele la maşină.

— E corespondenţa din ultimul an. Întregul schimb de scrisori umple el singur două rafturi din dulapul meu cu dosare.

— Şi recunoşti în fiecare scrisoare scrisul lui?

— Desigur – nu încape nici o îndoială în privinţa asta. E absolut exclus ca scrisorile să fie falsificate.

Dick îi dădu mapa înapoi.

— Îmi pare foarte rău, domnule Hawelock, că întreprinderea mea a avut atât de puţin succes, dar cred că mai uşor poţi prinde o vrabie decât un astfel de om. Într-o privinţă însă, te pot linişti. Nu poate fi vorba de nici o femeie – asta e sigur. A fost singur la New-York şi tot singur a fost şi la San Francisco.

A debarcat la Shanghai fără tovărăşie femeiască şi în toată India nu a fost nici o femeie cu el. Dacă va fi cumva posibil, te rog să mă pui în august în legătură cu el.

— Cu plăcere, zâmbi acru Hawelock, adică dacă îl voi putea reţine mai multă vreme.

Dick îşi luă rămas bun de la avocat şi luă îngândurat drumul spre casă, cu un cec respectabil drept onorar în

buzunar şi în cap cu o problemă pe care nu ştia cum s-o rezolve. Când ajunse acasă, şezu jos în faţa biroului şi rămase cu ochii pironiţi pe placa de cristal ca şi când ar fi citit pe ea o problemă matematică care îi dădea mult de lucru.

Se sculă de la birou, îşi deşertă geamantanele şi dintr-unul din ele scoase o mulţime de hârtii. Erau însemnări, conturi de hotel achitate, tăieturi din gazete şi o foaie de sugativă. O ridică în dreptul luminii şi citi pe ea o adresă: Mr. Bertram Cody, Weald House, South Weald, Sussex. Găsise sugativa asta pe biroul salonului unui hotel din Buenos Aires de unde pribeagul lord plecase cu patruzeci şi opt de ore înaintea sosirii lui. După plecarea lordului, salonul rămăsese liber şi Dick ceruse patronului să i-l pună la dispoziţie. Dick încuie la loc sigur sugativa şi se aşează în faţa oglinzii.

— Şi zici că eşti detectiv, Dick Martin? se întrebă el în oglindă zâmbind cu ironie. Nu, dragul meu, să-ţi spune eu ce eşti: un mare dobitoc şi nimic mai mult, aşa să ştii…

— Adu-l încoa, zise Bertram Cody.

Era un omuleţ mărunţel, chel şi cu glas blajin, îşi dădea mereu ochelarii pe frunte silabisind cartea de vizită.

Mr. John Randle

194, Collins Street, Melbourne.

Numele îi era necunoscut. Cunoscuse prin anul 1880 un Randle, un negustor de ceai, om tare de treabă, dar cunoştinţa fusese atât de superficială, încât nu putea fi vorba de el.

Răsfoia într-un carnet cu scoarţa de piele roşie, când îi fusese anunţată vizita necunoscutului. Carnetul conţinea, în afară de foile de hârtie pentru notiţe, o despărţitură pentru mărci poştale şi una pentru bancnote. Când necunoscutul păşi pragul, Cody vârî carnetul sub un teanc de hârtii de pe birou.

— Domnul Randle! anunţă o voce aspră de femeie şi din întunericul camerei se ivi un tânăr înalt care nu semăna nici

pe departe cu negustorul de ceai.

— Şezi, te rog, zise cu glas prietenos Bertram Cody şi scuză semiobscuritatea în care trăiesc. Orice lumină prea vie îmi face rău la ochi. Lampa asta de masă cu abajur e pentru mine destul de tare, dar nu de-ajuns pentru vizitatorii mei.

John Randle pipăi în jur, nimeri un scaun şi s-aşează pe el.

— Îmi pare rău că vă deranjez la o oră atât de târzie, dar am sosit de-abia ieri din Australia şi mâine trebuie să plec iar.

— Şi ce doreşti?

— Daţi-mi, vă rog, voie să vă spun cu de-amănuntul. Eu sunt proprietarul unei mici ferme din apropierea lui Ten Mile Station.

Se opri puţin, apoi urmă hotărât. D-voastră sunteţi vecinul meu cel mai apropiat.

Cody dădu din cap afirmativ.

— Am motivele mele care mă îndreptăţesc să cred că prin pământurile noastre se află o vină auriferă, urmă Randle. Descoperirea am făcut-o acum un an. N-am vrut însă să se afle nimic până ce nu voi fi sigur că e adevărat.

Începu apoi să dea relaţii metalurgice la care Cody dădea numai când şi când din cap. La urmă desfăcu o hartă şi-şi continuă explicaţiile urmărind cu degetul pe hartă.

După ce-şi sfârşi discursul, Cody zise:

— Ştiam despre asta, domnule… domnule… Randle, aşa că teama d-tale că agentul meu o să mi-o tăinuiască e neîntemeiată. Există într-adevăr aur, dar nu într-o cantitate atât de mare ca să merite să fie scos la iveală. Afacerea a fost la început discutată de presă – n-ai citit nimic despre asta, nu-i aşa? Probabil că pluteai încă pe Ocean. Totuşi, îţi sunt foarte recunoscător pentru amabilitatea şi dezinteresarea d-tale care mă face confuz.

— Dv. aţi cumpărat terenul de la lordul Selford, zise vizitatorul, neluând în seamă ultimele cuvinte ale lui Cody.

Acesta tresări, clipi fără voie ca şi când l-ar fi izbit o lumină prea vie în ochi.

— Nu direct de la el ci de la… agentul lui, un avocat bine cunoscut aici la noi. Nu-mi aduc în momentul ăsta aminte cum îl cheamă. Lordul e mereu pe drum. Greu de pus mâna pe el, alunecă printre degete ca un ţipar. E când ici, când colo. I se trimit bani în China, la Polul Sud, Pampas… în toate părţile lumii. Duce o viaţă foarte variată care scoate din fire pe ai lui dacă o fi având pe cineva, fiindcă nu ştiu dacă are vreo rudă.

Clătină cu tristeţe din cap, apoi tresări ca şi când de-abia acum şi-ar fi dat seama că nu vorbeşte numai pentru sine şi întinse mâna lui Randle.

— Îţi mulţumesc c-ai venit, şuşoti el şi cuprinse cu amândouă mâinile mâna vizitatorului.

— Dv. sunteţi în raporturi directe cu el? întrebă acesta.

— Cu cine? A… vorbeşti despre lordul Selford? N-aş avea cum. Probabil că habar n-are despre existenţa mea.

Apucă pe Randle sub braţ şi se îndreptă cu el spre uşă.

— Eşti cu maşina? Da? Admirabil. Mi se pare că afară plouă şi e şi cam târziu. Noapte bună şi drum bun.

Rămase apoi pe terasă şi privi lung în urma maşinii până ce-o pierdu din ochi.

Femeia în rochie neagră de mătase pe care Randle o luase drept menajera lui Cody, ieşi înaintea soţului ei. Pe chipul ei grosolan se citea o asprime neîndurătoare. Intrară împreună în casă.

— Dar ăsta cine mai era? întrebă ea cu glas strident şi înciudat.

Bertram Cody se aşează iar la birou şi zâmbi lăsându-se în pernele fotoliului.

— Cine era? Dick Martin – detectivul.

— Un detectiv? Şi ţie parcă nici nu-ţi pasă, Bertre. Şi ce voia? întrebă doamna Cody îngălbenindu-se. Era tulburată până în fundul sufletului ei. Mâna cu degetele încărcate cu briliante tremură când o duse la gât.

— Adulmecă, asta e. E dat dracului de deştept, dar i-a fost drumul degeaba. L-am recunoscut numaidecât după nişte fotografii de-ale lui. Oare ce l-o fi adus la mine? Mă mir – tare mă mir…

Vârî mâna sub teancul de hârtii unde-şi ascunsese carnetul, dar deodată se îngălbeni ca un mort.

— A dispărut!… răcni el, carnetul a dispărut şi a dispărut şi cheia!

Sări în sus şi se împletici ca un om beat, cu privirea rătăcită.

— Pesemne că le-a furat pe când îmi arăta cu degetul pe hartă, bâigui el cu glas răguşit de emoţie. Uitasem că e mai dibaci decât un pungaş de meserie. Fir-ar a dracului de treabă! Nevastă, încuie uşa că trebuie să telefonez.

Deşi Dick ştersese bine geamul automobilului, nu se putea vedea nimic afară. Lăsă deci geamul jos ca să poată privi mai bine. Ploua cu găleata. Mantaua lui de ploaie se făcu numai apă. Farurile automobilului se războiau cu întunericul nopţii şi în cercul lor de lumină miliarde de stropi se lăsau din cer în dungi sclipitoare.

„Coram Street 107” îi şopti subconştientul său şi în clipa următoare îi apăru în minte chipul drăgălaş al necunoscutei. Cum de se gândise în momentul ăsta la ea, că doar la Bertram Cody îi fusese gândul? Deprins să urmărească întotdeauna asociaţia de idei din creierul lui, simţi instinctiv în mâna stângă din buzunarul mantalei un carnet cu un obiect tare înăuntru care probabil, îl dusese cu gândul la Sybil Lansdown.

Opri atât de brusc maşina încât fu cât p-aci s-o răstoarne într-un şanţ, dar, cu o stăpânire uriaşă a nervilor, reuşi să evite accidentul. Făcu lumină şi încă înainte de a scoate din buzunar carnetul, ştia ce va găsi înăuntru. Şi nu se înşelase. Dar când se uită la cheie, se minună de forma şi mărimea ei. Era o reproducere exactă a aceleia pe care i-o arătase Sybil în tren şi care se găsea acum încuiată în caseta lui la bancă.

Dick şuieră uşor printre dinţi, băgă iar carnetul în buzunar iar cheia o ascunse sub covoraşul de sub picioarele lui în maşină. Domnii aceia întreprinzători care nu se dăduseră înapoi de la nici un mijloc ca să pună mâna pe cheie, n-au să stea în cumpănă să pună mâna şi pe automobilul său şi persoana lui nu prezenta nici o garanţie pentru tăinuirea cheii misterioase.

Respectul lui Dick pentru această tainică Asociaţie-a-Cheii crescuse simţitor şi prevedea aventuri care lăsau cu mult în umbră încordarea pe care i-o dăduse călătoria lui în jurul lumii. Stinse lumina şi puse iar motorul în mişcare. Pe când piciorul lui apăsa acceleratorul şi arătătorul marca o viteză de la 35 la 50 apoi la 75, Dick se gândea la descoperirea făcută. Cody făgăduise orice raporturi cu lordul Selford. Era deci ceva la mijloc. Şi ce însemnătate avea cheia asta? Trebuie să fi avut o deosebită importanţă pentru Cody, căci văzuse cum acesta ascunsese repede carnetul la venirea lui. Din curiozitate şi sub un impuls diavolesc profitase de un prilej şi îl şterpelise. Avea deci acum două din aceste chei ciudate şi întrebarea unde să fie broaştele lor şi ce ascund ele devenea tot mai imperioasă.

Un camion enorm care făcea să se cutremure strada trecu pe lângă el şi fu cât p-aci să-l prăbuşească în şanţul şoselei. Îşi dete seama că trebuie să înlăture gândurile lui interioare şi să-şi concentreze întreaga atenţie la drumul care era acum atât de îngust, încât îi trebuia o mare băgare de seamă ca să evite o ciocnire.

Fu spre norocul lui hotărârea luată, căci în aceeaşi clipă răsăriră din întunericul nopţii, în faţa lui, trei lumini roşii la distanţe egale. Era un semn că circulaţia străzii era oprită. Trecuse însă după-amiază pe aci şi nu-şi aducea aminte să fi văzut lucrători făcând vreo reparaţie şi camionul trecuse doar atunci pe acolo. Scoase capul pe geam şi zări la lumina farurilor în imediata apropiere a drumului un zid văruit, acoperit de verdeaţă.

Într-un loc al zidului văzu o deschizătură care trebuie să fi fost o poartă.

Se uită la cele trei lumini roşii. Scoase revolverul din buzunar, stinse farurile şi coborî din maşină, ascultând cu atenţie şi privind în jurul lui.

În afară de plescăitul regulat al ploii şi vâjâitul vântului nu se auzea nimic. Aţinându-se prevăzător în mijlocul drumului, se îndreptă spre felinarele cu lumina roşie. Ridică pe cel din mijloc şi-l privi cu atenţie. Era vechi şi ruginit, lumina se împrăştia ştearsă prin geamurile murdare. Al doilea felinar era mai nou şi altfel construit, dar şi acesta fusese vopsit mai demult; al treilea era aidoma cu cel de-al doilea.

Izbi cu piciorul în felinarul din mijloc care îi împiedica mai ales drumul şi geamurile felinarului se făcură ţăndări. Se întoarse apoi la automobilul lui, închise cu o izbitură uşa şi vru să-i dea drumul. Dar motorul nu mai funcţiona. Se dădu jos şi examină rezervorul: era gol.

— Aşa, aşa, făcu Dick şi rămase încremenit în loc. Ştia bine că-l umpluse la plecare şi n-avusese când consuma toată benzina.

O răbufneală de vânt îi tăie aproape răsuflarea. Aprinse lampa de buzunar şi cercetă cu luare aminte strada. Jos, lângă piciorul lui, văzu o capsulă de metal. Înţelese. În timp ce el examina felinarele, cineva golise rezervorul. Cu lampa aprinsă porni în susul aleii. De amândouă părţile, tufe dese împiedicau vederea în grădină, aşa că vârfurile plopilor formau o boltă de frunziş. Deodată lumina lămpii fu absorbită de o groapă adâncă, lungă cât să încapă un corp omenesc în ea.

„Doamne sfinte, parc-ar fi un mormânt săpat de curând” îşi zise el înfiorându-se.

Grăbi pasul până ajunse în faţa casei. Lumină zidurile şi-şi dete de-abia acum seama ce ruinată era. Pretutindeni căzuse tencuiala şi pereţii de cărămidă păreau răni de carne vie.

Casa zăcea într-o linişte mormântală, nici un lătrat de câine, o beznă adâncă în odăi.

Dick aşteptă o secundă înainte de a urca treptele care duceau la intrare. Bătu cu ciocanul în uşă dar nu s-auzi decât un ecou prelung în pustietatea care-l înconjura. Să fi fost pustie? Bizarul locatar fugise? Mai bătu odată şi aşteptă. Auzi deodată paşi în sală, scârţâitul unei chei ruginite, zăngănitul unui lanţ desprins şi uşa se crăpă puţin; în ea apăru chipul gălbejit şi barba neagră a doctorului Staletti.

Deşi Dick îl mai văzuse odată, la lumina vie a lămpii de buzunar doctorul părea atât de sinistru şi respingător încât lui Dick, de spaimă, fu cât p-aci să-i cadă lampa din mână.

— Cine e? Ce pofteşti? întrebă glasul morocănos al bătrânului. Benzină? Ţi s-a scurs din rezervor? Halal de-aşa maşină! Desigur că-ţi pot da niţică benzină dacă mi-o plăteşti bine. Nu sunt acum timpuri de dat pe degeaba.

Nu păru să recunoască pe întârziatul vizitator, nici chiar după ce-i dădu drumul înăuntru. Purta un halat soios, era încălţat cu cizme de piele care scârţâiau la fiecare pas. N-avea guler la cămaşă şi părea să nu fi dat cu apă pe faţă de la ultima vizită a lui Dick, cu şase luni în urmă. Mâinile lui mari şi osoase erau pline de jeg şi unghiile îi crescuseră ca nişte gheare. Din vestibul unde se afla, Dick putu zări o încăpere mare foarte elegant şi bogat mobilată – un contrast ciudat între aspectul ruinat al casei şi înfăţişarea locatarului, faţă de luxul dinăuntru. Un covor moale şi preţios acoperea duşumeaua; perdelele erau de catifea, scaunele şi fotoliile aurite îmbrăcate cu mătase. Un policandru de aur atârna în tavan şi lumina viu încăperea. Dar peste tot un praf gros de mai mulţi centimetri şi când Dick intră înăuntru, praful se ridică în volburi de pe covor, sub paşii lui.

— Stai aici ca să-ţi aduc benzina. Patru litri la un şiling şi zece pence.

Dick aşteptă până nu mai auzi paşii lui Staletti, apoi cercetă cu băgare de seamă încăperea. Nu găsi însă nimic din care ar fi putut deduce firea şi ocupaţiile acestui sinistru personaj.

Auzi brusc clinchetul a două bidoane de tinichea. Staletti intră, puse jos bidoanele şi-şi şterse mâinile de praf.

— Şaisprezece litri de cea mai bună calitate. O să fii mulţumit.

Dick îi aruncă o privire bănuitoare. Să nu-l fi recunoscut Staletti nici acum?

Ca şi când i-ar fi înţeles gândul, Staletti se uită mai atent la Dick şi-i zise:

— Mi se pare că ne cunoaştem? Nu eşti d-ta detectivul care mi-a luat „Morfologia” lui Haeckel?

— Chiar eu, domnule profesor, răspunse Dick, căruia un glas lăuntric îi spunea să fie cu băgare de seamă.

Nu-şi lua ochii de la bărbosul din faţa lui.

— Desigur că numele meu ţi-e cunoscut; sunt destul de bine apreciat în lumea savanţilor, zise cu îngâmfare Staletti. Hai, plăteşte-mi, te rog, benzina, că pic de oboseală.

Dick Martin îi dădu zece şilingi.

— Păstrează restul pentru osteneala d-tale, făcu el cu mărinimie.

Spre marea lui mirare, Staletti băgă bancnota în buzunar zâmbind mulţumit. Apoi deschise uşa de afară care scârţâi prelung şi o trânti în nasul lui Dick. Dar înainte de a se sfârşi ecoul care răsuna în casa aproape pustie, se auzi un răcnet înfiorător care-i îngheţă detectivului sângele în vine. Apoi răcnetul se întrerupse brusc şi se prefăcu într-un geamăt dureros.

Pe Dick îl trecură năduşelile. Strânse pumnii cu furie. O clipă se gândi să străbată cu forţa în casă ca să afle ce s-a întâmplat. Îşi dădu seama de imposibilitatea unui astfel de lucru. Ridică de jos bidoanele cu benzină şi o luă repede pe alee. Trebui să renunţe la lampa de buzunar. Bine că avea tălpi de cauciuc, îşi zise el, ca să nu se audă zgomotul

paşilor. Şi, fiindcă din pricina întunericului nu putea zări nimic, nu-i mai rămase decât auzul de care să se poată sluji.

Se afla tocmai în apropierea gropii aceleia ciudate, când auzi o mişcare uşoară în spatele lui: foşnet de crăci, fărâmiţare de bulgări. Zgomotul era aşa de uşor încât se pierdea aproape în plescăitul picăturilor de ploaie şi când Dick întoarse capul nu văzu decât întunericul de nepătruns al nopţii. Dar deodată auzi cum cineva dădea la o parte tufişul. Îşi dete imediat seama că primejdia era de neînlăturat. Aruncă jos bidoanele şi pipăi revolverul. N-apucă însă să pună mâna pe el căci se simţi cuprins de două braţe uriaşe cu muşchi de oţel care căutau să-i zdrobească umerii, o mână de o mărime nemaivăzută încerca să-i găsească faţa. Dick izbea cu disperare un piept despuiat, tare ca o pavăză care rezista nepăsător la loviturile lui.

Îşi aduse aminte de Jiu-Jitsu pe care-l cunoştea foarte bine. Apucă cu amândouă mâinile braţul gol ale cărui gheare îi se înfipseseră în obraz, îl suci dintr-odată şi zvârli pe agresor la pământ. Un corp uriaş se prăvăli cu o bufnitură înăbuşită, se auzi un vaiet şi un plânset copilăresc care n-avea nimic omenesc în el. Apoi se făcu tăcere.

Dick scoase cu o mână revolverul iar cu cealaltă apăsă pe butonul lămpii. O lumină alburie sclipi şi se prelinse pe pământ. Nu era nimeni. Plimbă lampa în cerc în jurul lui şi lumină terenul de luptă. Agresorul dispăruse fără urmă. Doamne, nu cumva l-a ucis? Dick îndreptă lumina spre casa misterioasă. Zări un trup uriaş, gol, cu mâinile atârnând în jos, care dispăru în tufiş.

Martin rămase câtva timp ca paralizat. Apucă apoi bidoanele şi o luă la fugă, în salturi mari, gâfâind, până ce ajunse în şosea. Umplu rezervorul şi răsuflând adânc puse motorul în mişcare. Cât ţinu drumul până la Londra avu mereu înaintea ochilor groapa deschisă care – acum ştia lămurit – fusese anume pregătită pentru el de către doctorul Staletti ca să-i tăinuiască trupul şi să i se şteargă urma pentru totdeauna.

Era o noapte întunecoasă şi rece când Bertram Cody, care era fricos din fire şi nu ţinea la drum, trezi pe şofer ca să-l ducă până la „Curtea Spânzuraţilor”. Tommy Cawler se cam strâmbă dar n-avu încotro, trebuia să asculte de poruncile stăpânului. La vreo sută de metri de poarta locuinţei lui Staletti, Cody porunci şoferului să oprească.

— Stinge farurile şi nu te mişca până la întoarcerea mea, îl dăscăli Cody.

Era aproape ora unu din noapte şi un întuneric adânc. Cody pipăi în lungul zidului până ce dădu de poartă apoi coti cu băgare de seamă pe alee. Într-un rând piciorul lui fu cât p-aci să nimerească într-o groapă, dar instinctul îl feri la timp de primejdie. Se trase repede înapoi şi cercetă cu atenţie marginea gropii. Dinţii îi clănţăneau ca prins de friguri. Răsuflă uşurat când ajunse în faţa clădirii. Nu bătu însă la uşă ci o luă în dosul casei şi bătu de trei ori la o fereastră fără lumină, apoi se întoarse la uşa de intrare pe care o găsi deschisă şi pe Staletti aşteptându-l în prag.

— A, d-ta eşti? Vii cam târziu, dragul meu. Şi ca să afli de la-nceput, o să-ţi spun că soarta ne-a fost potrivnică.

— A scăpat? întrebă cu glas tremurător Cody.

Doctorul Staletti dete din umeri şi-şi mângâie domol barba lui lungă.

— Kismet1 zise el cu nepăsare. Dacă era după mine, apoi zăcea acum într-un pat adânc şi răcoros din care nu s-ar mai fi sculat. Îndată după comunicarea d-tale telefonică, am pus eu singur felinarele în drum şi i-am golit rezervorul. M-am întors apoi în casă şi l-am aşteptat. Era ceva fenomenal. Dar lanţul avea o verigă subţiată şi o putea sfărâma.

Privirile lui Cody cercetau cu nelinişte încăperea. Broboane de sudoare îi apăruseră pe frunte.

— Şi acum ce o să se mai întâmple? întrebă el în şoaptă.

Staletti îl privi cu dispreţ.

— Per Dio, ce o să se întâmple? Poliţia o să-şi facă apariţia ca să înceapă percheziţia. Şi ce o să găsească? Câţiva guzgani care au murit cu cinste de o moarte naturală.

— Ai pus?… bâigui Cody sfârşindu-şi întrebarea cu privirea.

— Da, am trimis pe cineva pe urmele lui, dar acel cineva s-a purtat ca un idiot şi un tâmpit. Muşchii nu se pot dezvolta decât în detrimentul substanţei creierului. Dar de ce stăm aici în curent? Poftim în biroul meu, dragă.

Duse pe Cody în camera lui de lucru. Pe birou nu se afla alt nimic decât o pereche de cărţi de joc soioase. Staletti tocmai făcea o pasenţă, când bătuse Cody în geam.

— Şi acum spune-mi te rog, cine e tânărul acesta de care te temi aşa de mult? De altfel a mai fost odată pe la mine ca să-mi ceară o carte pe care o împrumutasem de la bibliotecă. Sunt sigur că era chiar ziua în care venise şoferul d-tale la mine.

Cody dădu din cap. Chipul lui era palid şi încordat. Buzele uscate şi crăpate şi le uda din când în când cu limba.

— E detectivul pe care l-a trimis Hawelock să cutreiere lumea ca să dea de Selford, zise el încet şi sprâncenele lui Staletti se zburliră.

— Nu zău, asta e fenomenal! Detectivul lui Hawelock?

— Râse strident şi urmă: are haz! Viaţa e un hâtru bun de glume. Dă-mi voie să mai râd niţeluş.

Cody se agita neliniştit pe scaun. Veselia lui Staletti era mai fioroasă decât mânia lui.

— Hawelock ăsta – Hawelock ăsta!… cârâi Staletti. Ce om simplu şi de treabă! Dar ia spune-mi: Şi prietenul nostru, detectivul, l-a găsit pe înălţimea sa, lordul? Nu? Ce păcat! Ar fi trebuit să aibă cizme de şapte poşte – ca-n poveşti.

Se lăsă în fotoliu şi începu să bată cu degetele lui murdare tactul unui cântec napolitan pe placa biroului.

— Văd însă că mai ai ceva pe suflet, zise el brusc şi-l privi ţintă pe Cody.

— Îmi trebuie bani, mărturisi cu necaz acesta.

Staletti se uită un moment fără să zică vreun cuvânt, se aplecă, apoi, deschise un sertar al biroului, scoase din el un teanc de bancnote şi-l puse înaintea lui Cody.

— Acum când numărul nostru a scăzut, partea d-tale a crescut, zise el, şi dacă se întâmplă să mor eu, îţi rămâne şi partea mea. Dar dacă mori d-ta…

Cody se cutremură.

— De ce să vorbim despre un lucru atât de grozav, făcu el trecându-şi mâna peste chelie. Să fim bucuroşi că trăim şi suntem sănătoşi. Ne-am depărtat mult prea mult de planurile noastre. Adu-ţi aminte de ce scrie în Sf. Scriptură: Cine varsă sânge nevinovat…

— Am făcut eu aşa ceva?…

— Întreabă-ţi conştiinţa, nu pe mine, răspunse Cody.

Staletti zâmbi ironic.

— A fost odată un om pe care-l chema Lew Pheeney, zise el cântărind fiecare cuvânt. A murit, ce-i drept, de moarte năpraznică, dar fiindcă ucigaşul n-a fost descoperit, trebuie să-şi fi făcut omul singur seama.

— Chicoti încet.

— Mie nu-mi plac oamenii care îşi uşurează sufletul cu spovedanii la cei mari. Asta ne strică rostul fiindcă poliţiştii sunt oameni fără imaginaţie şi cultură superioară biologică. Ei habar n-au ce e asta şi cu cât e mai de preţ pânza de păianjen decât musculiţa care se prinde în ea! D-ta nu ştii că…

Se întrerupse brusc şi duse degetul la buze. Cody nu auzise un uşor zgomot la obloanele ferestrei, dar auzul fin al lui Staletti îl prinsese în două rânduri.

— E cineva afară, şopti el.

— Giaco? între tot în şoaptă Cody.

— Nu, nu e Giaco. Stai aici că mă duc eu să văd.

Ieşi în vârful degetelor. Cody auzi scârţâitul uşii, apoi se făcu tăcere. Numai vântul se tânguia în răbufneli prelungi în jurul casei pustii.

Staletti se înapoie. Clipi repede din ochi ca şi când l-ar fi orbit lumina lămpii, dar Cody ştia că asta era la el un semn că i se întâmplase ceva neobişnuit. Puse pe masă un obiect

care semăna cu un receptor de telefon de care atârna un tub de cauciuc.

— A ascultat cineva la fereastră, dragul meu, şi-mi cam dau eu cu gândul cine să fie. Ai venit cu maşina? Dacă da, apoi ai călcat învoiala noastră.

— Ba am venit pe jos, minţi Cody.

— Ai un şofer admirabil, numai că e cam curios din fire.

— Îţi spusei doar că am venit singur şi pe jos.

— Poate s-o fi luat după d-ta, fără să bagi de seamă, zise italianul şi scoase o şapcă din buzunar. Ai mai văzut vreodată şapca asta?

Cody clătină capul.

— A scos-o din cap ca să pună receptorul la ureche. N-am putut găsi microfonul, dar sunt sigur că a auzit tot ce-am vorbit noi.

— În orice caz nu poate fi Cawler, stărui Cody. Ce zor are să spioneze? E nepotul nevestei mele.

— Şi o iubeşte ca pe mama lui adevărată, zise cu ironie Staletti.

Scoase căptuşeala şepcii şi citi în fund numele fabricantului.

— Un spion în casa d-tale – ar putea fi ceva foarte primejdios pentru noi.

— E cu totul exclus. Îşi cunoaşte foarte bine interesul.

— Cu toate astea trebuie ţinut sub supraveghere. Ce-a fost înainte? Un hoţ de automobile a cărui fotografie se află în albumul poliţiei. Fiecare agent îl cunoaşte. Când prietenul nostru – stai că nu-mi aduc aminte cum îl cheamă – a… a… Martini… ba nu… Martin – când Martin a venit pentru întâia dată la mine, l-a recunoscut imediat pe Cawler, ceea ce m-a compromis imediat în ochii detectivului.

— Se poate, răspunse şovăind Cody, dar e prea amestecat în afacerea asta ca să aibă curajul să ne denunţe.

Se aplecă apoi peste birou şi vorbi multă vreme pe şoptite. În ochii lui Staletti se citea lămurit că cele ce-i spunea

complicele lui îl interesau. Din când în când izbea cu palma pe placă şi zâmbea.

— Păcat, zise el în cele din urmă, că Giacomo era mai adineauri în grădină, că n-am mai avea acum nici o îndoială.

Conduse pe Cody până la ieşire şi privi lung în urma lui până ce-l văzu pierind în întuneric.

Cody îşi găsi automobilul unde-l lăsase. Şoferul moţăia pe scaunul lui. Se frecă la ochi somnoros când stăpânul său îl zgudui de umeri.

— Tommy, întrebă Cody cu glas răguşit, ai făcut aşa cum ţi-am spus? Nu cumva m-ai urmărit?

— Pe vremea asta afurisită? Că doar n-oi fi căpiat.

Se aplecă şi aprinse farurile. Motorul începu să hârâie. Maşina se clătină uşor. Cody se uita cercetător la şoferul lui. Era cu capul gol.

Cody tremura de mânie.

— Unde ţi-e şapca, Cawler?

— Mi-a luat-o vântul, răspunse Cawler cu nepăsare, fără să şovăie.

— Eu atâta-ţi spun, Tommy: dacă-ţi baţi joc de mine, o să te căieşti amarnic.

— Urcă-te-n maşină şi nu mai vorbi prostii, mormăi Tom Cawler cu mojicie şi fiindcă pusese maşina-n mişcare, Cody n-avu încotro şi se sui în ea, stăpânindu-şi furia.

Cât ţinu drumul privi tot timpul profilul colţuros al lui Cawler. Planuri urâte îi frământau creierii dar ştia prea bine că nu le putea duce la îndeplinire, fiindcă era cu totul în mâinile şoferului său.

De-abia păşise a doua zi Hawelock în biroul său, când îi fu anunţat Dick Martin. Avocatul încruntă sprâncenele lui groase şi se uită cu mirare la vizitatorul său.

— Vin să-ţi fac o mărturisire, începu Dick.

Hawelock clipi din gene.

— E ceva grav?

— Mai grav decât s-ar părea, domnule Hawelock. Ieri ţi-am tăinuit un lucru, care trebuie neapărat să-l afli astăzi.

Îi istorisi despre sugativa cu adresa lui Cody.

— E sigur că lordul Selford e în relaţii cu acest Cody. Am crezut de datoria mea să mă iau după urma asta.

— Bertram Cody? întrebă Hawelock încreţind fruntea, numele ăsta nu mi-e necunoscut.

— Cumpărătorul terenurilor lordului Selford din Australia, urmă Dick.

Chipul lui Hawelock se lumină.

— A, acum îmi aduc aminte. Cazul a fost cu oarecare complicaţii. După încheierea actului de vânzare, s-a descoperit o vână de aur. Au vorbit şi gazetele despre asta. Bine zici, Cody, cum naiba de l-am uitat! Dar mi se pare exclus să se fi cunoscut personal cu lordul.

— Atunci ce rost avea scrisoarea?

— Poate un răspuns la vreo scrisoare adresată lordului de Cody, zise avocatul vădit îngrijorat. L-ai întrebat d-ta dacă-l cunoaşte pe lord?

— Tăgăduieşte cu energie până şi scrisoarea, de aceea lucrul mi s-a părut suspect. Cu atât mai mult cu cât am făcut scurt timp în urmă o descoperire care-l dă de gol.

Puse carnetul lui Cody pe masă şi când să-l deschidă, cheia căzu pe duşumea. Hawelock o ridică şi se uită la ea cu interes.

— Ce obiect ciudat! E o cheie, nu-i aşa? Cody ţi-a dat-o?

— De dat nu mi-a dat-o el, ce e drept, răspunse Dick cu îndrăzneală. Dar ia te uită la carnetul ăsta. E plin cu însemnări privitoare la călătoria lordului Selford. Aici scrie data sosirii lui în Buenos Aires şi numele hotelului unde a tras. Dincoace ziua plecării lui din San Francisco, apoi sosirea la Shanghai. Nici o dată, nici un port nu lipseşte, nici chiar lordul singur nu putea face un memoriu mai amănunţit.

Hawelock răsfoia încet carnetul.

— E drept că asta dă de gândit, zise el.

Dick se aplecă spre avocat.

— Cunoşti d-ta pe un individ cu numele de Staletti? Locuieşte în Sussex, pe şoseaua care duce la Brighton.

Se întrerupse brusc văzându-l pe Hawelock tresărind.

— Staletti? Da, îl cunosc. A închiriat o casă de la lordul Selford. Toată regiunea aceea aparţine lordului. Şi Cody trebuie să fie tot un chiriaş de-al nostru, îmi aduc destul de bine aminte de închirierea „Curţii Spânzuraţilor” deoarece pe vremea aceea gazetele erau pline de cazul Staletti. Era acuzat de vivisecţiune şi a fost chiar condamnat. Un individ cu adevărat scârbos. Dar de unde până unde ai ajuns la el că vorbeam doar de Cody?

— Stai să-ţi spun.

Dick vorbi rar şi amănunţit. Perdeaua în dosul căreia se desfăşura soarta tânărului lord se sfâşiase de sus până jos. Vedea scena ca prin lentilele inversate ale unui ochean, la mare depărtare, dar cu o precizie uimitoare. Vedea pe actori cum se mişcă pe scenă ca nişte păpuşi articulate ale căror sfori erau trase de un număr restrâns de mâini. Inima îi bătea ca o maşină mult prea încinsă. Imaginile care se arătau ochiului său lăuntric şi cele desfăşurate aseară se încrucişau şi se întretăiau în mintea lui. Creierul lui lucra cu înfrigurare în două direcţii. Totuşi reuşi să descrie aproape cu exactitate întâmplările sinistre din ultimul timp.

— Ai şi făcut denunţul? cercetă Hawelock.

— Nu încă, dar o să mă duc chiar acum la Sneed.

— Cine e acest Sneed?

— Un inspector de la Scotland Yard, un om foarte priceput în meseria lui şi un geniu în ce priveşte dezlegarea problemelor. Şi fiindcă e vorba de o problemă: din ce trăieşte doctorul Staletti? De unde are cu ce să-şi plătească chiria?…

— Nici eu nu ştiu, răspunse avocatul. Pe cât am aflat, pare să fie un admirabil biolog, dar ideile lui sunt prea îndrăzneţe. Dar stai – acum mi-aduc aminte. Staletti ne-a fost recomandat de Cody. Mă duc să caut corespondenţa cu el.

Ieşi repede, se înapoie cu un registru şi zise:

— Aşa e, nu m-am înşelat. La o lună după cumpărarea terenurilor din Australia, m-am pomenit cu Cody că vine în numele lui Staletti. Curtea spânzuraţilor era tocmai goală. Probabil că numele ăsta macabru speria pe chiriaşi. Se zice că, într-adevăr, a fost până acum vreo sută de ani loc de spânzurătoare.

— Atunci păcat că l-au desfiinţat cu o sută de ani prea devreme, fiindcă tare mi se pare că se aţin pe acolo vreo câţiva indivizi care merită spânzurătoarea, făcu Dick.

Aflase tot ce vroia să afle, ba chiar mai mult decât atât. Îşi luă deci rămas bun de la Hawelock şi se înapoie acasă ca să-şi facă în grabă geamantanul şi să-şi concedieze pentru o lună menajera. Aceasta trebui să-i făgăduiască solemn că nu va da pe acasă în lipsa lui. Porunci portarului să-i trimită toată corespondenţa la Scotland Yard. Lui Hawelock nu-i comunică nimic, găsind de cuviinţă că e mai bine să nu afle nimeni despre planurile lui.

Doamna Lansdown era o femeie plăpândă de o rară frumuseţe. Viaţa ei nu fusese întotdeauna redusă la cele trei odăiţe ale locuinţei sale de acum. Era o vreme când era socotită drept una dintre cele mai bogate femei ale Angliei. Gregory Lansdown, soţul ei, poseda moşii întinse, cai de curse şi un palat în Londra. Toată averea însă o pierduse într-o singură noapte. Directorul unei societăţi, al cărei preşedinte era, fugise din ţară. Societatea dădu faliment şi preşedintele ei despăgubi cu averea lui personală pe creditori, aşa că rămase literalmente pe drumuri. Muri curând complet ruinat, scăpând din dezastru, doar căsuţa în care îşi găsi adăpost soţia şi fiica lui Sybil.

Încetul cu încetul, rana din sufletul doamnei Lansdown se cicatriză; îi rămăsese doar singura mângâiere, Sybil, pe care o adora. Seara stăteau amândouă de vorba sau Sybil îi citea câte ceva ori scria la birouaşul pus de-a curmezişul, într-un colţ al camerei. Arareori venea cineva pe la ele.

De aceea doamna Lansdown tresări şi ridică ochii cu mirare când auzi în seara aceea soneria zbârnâind.

Sybil se duse să deschidă. Rămase încremenită dând cu ochii de Dick Martin.

— Din nefericire nu legendarul unchi din America, ci Dick Martin, se scuză el.

Sybil îl pofti înăuntru. Când detectivul apăru în uşă, mama Sybilei îl privi cercetător, apoi, probabil mulţumită de impresia pe care i-o făcuse tânărul, îi întinse mâna.

— Bine că te-ai hotărât în sfârşit să vii, îl întâmpină ea prietenos. Îmi dai astfel prilejul să-ţi mulţumesc pentru cavalerismul cu care ai luat apărarea fiicei mele.

— Datorie de onoare, doamnă, răspunse Dick stingherit.

— Căută cu ochii un scaun şi-l alese, spre spaima Sybilei, tocmai pe cel mai şubred, dar scaunul rezistase dezastrului familiei Lansdown aşa că rezistă şi lui Dick Martin.

— Prevăzusem furtul, urmă el, şi-mi pare numai rău că n-am putut încă pune mâna pe hoţ, adică mai bine-zis pe autorul moral al atentatului.

— Ei, zâmbi Sybil, n-a fost cine ştie ce lucru grozav fiindcă poşeta am căpătat-o îndărăt. Numai cheia a dispărut, ca prin farmec, din cutiuţa ei.

Dick zâmbi plin de voioşie. Sybil îl privi cu atenţie.

— Nu cumva ai fost d-ta vrăjitorul? întrebă ea repede.

Dick afirmă cu ochii râzători.

— Când ţi-am restituit în tren cutiuţa, mi-am luat îngăduinţa să sustrag cheia.

— Dar n-am văzut de fel când ai luat-o? Şi doar nu scăpasem o clipă din vedere cutiuţa.

Dick zâmbi îngăduitor.

— Ei vezi, aici stă dibăcia. Trebuie să lucrezi aşa ca să nu se bage de seamă. De altfel, cheia e bine păstrată în caseta mea la bancă şi dacă cineva îţi face vreun neajuns în privinţa asta, poţi să i-o mărturiseşti fără frică.

— Nu cumva crezi că nici acum nu-i vor da pace fiicei mele? întrebă doamna Lansdown îngălbenindu-se.

— Nu ştiu, răspunse Dick. De aceea am şi venit în astă seară. Aş vrea să discut chestiunea cu d-v. Mai întâi daţi-mi voie să vă pun o întrebare foarte importantă. Lordul Selford mai are şi alte rude în afară de d-voastră?

— Niciuna – dacă nu cumva s-o fi însurat, răspunse mama Sybilei.

— Iată de ce mă temeam, zise el cu ochii la aparatul telefonic. E bine că puteţi fi găsite la telefon, adăugă el fără nici o legătură aparentă între cele ce spusese până atunci şi constatarea din urmă.

Mama şi fiica îşi pironiră privirile întrebător şi neliniştit asupra lui.

— Aveţi prieteni care să locuiască pe undeva afară din Londra? întrebă Dick. Adică prieteni care v-ar putea găzdui vreo câteva săptămâni?

Doamna Lansdown dădu afirmativ din cap.

Dick răsuflă uşurat.

— Asta e ceva care mă linişteşte întrucâtva. Tocmai voiam să vă rog să părăsiţi în astă seară Londra, dar m-am răzgândit şi cred că nu e încă nevoie de o plecare aşa de grabnică.

Doamna Lansdown se aplecă şi-l întrebă îngrijorată:

— Ai putea să-mi lămureşti cum…

Dick clătină chinuit capul.

— Nu pot spune încă nimic. Dibui în întuneric. Simt însă că negura începe să se împrăştie. Ici colo văd mai limpede, dar ştie Dumnezeu ce o să iasă când s-o risipi de tot.

— Dar din toată această afacere tulbure reiese că ar exista o primejdie pentru mine şi fiica mea – cel puţin aşa se înţelege din cuvintele d-tale.

— Aşa e, răspunse Dick cu hotărâre. Şi cred că e mai nimerit ca să fiţi prevenite. Presimt o primejdie, deşi nu mi se pare încă iminentă.

— Şi toate astea din pricina unei cheiţe? întrebă Sybil eu neîncredere.

El clătină capul.

— Chiar din pricina unei cheiţe, răspunse el grav. Apoi se întoarse spre mama Sybilei: D-v. l-aţi cunoscut pe răposatul lord Selford? Ce fel de om era?

— Nu era un om bun. Bea, şi când era beat îşi bătea slugile. Se zvoneau lucruri urâte pe socoteala lui. Dar toţi Selforzii au fost oameni cu un caracter îndoielnic. Cel care a clădit castelul, ducea o viaţă atât de destrăbălată, încât a fost excomunicat de Papa. De la el datează şi cavoul familiei. Ai auzit vreodată vorbindu-se despre mormintele Selforzilor?

— Nu, răspunse Dick, pe care lucrurile acestea nu-l interesau. Auzi însă un ecou în lăuntrul lui, care-l făcu să priceapă că vorbele «morminte» şi «cavou» aveau o deosebită însemnătate pentru el. În minte îi apăru camera lui de culcare, Lew Pheeney închis în dulap, privindu-l cu ochi sticloşi. Nu fusese el chemat că deschidă un cavou, şi a trebuit să plătească apoi cu viaţa încercarea asta? Deodată Dick simţi sângele vâjâindu-i în urechi. Se afla în faţa unei uriaşe descoperiri şi trebui să-şi încleşteze dinţii ca să nu i se citească pe faţă năvala de gânduri care i se încrucişau în creier.

Doamna Lansdown zărise interesul care se trezise în el, se scula de pe scaun, luă din raftul de cărţi un volum legat în pergament şi îngălbenit de vreme.

— E o cronică a familiei, care datează din anul 1584, zise ea. Toate faptele Selforzilor sunt trecute aici. Citeşte, te rog, ce scrie despre cavou.

Dick citi: «Fiindcă Sir Hugh a fost osândit cu afurisenie şi nu i s-a îngăduit un mormânt creştinesc, a pus meşteri din ţări depărtate ca să sape în pământ adânc o criptă spre odihna de veci pentru el şi urmaşii lui. Mormintele au fost sfinţite de către capelanul Ehrn Marcus, un prea cuvios părinte, mult credincios stăpânului că n-a luat în seamă afurisenia bisericească. Mormintele împodobite au fost cu îngeri şi prea sfinţi părinţi săpaţi în piatră şi mult frumoşi la privire».

Dick nu-şi luă ochii de la rândurile scrise pe pergament. Vedea în închipuirea lui o scară dreaptă, coborând brusc în adâncul pământului, vedea reliefuri ruinate, sicrie de piatră în încăperi înguste din care adia suflul morţii.

— Unde e cavoul? întrebă Dick, şi simţi parcă mirosul de putregai al vremurilor trecute, care se împrăştia din filele cărţii, izbindu-l în faţă.

— În parcul din Selford, pe o movilă împrejmuită de grupuri sinistre de copaci. E un loc fioros. Arareori ciripeşte o păsărică pe un vârf de ram. Bine-nţeles că oamenii spun că locul e blestemat, dar pricina trebuie să fie pământul neprielnic şi nimic altceva.

— Cine locuieşte acum în castel? întrebă Dick a cărui încordare creştea clipă cu clipă.

— Intendentul. Proprietatea e o moştenire inalienabilă, altfel ar fi vândut-o actualul lord, de mult.

— L-aţi văzut d-v. vreodată pe acest lord?

— O singură dată, pe când trăia încă tatăl său. De scris mi-a scris în câteva rânduri, în ultimii ani însă numai de două ori. Vrei să vezi scrisorile?

— Da, zise Dick repede.

Bătrâna ieşi din cameră. Dick răsfoi cartea. Doamna Lansdown se înapoie cu o casetă de abanos, plină cu scrisori răvăşite. Le rândui, apoi întinse lui Dick o scrisoare datată din Berlin în care lordul Selford scria următoarele: «De atâta vreme nu ai mai aflat nimic despre mine, încât parcă mi-e şi ruşine să-ţi scriu. Nu e însă niciodată prea târziu ca să-ţi îndrepţi o greşeală şi fiindcă ştiu că faci colecţie de porţelanuri vechi, ţi-am expediat un ulcior de porţelan, din secolul al 15-lea, pe care l-am găsit aici la un anticar. Sper că astfel voi fi iertat pentru neglijenţa mea de până acum.

Devotatul tău, Pierce».

Scrisul îi era cunoscut lui Dick; era acelaşi de pe scrisorile scrise lui Hawelock.

— Uite şi a doua scrisoare, zise doamna Lansdown.

Purta data anului trecut şi ştampila poştei din Colombo: «Sunt adânc mâhnit de nenorocirea care te-a lovit. Dacă îţi pot fi de vreun folos, te rog să dispui de mine. Du-te la Hawelock şi arată-i scrisoarea mea, deoarece i-am dat instrucţiuni să-ţi pună la dispoziţie orice sumă de care vei avea trebuinţă.

Eu sunt bine. De când m-am hotărât să scriu o carte, trăiesc mai intens şi călătoriile îmi procură o mare plăcere».

Dick nu cercetă care a fost nenorocirea despre care era vorba în scrisoare; o ghicise din îmbrăcămintea ei, căci doamna Lansdown purta şi acum haine cernite.

— N-am făcut uz de scrisoarea lordului, deşi Hawelock mi-a scris, oferindu-mi cu multă amabilitate, ajutorul său. Nu ştiu de ce, dar simt întotdeauna un fel de… cum să spun… avertisment când survine în viaţa mea numele de Selford. Numai cu o mare repulsie lăuntrică şi fiindcă era o variaţie binevenită în viaţa ei monotonă, am lăsat-o pe Sybil să plece la Madera.

Urmă o pauză. Dick îşi muşca buzele. Doamna Lansdown îl privea neliniştită.

— Îmi poţi da acum lămuririle cerute? întrebă ea.

Dick tăcu. Sybil se sculă de la locul ei şi puse mamei sale mâna uşor pe umăr.

— Ne putem încrede, fără nici o lămurire, în domnul Dick Martin, zise ea, şi-şi pironi ochii într-ai lui.

— Domnule Martin, suntem gata, eu şi mama, să părăsim oricând Londra, dacă crezi d-ta că e mai bine aşa. Dispune, te rog, de noi, cum vei crede de cuviinţă.

O sclipire de bucurie lumină faţa lui Dick.

— Îţi mulţumesc, făcu el încet.

Vru să plece, dar îşi aduse ceva aminte.

— D-v. îl cunoaşteţi pe Staletti? întrebă el pe doamna Lansdown.

Ea clătină capul.

— Sau pe Cody?

Doamna Lansdown se gândi câtăva vreme, apoi zise:

— N-am auzit niciodată numele ăsta.

Când Dick ieşi în stradă, stătu puţin să chibzuiască şi o luă apoi înspre Bedford Square. Mergând, îl cuprinse un simţământ ciudat. Întoarse cu băgare de seamă capul. Pe trotuarul de peste drum, la o oarecare depărtare, cineva mergea în acelaşi pas cu el. Un alt individ venea ceva mai în urmă. La Bedford Square aştepta un automobil gol. Şoferul îi făcu semn să se urce. O astfel de îmbiere era în mare contrazicere cu nepăsarea obişnuită a şoferilor; aceasta îl făcu pe Dick să bănuiască primejdia. Se prefăcu că nu vede semnele pe care i le făcea şoferul. În stradă putea să opună împotrivire câtorva agresori, în maşină închisă, era însă imposibil.

În aceeaşi clipă se apropie de el un alt automobil gol. Opri maşina şi se sui în ea, apoi porunci şoferului să-l ducă la hotelul gării. Prin geamul din spate putea să vadă ce se petrece în spatele lui. Văzu pe şoferul care-l îmbiase cu atâta stăruinţă punând maşina în mişcare şi pornind după el. Nu mai încăpea nici o îndoială: era urmărit.

Când Dick ajunse în gangul hotelului şi plăti şoferului, zări maşina cealaltă oprind la o oarecare distanţă şi doi oameni coborând din ea. Detectivul intră în hotel şi ceru o cameră. Trecu printr-un coridor şi grăbi spre o uşă laterală care dădea pe peron. Un tren era tocmai gata de plecare şi când trenul se puse în mişcare, Dick sări pe scara vagonului, deschise cu o smucitură uşa şi sări înăuntru. Habar n-avea încotro îl ducea soarta. S-ar fi putut să nimerească în expresul care ducea în Scoţia şi care se oprea de-abia la frontiera de Nord. Îşi dete însă în curând seama că se afla într-un tren de persoane din care putea să coboare foarte curând. Luă de la controlor biletul de tren şi la o oră după ce părăsise locuinţa doamnei Lansdown, ajunse la periferia oraşului. O luă pe jos înapoi până la Scotland Yard. Sergentul de serviciu îl recunoscu şi-i zise:

— Dacă doriţi să vorbiţi cu domnul inspector Sneed, îl găsiţi sus în birou.

Sneed şedea ca de obicei în fotoliul din faţa biroului tău cu o ţigară stinsă între dinţi. Capul i se bălăbănea în somn ca o corabie pe valurile furtunoase. Se afla încă la ora asta la Scotland Yard, fiindcă nu avusese destulă energie ca să se scoale din fotoliu şi să se ducă acasă, ceea ce i se întâmpla cam de vreo cinci ori pe săptămână.

Deschise ochii clipind des.

— Sunt foarte ocupat, n-am timp, murmură el pe jumătate adormit, nici un minut măcar.

Dick îşi luă un scaun şi zise râzând:

— Eu mă mulţumesc numai cu o secundă, apoi începu să-i facă un raport amănunţit.

Dar cum isprăvi întâia frază privirea inspectorului se însufleţi. Când ajunse Dick pe la jumătatea raportului, chipul inspectorului devenea tot mai atent.

— Astea le-ai copiat dintr-un roman senzaţional, îl învinui el pe detectiv, când acesta se opri niţel ca să răsufle. Nu faci decât să repeţi ultimul roman al lui Conan Doyle.

Dar Dick nu se intimidă şi când sfârşi ultima frază, Sneed păru foarte grav.

Apăsă pe un buton; un sergent apăru imediat în uşă.

— Sergent, bagă de seamă ca de mâine încolo, casa din Coram Street 107 să fie păzită cu stricteţe. Unul din cei mai buni detectivi ai noştri să stea la dispoziţia d-lui Martin ca să-l urmeze discret peste zi, iar noaptea să doarmă în locuinţa lui.

Poliţistul îşi însemnă instrucţiunile într-un carnet.

— Mâine dis-de-dimineaţă telefonează direcţiei poliţieneşti respective, că am motive să suspectez casa lui Staletti – aşa zisa «Curtea spânzuraţilor». La ora unsprezece şi un sfert exact, voi veni personal, cu un agent de-al meu, să fac percheziţie. Ţin să fie de faţă şi poliţia din Sussex.

După ce plecă sergentul, Sneed se ridică gemând din fotoliu.

— Cred că ar fi mai bine să mă duc acum acasă. Mai să te conduc până la uşa locuinţei d-tale.

— Exclus, protestă Dick, dacă ne vor vedea împreună, tot misterul nu mai are nici un rost. Nu uita că d-ta eşti firma lui Scotland Yard. Oricine ar fi urmăritorii mei, nu trebuie să ştie că sunt prevenit.

— Bine, fă cum crezi, Martin, dar nu o lua încă la fugă. Nu-mi iese din cap aventura d-tale de la «Curtea spânzuraţilor». Zici că flăcăul care te-a atacat era cu desăvârşire gol?

— Purta numai un şorţ de piele.

— Staletti – i s-ar potrivi mai bine numele de Stiletto – e un om viclean şi primejdios. Aş vrea să ştiu dacă e atât de încăpăţânat să stăruie în vechea lui nebunie. L-am ţinut odată la răcoare trei luni din pricina asta.

— Ce nebunie anume? întrebă Dick.

Sneed trase din ţigară şi îndreptă fumul spre tavan.

— Cum să dea lumii o nouă rasă de oameni.

— Şi asta e o crimă?

— Nu uita, răspunse Sneed, că astfel de lucruri depind de felul cum le pui în practică. Staletti crede că un copil pe care-l lasă să crească în libertate, ca pe un animal în pădure, devine o făptură care, deşi nu poate nici să vorbească şi nici să cugete, se dezvoltă într-un membru perfect al speciei umane. Staletti mai susţine că oamenii ar căpăta o înălţime de zece picioare şi o putere ca a oamenilor preistorici dacă toată energia vitală absorbită de creier s-ar concentra în dezvoltarea muşchilor şi a oaselor. Pe atunci se mulţumea numai cu experienţe făcute pe animale. Se pare însă că de atunci a trecut la un material mai nobil. Dar îţi dau cuvântul meu, că-l trimit la ocnă pe viaţă, dacă găsesc în casa lui vreun om în toată firea, care nu cunoaşte alfabetul.

Dick părăsi Scotland Yard prin ieşirea care da în Whitehall. Se urcă într-o maşină şi porunci să-l după la Regent Park. Se apropie cu ocoluri de locuinţa lui. Ştia că la ora asta portarul casei dormea, totuşi se feri să intre prin gangul din faţă. Alese drumul care ducea la garaje şi trecu

prin curte. Urcă repede scara şi intră fără zgomot în locuinţa lui şi zăvori uşa pe dinăuntru. Trecu apoi din cameră în cameră, aprinse toate lămpile şi cercetă fiecare colţişor. Nu găsi nimic suspect; toate erau precum le lăsase.

Trăsese de cu seară atât de bine perdelele cele groase, încât nici o rază de lumină nu se putea zări de-afară. Până şi jaluzelele bucătăriei fuseseră lăsate în jos. Oricine ar fi privit casa pe din afară nu ar fi putut bănui că locuieşte cineva în ea.

Când deschise dulapul cu haine ca să-şi scoată pijamaua, se cutremură aducându-şi aminte că în locşorul acesta strâmt se scursese sângele lui Lew Pheeney. Ce va fi văzut Lew în criptele Selforzilor, al căror mormânt trebuia să-l deschidă – mormânt care tăinuia trupul plin de păcate şi patimi ale unuia din ei, prefăcut acum în cenuşă ca şi planurile şi amintirile celui coborât în pământ?

Îşi făcu o cafea şi desfăcu un pachet cu corespondenţă venită în după amiaza acelei zile. Când isprăvi de citit bătea ora două după miezul nopţii. Se dezbrăcă, stinse lumina, dădu la o parte perdelele de la fereastră, o deschise încet şi privi afară.

Luna în declin plutea pe un cer fără nori. Când să lase iar perdeaua jos, adie un vântuleţ uşor care mişcă niţel perdeaua lăsând să pătrundă o slabă rază de lună. Raza căzu de-a dreptul pe peretele opus, schimbând la fiecare adiere de vânt formele şi aspectele. Dick se lăsă răsuflând uşurat în perne şi aţipi.

Raza de lună pribegi încetişor pe pereţii odăii până ce se opri pe uşa lăcuită cu alb. În clipa aceea Dick tresări speriat din bezna neantului în care căzuse şi se trezi. Ce anume îl trezise? Sclipirea lunii? Slaba adiere de vânt care mişcase perdeaua? Nici el nu ştia, dar un instinct lăuntric îl avertiza că-l pândeşte o primejdie ascunsă în taina nopţii. Stătea culcat pe partea din stânga uşii a cărei clanţă de alamă sclipea în bătaia lunii şi clanţa – nu, nu era o halucinaţie a creierului său ameţit de somn ci chiar aievea – se mişcase,

înainta spre el. Deschise ochii mari şi pe când îi pironea ca hipnotizat spre uşa care nu mai era o bucată de lemn fără viaţă ci o făptură sinistră, cu o voinţă individuală, apăru în raza vederii lui, înfiorător de limpede în lumina gălbuie a lunii, o mână omenească. O mână numai, dar forma ei îl înfioră. Degetele lungi şi puternice se răsfirau ca tentaculele unei caracatiţe prin crăpătura uşii.

Dick făcu o sforţare şi se rostogoli de pe pat pe duşumea. În aceeaşi clipă o făptură uriaşă şi grea sări pe pat şi scoase un strigăt gutural care nu semăna nici a glas omenesc, nici de animal. Dick repezi mâna stângă la revolverul de sub pernă. Braţul lui gol atinse o secundă numai palma cărnoasă a unei mâini şi simţi un adevărat dezgust fizic. Cu dinţii încleştaţi, se întoarse cu faţa spre duşmanul lui nevăzut, apucă pe la spate perdeaua şi o trase cu o smucitură jos. Lumina lunii se răspândi în întreaga încăpere. Dar camera era goală. Nici o altă suflare omenească afară de el. Uşa stătea deschisă de perete. Dincolo de ea se căsca bezna adâncă a nopţii.

Dick pipăi cu băgare de seamă şi întoarse comutatorul. Lumina izbucni dintr-o dată. Nimic. Simţi un curent rece, uşa care ducea la bucătărie fusese şi ea deschisă de o mână nevăzută. Alergă pe balcon şi se aplecă peste balustradă. Zări pe agresor, o făptură fără formă definită, coborând pe o scară de frânghie care fusese legată de grilaj. Dick apucă revolverul să tragă dar în aceeaşi clipă umbrele nopţii învăluiră făptura uriaşă şi sinistră.

Detectivul rămase nemişcat. Cercetă cu privirea curtea, cărările dintre garaje, dar pretutindeni domnea o linişte mormântală. Pe când stătea şi asculta iscodind cu ochii, auzi în stradă huruitul unui motor care se pierdu fulgerător în depărtare.

Dick se întoarse în birou şi se uită la ceas. Amândouă arătătoarele se găseau la patru. La răsărit apăreau zorile. Cine fusese individul care pătrunsese în casa lui cu gânduri criminale? Soarta lui Lew Pheeney îi veni în minte. De un

lucru însă era sigur: agresorul din Curtea spânzuraţilor şi vizitatorul acesta nocturn, erau una şi aceeaşi persoană.

Se duse iar în bucătărie şi trase în sus scara de frânghie. Nu putea înţelege cum ajunsese la balcon. Bănui că o funie fusese aruncată de jos peste balustradă şi apoi scara legată de celălalt capăt al funiei, apoi trasă cu aceeaşi funie în sus. Misterul care ascundea moartea lui Lew Pheeney se lămurea. Tot pe aceeaşi cale pătrunsese ucigaşul în casă. Retragerea prin curte era lucru uşor, curtea fiind despărţită de stradă printr-un zid scund şi strada aproape întotdeauna pustie.

Răsărise soarele, gonind cu strălucirea lui orbitoare, spaimele nopţii. Dick era zdrobit de oboseală. Se aruncă pe jumătate îmbrăcat pe pat şi căzu într-un somn adânc.

Îl trezi zbârnâitul telefonului. Se întoarse mormăind în pat şi apucă receptorul. Chipul însă i se lumină când recunoscu vocea limpede şi dulce a Sybilei.

— Alo, d-ta eşti? întrebă el vesel. Foarte drăguţ din partea d-tale că ţi-ai amintit de mine.

La celălalt capăt al firului se auzi un râs zglobiu.

— De unde ştii cine sunt? Nici nu ţi-am spus cum mă cheamă.

— Dar bine, domnişoară Lansdown, se poate să nu-ţi recunosc vocea?

— Apoi după o pauză: Ai avut vreun motiv anumit ca să mă chemi?

Peripeţiile de peste noapte îi reveniră în minte şi-l cuprinse teama şi îngrijorarea să nu i se fi întâmplat ceva şi făpturii acesteia atât de dragi lui.

— Nu, răspunse Sybil cam tărăgănat, aş vrea însă să-ţi spun ceva care nu se poate discuta prin telefon.

— Dacă-i aşa, vino, te rog, imediat. O să dau instrucţiunile trebuincioase portarului.

Sybil puse receptorul la loc. Nu înţelegea de ce era nevoie de dat instrucţiuni portarului, deoarece nu avea de unde şti

că Dick anunţase acestuia din ajun plecarea lui pentru un timp mai îndelungat.

Detectivul se îmbrăcă repede apoi se apucă să facă nişte jumări. Pe când sfârâiau ouăle în tigaie, auzi soneria zbârnâind.

Alergă să deschidă şi ceru mii de scuze Sybilei că trebuie să-şi vadă singur de gospodărie deoarece menajera lui era în concediu. Sybil îi ajută să pună masa, apoi după ce sfârşi de mâncat, o întrebă ce vânt o adusese la el.

Biblioteca era închisă în ziua aceea şi Sybil îi spuse că venise să-l ia ca să se ducă împreună la mormintele Selforzilor. Îl anunţase şi pe Hawelock despre proiectul ei şi acesta se oferise să-i întovărăşească. După sfatul doamnei Lansdown se dusese de dimineaţă la el şi-i povestise ce i se întâmplase la Madera. Hawelock păruse foarte agitat şi fusese de părere ca mama şi fata să ceară ocrotirea poliţiei. Dar Sybil îl rugase să nu facă deocamdată nici un demers ci să-l lase pe Dick să vegheze asupra lor.

Dick primi imediat propunerea ei. Avusese şi aşa intenţia să viziteze în ziua aceea mormintele. După plecarea ei se duse imediat la bancă şi luă cheile pe care le ţinea în casetă iar la ora două opri maşina la numărul 107 din Coram Street.

— Ai găsit cheile? întrebă ea agitată, când îl văzu. Dick o linişti şi porniră la drum.

Drumul îi făcea multă plăcere. Era o zi frumoasă de primăvară.

După un sfert de ceas opriră la casa lui Hawelock şi-l luară cu ei.

— Ţi-a divulgat domnişoara Lansdown secretul ei? întrebă avocatul pe Dick.

Acesta se uită întrebător la fată, dar ea clătină capul.

— Dacă e aşa, nu vreau să mă pripesc, zise Hawelock zâmbind, dar o să vezi şi d-ta că bănuiala domnişoarei Sybil va putea fi un important punct de îndrumare.

— O bănuială care se va adeveri în cavou? întrebă Dick.

— Poate. Dar înfrânează-ţi nerăbdarea, domnule detectiv; se întâmplă uneori ca şi amatorii să scuture surprize din mâneca hainei.

Dick se uită iar curios la Sybil care zâmbea enigmatic. Dacă ar fi prevăzut ce se va întâmpla în cavoul Selforzilor, ar fi renunţat bucuroasă la dezvăluirea misterului.

Când automobilul trecu de Horsham, cerul începu să se acopere de nori, iar când opriră după două ceasuri în poarta parcului castelului, nori negri şi ameninţători întunecaseră cerul.

La sunetul claxonului o femeie simplu îmbrăcată ieşi din căsuţa portarului. Se ploconi în faţa lui Hawelock şi deschise cu grabă poarta.

Drumul era bine îngrijit, parcul de asemenea.

— Pretutindeni domneşte o curăţenie exemplară, zise Hawelock cu oarecare mândrie. Lordul poate veni în orice moment; ne lipseşte numai un personal de serviciu bine disciplinat, care se poate găsi însă la repezeală.

— Aşadar, nu se află nici un servitor în castel? întrebă Dick.

— Numai administratorul şi soţia lui, răspunse Hawelock. Administratorul e însă un priceput grădinar şi îngrijeşte şi de parc. Afară de asta din când în când angajăm o droaie de femei la scuturat, de aceea nu s-a ruinat castelul. Păcat numai că e pustiu.

— Tăcu un moment, apoi urmă cu vioiciune: de altfel am primit iar o scrisoare de la Selford prin care-mi face cunoscută că, spre părerea lui de rău, e silit să-şi amâne venirea până la iarnă. Asta înseamnă că-l vom avea de-abia în primăvara viitoare.

— Unde se află acum lordul? întrebă Dick.

Hawelock dădu din umeri.

— Asta e o întrebare fără răspuns. A fost în Cairo, poate acum să fie în Damasc. Tare aş vrea să fie ori el în Marte, ori eu în lună.

Maşina se opri. În mijlocul unei pajişti întinse se ridica mândru castelul, o clădire impunătoare cu turnuri şi hornuri, în stil rigid de pe vremea Tudorilor. Scârţâitul pietrişului atrase atenţia intendentului care ieşi afară să vadă cine e. Intendentul era un om în vârstă mijlocie, cu o aparenţă de om simplu şi de treabă. Schimbă câteva vorbe cu Hawelock, se plânse că se năruise un gard şi că un stejar putrezise din rădăcină.

— Poftiţi, vă rog, zise Hawelock coborând din maşină. Avem un drum de o jumătate de ceas şi trebuie să ne grăbim dacă nu vrem să ne facă ploaia leoarcă.

Arătă apoi cu bastonul spre cerul înnourat şi amenințător.

Avocatul o luă înainte, ceilalţi doi în urma lui. Traversară o livadă cosită, cotiră într-o grădină cu pomi fructiferi şi ajunseră într-o curte părăsită în care cotcodăceau vreo câteva găini şi moţăia un câine ciobănesc. În dosul acestei curţi se întindea parcul. Un dâmb care ţinea adăpost castelului împotriva crivăţului prezenta un aspect încântător şi înveselea puţin mohoreala castelului.

Când urcară în vârful dâmbului unde începea desişul pădurii, Dick avu impresia că tăcerea formează ca o boltă tainică deasupra capetelor lor. Nici foşnet de frunze, nici ciripit de păsărele. Totul părea mort şi când privirea căuta să pătrundă prin frunzişul din vârful copacilor, zărea câte un nor întunecat care sporea înfiorarea.

O potecă îngustă ducea în zigzag prin pădurea din ce în ce mai deasă. Ramuri încărcate de frunze opreau parcă în loc pe drumeţii care cutezau să calce în acest loc uitat şi părăsit.

Dar deodată o zare de lumină răsări printre trunchiurile dese şi la o cotitură a potecii se ivi un luminiş în mijlocul căruia se ridica o stâncă pleşuvă.

— Ăsta e cavoul Selforzilor, zise avocatul, arătând cu bastonul spre stâncă. Intrarea la morminte e în partea cealaltă.

Pătrunseră în luminiş şi ocoliră stâncă. Dintr-o deschizătură săpată în piatră se căsca o beznă adâncă. Un grilaj de fier, mâncat de rugină zăgăzuia intrarea. Hawelock scotoci prin buzunare şi scoase o cheie de modă veche pe care o vârî în broască. Uşa se deschise cu un scârţâit sinistru. Un felinar atârna pe peretele de stâncă. Hawelock îl aprinse şi lumina se prelinse pe treptele unei scări anevoioase.

— Lăsaţi-mă pe mine întâi, zise el.

Se aplecă şi porni cu băgare de seamă pe scară. Un aer îmbâcsit de miros de putregai îl izbi în faţă. Pe trepte crescuse în voie muşchiul. Dick numără treptele; erau douăsprezece. Pătrunseră într-o încăpere mică, boltită, despărţită tot printr-un grilaj de fier de restul cavoului. O deschiseră cu aceeaşi cheie.

Dincolo de uşă se întindea un gang îngust. Pe o parte şi pe alta erau mormintele – câte zece de fiecare parte; în fund, unde se sfârşise gangul mai era un mormânt. Uşi grele de stejar străjuiau mormintele lorzilor Selford. Pe fiecare uşă scria săpat în lemn numele adormiţilor întru Domnul dar pe alocuri vremea ştersese aproape în întregime numele.

— Uite, vezi, ăsta era secretul Sybilei Lansdown, zise avocatul şi ridică în sus felinarul.

Lumina se răsfrânse pe uşa din fund. Aceasta nu era ca celelalte ci de piatră şi avea şapte broaşte. Şapte plăci rotunde de metal cu crestături prelungi puse în linie dreaptă unele sub altele.

Acum înţelese Dick. Acesta era mormântul pe care nici dibăcia lui Lew Pheeney nu fusese în stare să-l deschidă. Aci, în adâncul acesta înfiorător lucrase el cu perspectiva unei recompense de o mie de dolari înaintea ochilor şi cu moartea pândind în spatele lui.

O ramă fantastică alcătuită din hârce de mort, împrejmuia uşa şi două schelete de piatră de un realism macabru ţineau loc de stâlpi.

Dick ciocăni în uşă. Nu se auzi nici un ecou. Trebuie să fi fost de o greutate şi grosime neobişnuită.

— Cine e îngropat aici? întrebă el.

Hawelock îi arătă în tăcere inscripţia:

Aici hodineşte întru Domnul nevrednicu-mi trup, păcătosul.

Şapte broaşte-mi păzesc somnul, Eu, întemeietorul neamului Selford.

— Aici e înmormântat Sir Hugh, dar inscripţia datează de la precedentul Selford, explică Hawelock. A poruncit să se dărâme uşa cea veche care avea tot şapte broaşte şi a pus să facă una de beton armat. Mai întâi însă a hotărât să se răscolească tot mormântul dar n-a găsit nimic decât o urnă goală de piatră. De altfel nici nu se vede altceva când te uiţi înăuntru.

— Cum să te uiţi înăuntru? întrebă Sybil cu mirare, că nu e nicăieri vreo deschizătură.

— Ba da, zise Hawelock şi apăsă pe placa din mijloc a uşii pe care era inscripţia. Tăblia alunecă într-o parte şi lăsă loc unei deschizături înguste.

— Ar fi trebuit să iau cu mine o lampă de buzunar, zise Hawelock cu părere de rău.

Dick o scoase pe a sa şi făcu lumină.

În dosul uşii se afla o încăpere de stâncă. Pereţii erau muceziţi şi plini de umezeală, duşumeaua de piatră plină de praf, în mijloc se ridica un altar iar în altar o urnă.

— Ciudat, zise Dick cu glas scăzut. Urna e prea mică pentru un corp omenesc şi pe vremea aceea nu se ştia încă de incinerare. Nu cumva or fi în ea giuvaeruri?

Hawelock clătină capul:

— Lordul Selford… începu el, dar îşi rupse vorba. O flacără albastră străfulgeră în gangul cavoului.

Cu un ţipăt de spaimă Sybil se încleştă de braţul lui Dick.

— Fulgeră, zise liniştit Hawelock. Tot ne-a apucat ploaia după cum văd.

De-abia sfârşi fraza şi un tunet înăbuşit cutremură stânca până în temelii. Urmă iar un fulger care lumină sinistru uşile mormintelor. Sybil se împletici. Dick o cuprinse în braţe.

— Nicăieri nu putem fi mai în siguranţă, zise el ca s-o liniştească. De altfel furtuna nu e un lucru de groază ci o frumoasă manifestare a elementelor naturii. Pe când mă aflam în Manitoba…

Un fulger îi tăie vorba. Mai luminos ca celelalte se pierdu în izbucnirea unei explozii care făcu să se cutremure pământul sub picioarele lor.

— A trăsnit undeva, zise Dick cu linişte. În clipa aceea se auzi deasupra lor un zângănit puternic ca şi când s-ar fi prăbuşit o bucată mare de metal.

Dick dădu drumul Sybilei, porni în goană prin gangul cavoului şi urcă înnebunit treptele.

Un fulger năprasnic îi luă vederea, bubuitul tunetului îl făcu să se clatine şi… văzu ceea ce prevăzuse: grilajul de fier era închis şi pe lutul umed de afară se desenau urme de paşi de o mărime uriaşă.

Hawelock şi Sybil se iviră din adâncul întunecos al cavoului. Ochii Sybilei erau măriţi de groază, iar Hawelock galben ca un mort. Mâna cu care zguduia grilajul tremura.

— Cine şi-a permis gluma asta proastă? zbieră el înfuriat în vuietul furtunii.

Vocea îi tremura, spaima îi transformase glasul într-un sunet strident.

Dick nu-i răspunse. Privea cu buzele strânse în desişul pădurii. Numai în câteva minute lumina vie a zilei se prefăcuse într-un întuneric ameninţător. Ploaia cădea cu zgomot, se izbea cu furie de pământ şi-l împroşca în faţă. Primejdia îi ascuţise lui Dick vederea într-un chip supranatural. Văzu desluşit cum se mişca ceva în dosul tufişurilor de rododendroni. Un fulger tăie văzduhul şi lumină o pulpă goală. Detectivul îndreptă repede revolverul şi trase de două ori la rând.

Ar fi tras şi a treia oară dar Sybil îi cuprinse braţul plângând.

— O, te rog, nu trage… se rugă ea, nu ştim încă dacă avem dreptul să ucidem pe cineva.

Îşi rezemase capul de pieptul lui. Dick, cu un zâmbet fugarnic, lăsă arma în jos.

— Dă-mi cheia d-tale, zise el scurt lui Hawelock.

Vârî braţul printre gratii fiindcă broasca era pusă numai pe din afară, băgă cheia înăuntru şi o suci odată. Uşa se deschise.

— Duceţi-vă înainte că vin şi eu îndată, zise el Sybilei şi într-o clipă dispăru în tufiş.

Nu merse mult şi zări ceva sclipind în iarbă. Se aplecă şi dete de un tub pătat de sânge. Deci, gloanţele lui nu dăduseră în totul greş. Tubul putea să aibă o lungime de vreo două picioare. Era atât de greu încât Dick de-abia îl ridică de jos. La capătul lui se afla un maţ de cauciuc. După ce făcu iar vreo câţiva paşi găsi încă un tub aidoma cu celălalt, dar pe care se afla o etichetă care fusese râcâită jos la celălalt. Cu toată umezeala care ştersese cuvintele, Dick descifră: «Clor. Atenţiune. Otravă». Detectivul se ridică încet de jos. Aşadar fusese pus la cale un atentat cu gaze asfixiante. Doza era atât de puternică încât conţinutul unui singur tub ar fi fost de ajuns să-i ucidă pe toţi trei în fundul cavoului. Dădu cu băgare de seamă la o parte ramurile tufişului dar pe uriaş parcă-l înghiţise pământul, iar urmele paşilor lui fuseseră şterse de ploaie.

Cu paşi grăbiţi îşi ajunse tovarăşii. Fulgerele se repetau mereu, iar ploaia nu mai contenea. Vârfurile copacilor se îndoiau de vânt, tunetele bubuiau. Sybil păşea anevoios pe pământul accidentat. Ramuri ude de ploaie o izbeau în faţă şi-i zbârleau părul. Dick porni tăcut înaintea lor.

— Pe cine ai văzut şi asupra cui ai tras? zise Hawelock cu glas răguşit. Ştii cine era?

— O întruchipare a imaginaţiei mele, răspunse Dick calm.

În sfârşit pădurea începu să se rărească. Răsuflară uşuraţi, deşi erau acum şi mai expuşi ploii. Dick întovărăşi pe Sybil până la castel. Fu poftit înăuntru ca să bea o ceaşcă de ceai, dar refuză. Rămânea încă de făcut ceea ce era mai important. Aşteptă până ce se închise uşa în urma Sybilei apoi luă înapoi drumul pe care venise.

Când intră în pădure încetini paşii. Iscodea cu ochii în toate părţile, apărat de tufişurile mlădiţelor. Ajunse la cavou şi-l găsi tot precum îl lăsase. Scoase din buzunar nişte cătuşe şi închise, după ce intră, grilajul. Nimeni, afară de el nu ştia cum se deschid, deci nu ar fi putut pătrunde în urma lui în cavou. Apoi, cu lampa de buzunar în mână coborî treptele şi se opri la uşa cu şapte broaşte. Cu cele două chei misterioase pe care le scoase din buzunarul interior al vestei, încercă să descuie broaştele. Una din chei se potrivea la broasca a patra, cealaltă la cea din urmă. Le suci în broască, dar uşa nu se clinti, înţepenită în balamalele ei masive. Dick înţelese că fără celelalte cinci chei totul era zadarnic.

Dădu tăblia la o parte şi privi înăuntru. O firidă lungă fusese săpată în peretele lateral al stâncii. Acolo trebuie să fi fost cândva sicriul în care zăceau rămăşiţele pământeşti ale păcătosului. Din pricina umezelii însă, cadavrul putrezise foarte repede căci firida era goală şi nu se vedea decât un strat gros de pulbere. Detectivul vârî cheile în buzunar şi începu să urce îngândurat treptele ude de ploaie. Întâiul lucru ce văzu când ieşi din cavou, făcu să-i îngheţe sângele în vine.

În imediata apropiere a grilajului se afla tubul pe care-l văzuse mai adineauri în iarbă. Aşadar, tot pândea un duşman nevăzut prin tufişuri, pândea viclean ca o panteră care e capabilă să dea ocol victimei sale ceasuri întregi până ce i se oferă clipa prielnică şi dintr-o săritură să-i sară în spate şi s-o sfâşie în bucăţi. Dick era curajos şi neînfricat, dar de astă dată se simţi cuprins de o spaimă grozavă.

Ridică de jos cu mare băgare de seamă tubul şi-l duse până la marginea pădurii, unde-l aruncă la pământ, gâfâind. Rămase apoi nemişcat şi-şi pironi privirile în tufiş. Instinctul de conservare îl îndemna să fugă. O panică neînchipuită pusese stăpânire pe el, dar nu se clinti din loc. Cu degetele îngheţate dădu crăcile la o parte şi de-abia după ce se încredinţă că urmăritorul lui nu se află prin preajmă-i, luă drumul spre castel.

Cruzimea sălbatică a duşmanului său misterios, îndărătnicia cu care îl urmărea fără să ia în seamă rana pe care o căpătase, voinţa şi energia de care dădea dovadă îl ridică într-o sferă supraomenească. Trebuie să fi fost un demon, un nebun poate, o făptură pentru care binele şi răul n-aveau înţeles. Cavoul, descoperirea uşii cu şapte broaşte care nu tăinuia probabil decât pulbere şi cenuşă, era cât p-aci să-l aducă la moarte pe el şi pe Sybil. La gândul acesta se cutremură.

Totuşi, i se păru că cele petrecute nu puteau fi aievea, ci halucinaţiile unui creier ameţit de stupefiante. Avea impresia că trebuie din clipă-n clipă să se trezească din acest vis urât şi să zâmbească de închipuirile bolnave ale creierului său. Era ud până la piele când ajunse la castel. Şiroaie mici se scurgeau de pe hainele lui. Totuşi, nu mai vru cu nici un chip să rămână acolo şi Sybil trebui să se supună dorinţei lui.

— Ai fost în căutarea stafiei din pădure? Eu cred că n-a fost decât o închipuire a minţii d-tale înfierbântate, zise Hawelock care îşi recăpătase sângele lui rece.

— Nu tocmai, răspunse Dick. Stafia n-am găsit-o, dar urmele ei, da.

— O fi rănit? întrebă Sybil cu glas compătimitor.

— Nu însă grav, cel mult dacă l-o fi atins glonţul, o linişti Dick.

— Bine era de-l ucideai, făcu Hawelock cu o violenţă bruscă; n-ar fi fost nici o pagubă pentru omenire.

Avocatul împrumutase de la intendent o manta de ploaie, şi înfăşurat, în ea, se lăsă într-un colţ al automobilului, închise ochii ostenit şi nu-i deschise decât când maşina opri în faţa locuinţei sale.

Sybilei îi părea rău că-l îndemnase să facă excursia asta şi-şi ceru iertare. El însă o linişti cu blândeţe.

— Uite-te mai bine la domnul Martin, e ud leoarcă şi zgribulit de frig. Eu tot m-am mai dezmorţit niţel în manta. Afară de asta e bine că m-am convins cu ochii mei de maşinaţiunile care se uneltesc; mă tem însă că cele ce am văzut, nu pot fi comparate cu cele ce ne-au scăpat din vedere.

— Mă înspăimânţi, domnule Hawelock, făcu Sybil cu glas tremurător.

Hawelock clătină capul.

— N-am astfel de intenţii, domnişoară Lansdown, dar, dacă nu mă-nşel, prietenul nostru comun – şi se uită la Dick care ţinea mâna nemişcată pe volan – a făcut o descoperire care dă mult de gândit.

Întinse mâna Sybilei, o strânse pe a lui Dick şi intră repede în casă.

Dick era ocupat cu pornirea maşinii, care mergea greu din pricina pământului ud şi cleios de ploaie. Sybil nu cutează să-l întrebe ceea ce ar fi vroit să afle.

Ajunşi în Coram Street se despărţiră. Trebui să-i făgăduiască fetei că imediat ce va ajunge acasă, va face o baie fierbinte şi-şi va schimba hainele.

De-abia ieşise din baie şi chemă la telefon pe inspectorul Sneed.

— Îmi pare rău că te deranjez, îi zise acestuia, dar vreau să te rog ca, imediat ce vei fi terminat cu lenevia, să vii până la mine. Îţi rezerv o mulţime de noutăţi.

Sneed mârâi nemulţumit, apoi primi, astfel că nu trecu mult şi sună la uşa locuinţei lui Dick.

— Am obţinut aprobarea pentru percheziţionarea casei lui Staletti, percheziţia va avea loc astă-seară la ora zece.

— Parcă porunciseşi poliţiei din Sussex să fie gata la unsprezece şi un sfert? întrebă mirat Dick.

— Ei, doamne, nu ştii ce să mai faci ca să nu-ţi pună beţe-n roate ăştia de prin provincie. Ştii vorba ceea: Unde sunt moaşe multe… Acum, hai să te-aud. Ai d-ta noroc să-ţi sporeşti zilnic romanul cu un capitol.

Închise ochii şi ascultă cu atenţie. Nu-i deschise decât odată, când Dick îi povesti despre scara de frânghie pe care o găsise agăţată de balustrada balconului.

— Lew Pheeney, zise el scurt.

Dick dete din cap şi urmă mai departe. Când ajunse în vizita lui din cavou Sneed se îndreptă în scaun.

— Mai are cineva o cheie la uşa grilajului, zise el încet. Şi pe aceea de la mormântul din fundul cavoului. Şapte broaşte, adăugă gânditor, şapte chei. Două sunt la d-ta. La cine sunt celelalte cinci? Dacă s-ar putea găsi şi astea, misterul ar fi descoperit… sau şi mai bine ar fi să nu mai aştepţi şi să spargi cât mai curând uşa.

Dick îşi aprinse o ţigară.

— Ne-ar trebui pentru asta învoirea lordului Selford şi nu cred că ne-ar da-o fără să cunoască motivele.

Sneed încruntă sprâncenele.

— Totuşi ar trebui sparte broaştele.

— Imposibil. A încercat şi Lew Pheeney dar n-a reuşit.

Sneed tresări.

— Lew Pheeney… da… ai dreptate. A fost unul din aceia care au ştiut de misterul celor şapte broaşte şi din pricina asta şi-a pierdut viaţa. Şapte broaşte – şapte victime. Silva, Lew Pheeney sunt morţi. Al cui e rândul acum?

Privea ţintă înaintea lui dus pe gânduri. Apoi zise lui Dick:

— Arată-mi, te rog, şi mie cheile.

Dick i le întinse în palmă. Lumina se răsfrângea pe metalul dinţat şi-l făcea să sclipească.

— Şi nu-mi poţi descrie în nici un fel pe monstrul acela despuiat? întrebă Sneed.

Dick clătină capul.

— Mâinile mele ştiu mai mult despre el decât ochii mei, răspunse el. Cu toată mărimea lui uriaşă e sprinten şi alunecă din mâini ca un ţipar. Un singur lucru pot afirma însă cu siguranţă: Ascultă de porunci care sunt în concordanţă cu firea lui.

Dintre pleoapele aproape închise ale inspectorului izbucni o privire cercetătoare.

— Da?… făcu el tărăgănat. Poruncile vin de la Staletti, care se slujeşte de victimele experienţelor sale, nu-i aşa?

Dick afirmă. Urmă o lungă pauză în care pluteau parcă deasupra lor gânduri negrăite.

Inspectorul trase următoarele concluzii:

— E cert că tuburile se aflau mai dinainte acolo. Te aşteptau mai de mult. Probabil că Hawelock n-a fost recunoscut la început şi au crezut că d-ta ai deschis poarta de intrare, forţând-o. Altminteri ce sens avea s-o încuie? Deschiderea unei uşi cu forţa, cere timp. Ai fi fost mort cu mult înainte de a fi reuşit s-o deschizi. A venit apoi Hawelock şi de-abia atunci a fost recunoscut. Prezenţa lui la care nimeni nu se aştepta i-a cam zăpăcit pe agresori şi astfel ai scăpat ca prin minune. Bineînţeles că e numai o părere de-a mea, cred însă că e conformă adevărului.

Se sculă greoi şi-şi destinse membrele.

— Şi acum, să mergem la Staletti. Să dea Dumnezeu să prindem şoarecele în cursă.

Uşa fu deschisă cu forţa.

Staletti aruncă o privire poliţiştilor care păzeau scara. Alţii împrejmuiseră casa. Un zâmbet şters flutura pe buzele lui palide. Chipul îi era mai galben şi mai soios ca de obicei; era tras la faţă şi barba încâlcită. Purta un halat ponosit şi era încălţat cu pantofi de pâslă.

În câteva cuvinte Sneed îi spuse scopul vizitei lui târzii şi-i arătă ordinul pe care-l prinse de a-i face percheziţia domiciliului.

Stalletti păru nepăsător.

— O, îmi amintesc foarte bine de d-v., d-le inspector – e nevoie să mai adaug: cu părere de rău? A, uite şi pe domnul pe care l-am servit nu de mult cu benzină, urmă el uitându-se ţintă la Dick. Poftiţi, domnilor, păşiţi, vă rog, pragul modestului meu «tusculum».

Se înclină apoi cu o politeţe exagerată şi-şi conduse musafirii într-o încăpere mare unde făcu pe dată lumină.

— Ce doriţi să vă arăt mai întâi, domnilor? Salonul? Sufrageria?

— Laboratorul, răspunse Sneed, pe care ironia italianului îl făcuse să-şi încrunte sprâncenele.

— A, templul ştiinţei vă aţâţă curiozitatea. Bine. Urmaţi-mă. Modesta mea locuinţă e la dispoziţia d-v.

Deschise o uşă care ducea în laborator şi unde primise pe Cody. Sneed aruncă o privire bănuitoare la biroul pe care se aflau foi volante, cărţi şi jurnale. Nimic suspect nu atrăgea atenţia privitorului.

— D-la mai ai, pe cât ştiu, un laborator în etajul de sus. Du-ne acolo, zise Sneed cu asprime.

Staletti dădu din umeri.

— Cum poftiţi. Ca şi aici, veţi găsi şi acolo dovezile cercetărilor mele ştiinţifice! Voiam numai să vă scutesc de un drum inutil.

Se întoarse în încăperea cea mare şi arătă în tăcere scara care ducea la etaj. În coridorul de sus se aflau trei uşi. Deschiseră pe cea dintâi şi intrară într-o cameră luminoasă, mobilată – contrar luxului din parter – foarte sumar: un lavabo murdar, un pat de campanie vechi şi un fotoliu jerpelit.

— Chilia unui savant, zise Staletti ironic.

Uşa a doua ducea într-o încăpere care semăna cu un pod în care s-au aruncat fel de fel de lucruri vechi şi netrebuincioase şi în care domnea o murdărie şi o neorânduială de nedescris. Într-un colţ se afla un dulap de oţel, împărţit în sertare. Staletti, pe care Sneed nu-l slăbea din ochi, înţelese privirea cercetătoare a inspectorului.

— Vreţi să ştiţi ce se află în dulap? Mă rog, poftiţi de vă uitaţi, zise italianul, şi trase unul din sertare care conţinea o colecţie de insecte exotice.

„Muzeul meu de ştiinţe naturale. De teama vreunui incendiu am făcut dulapul de oţel”.

Sneed aruncă o privire fugară asupra carapacelor cu sclipiri irizate, apoi se uită prin toate colţurile, dar nu găsi nimic suspect.

Cu fruntea încruntată, împinse uşa camerei următoare. Era o odăiţă în care nu se aflau decât două saltele de paie şi câteva pături. Altceva nimic.

— Cămara unde-mi ţin vechiturile, zise Staletti, răspunzând la privirea întrebătoare a inspectorului.

— Acum să mergem la al doilea laborator.

Staletti dădu din cap. Conduse pe cei doi poliţişti pe o scară cu vreo câteva trepte numai şi se opriră înaintea unei uşi înalte.

În dosul ei se afla laboratorul care, probabil fusese zidit mai în urmă. Prin două ferestruici făcute în tavan, pătrundea o lumină suficientă. Pe amândoi pereţii încăperii erau poliţe pline cu retorte. Pe un scrin se aflau diferite instrumente chirurgicale şi un aparat de sterilizat.

În mijlocul camerei era o masă lungă şi îngustă. Într-o neorânduială dezgustătoare, amestecate la un loc: un guzgan spintecat, cu labele în sus, un microscop mare şi scump, câteva unelte, aparate de măsurat, mai multe eprubete, un cântar mic şi o sticlă de sifon cu un lichid roşu înăuntru şi astupată cu un dop de vată.

Sneed se aplecă numaidecât asupra guzganului. Staletti îşi muşcă buzele şi strânse pumnii, stăpânindu-şi furia.

— Da, domnule inspector, zise el mieros, te poţi convinge şi d-ta cum îşi petrece timpul liber un savant. D-ta, de pildă, te duci la un spectacol de revistă şi-ţi odihneşti ochii la vederea unor picioare frumoase. Savantul cercetează pântecele guzganului şi ochii lui văd în măruntaiele din faţa lui cel mai adânc înţeles al vieţii. Nu, nu, nu te teme,

guzganul era mort când l-am spintecat, adăugă el repede când îl văzu pe Sneed pipăind cu neîncredere animalul. Legile d-v. sunt mai tari decât mine; m-au biruit. Nu mai fac vivisecţiune. Am renunţat cu inima sângerândă la cea mai înaltă cale a ştiinţei, fiindcă aşa cere legislaţia greşită a ţării d-v.

— Pălăvrăgeşti cam prea mult, Staletti, zise Sneed cu ciudă.

— Bucuria mă face vorbăreţ, domnule inspector. Bucuria că văd şi eu oameni de seama mea. Stau săptămâni întregi izolat în casă. Nu aud nimic decât foşnetul frunzelor şi huruitul îndepărtat al motoarelor care trec pe şosea. O, dar nu sunt mâhnit din pricina asta. Mă duc cu gândul la cei ce stau tolăniţi în automobile şi al căror creier nu slujeşte decât la combinaţii banale de afaceri; la femeile sulemenite, care nu ştiu decât să flirteze, să fumeze şi să joace tenis. Toţi sunt legaţi între ei prin lanţurile sclaviei, prin grijile lor mărunte şi poftele lor caraghioase. Eu nu depind de nimeni. Nici măcar de bucătăreasă n-am nevoie, fiindcă mă hrănesc cu carne crudă, după cum a fost vrerea creatorului meu, care m-a făcut carnivor. D-ta însă, domnule inspector, d-ta eşti altfel decât paraziţii din automobile, care mă enervează cu putoarea lor de benzină. Eşti voinic şi puternic. Te apropii de idealul meu. Eşti variaţia binevenită a singurătăţii mele, de aceea, uite, vezi, vorbesc, vorbesc şi nu mă mai satur ca să mă bucur cât mai mult de prezenţa d-tale.

Sneed lăsă să se scurgă potopul de vorbe ca ploaia pe o manta de cauciuc. Făcu un gest de nerăbdare cu braţele şi cuvintele se prelinseră ca stropii care cad lină folos la pământ.

— Cine doarme pe saltelele cele de paie din odăiţă? izbucni el.

— Nimeni, răspunse Staletti şi clătină capul cu mirare. Vă spusei doar că îmi pun acolo lucrurile care nu-mi sunt de trebuinţă. Saltelele sunt...

Dar deodată o sclipire de înţelegere îi apăru în privire. Duse degetul arătător la nas.

— A, acum înţeleg… în taina sufletului d-tale sperai să găseşti aici vreo câţiva copilaşi nevinovaţi. Gândeai, pesemne, aşa: Staletti ăsta trăieşte singuratec într-o casă izolată. Îşi are el motivele lui. Cele trei luni de închisoare nu l-au învăţat minte. S-a apucat acum, nemernicul, să facă din nişte făpturi netrebnice şi degenerate, vreo câţiva uriaşi ca cei din timpurile preistorice. Dar nu-i nimic de făcut, domnule inspector, crede-mă. În teorie, toate lucrurile astea grozave sună foarte frumos, dar în practică…

— Domnul Martin a auzit, când i-ai dat benzina, un ţipăt grozav, îi tăie Sneed furios vorba.

— Zău? Foarte trist lucru şi nesănătos. Observasem numaidecât, că era foarte enervat şi agitat.

— A fost atacat de o făptură sălbatecă, aproape goală… Asta tot enervare era?

— Negreşit, domnule inspector. Nici nu-ţi dai seama ce supus e un temperament nervos la astfel de halucinaţii.

Sneed îşi pironi ochii într-ai lui Staletti ca şi când ar fi vrut să citească toate tainele care se ascundeau în sufletul acestui monstru. Staletti însă susţinu privirea zâmbind ironic şi fără să clipească din gene.

Sneed se întoarse în tăcere şi părăsi cu însoţitorii săi casa.

Poliţiştii se urcară în maşina lor şi porniră încet pe şosea, cercetând cu privirea pretutindeni, dar nu văzură nici o groapă. Fusese acoperită la loc şi pământul bine bătătorit.

Staletti stătea la fereastră şi privea în urma lor. După ce-i văzu îndepărtându-se, începu să-şi frece, zâmbind, mâinile, trase apoi sertarul dulapului de oţel şi apăsă pe un buton. Peretele dulapului se dădu la o parte şi din întunerecul dinapoia lui sclipiră doi ochi omeneşti.

A doua zi dimineaţă, Hawelock citea pentru a treia oară o scrisoare venită cu poşta, când îi fu anunţat Dick Martin.

— Sper că nu te-am deranjat chemându-te, domnule Martin, se scuză avocatul. Nu te-aş fi supărat dacă nu aş fi

primit scrisoarea asta care mă pune pe gânduri şi dacă evenimentele din ultimele zile nu m-ar fi preocupat atât.

Întinse lui Dick scrisoarea lordului, sosită chiar atunci din Cairo şi care conţinea următoarele: « Dragul meu Hawelock, Am primit cablograma d-tale, în care îmi ceri relaţiuni despre doctorul Cody şi mă grăbesc să-ţi răspund. E adevărat că-l cunosc personal pe Cody, m-am întâlnit odată cu el în străinătate şi am avut din când în când un schimb de scrisori cu el. Nu pot de fel înţelege de ce tăgăduieşte. Probabil însă că-mi poartă pică fiindcă i-am refuzat, nu de mult, un împrumut de bani. Suma era destul de mare, de altfel, şi-mi scria că are nevoie de ea pentru a se apăra de un duşman primejdios pe care-l are la Londra. Îmi mai scria că viaţa îi e ameninţată la fiecare pas. Bineînţeles că nu l-am luat în serios şi temerile lui mi-au părut un pretext ca să-mi stoarcă bani. Scurt – l-am refuzat şi de atunci nu mi-a mai scris şi nici n-am mai auzit de el.

Profit de ocazie ca să te rog să transformi în bani lichizi 25.000 de pfunzi, pe care mi-i vei trimite imediat la Constantinopole, la hotel Pera. După primirea banilor, am de gând să plec la Odesa. Am auzit că în Rusia s-ar găsi proprietăţi întinse care se pot cumpăra pe mai nimic».

Scrisoarea se termina cu vreo câteva fraze de politeţă şi era iscălită «Pierce».

— Şi o să-i satisfaci cererea? întrebă Dick.

— N-am încotro.

Dick clătină capul.

— Te încarci cu o mare răspundere.

Hawelock îşi muşcă nervos buzele.

— Ce pot să fac? Lordul e major. E clientul meu. N-am nici un drept să mă împotrivesc.

— Situaţia d-tale e cam penibilă, zise Dick.

— Destul de penibilă şi crede-mă că m-aş lipsi bucuros de toate dacă s-ar găsi cineva să mă scape. Şi directorul biroului meu, un om cu multă judecată, e de aceeaşi părere. Pasul trebuie însă bine cugetat, deoarece administrarea

averii lordului aduce un beneficiu de vreo cinci mii de pfunzi anual.

Dick rămase înmărmurit, la auzul sumei.

— Atât de mare e averea lordului?

— Una din cele mai mari din Anglia şi în fiecare an creşte cu vreo câteva zerouri.

— Ferice de el! După cum văd stă mai bine ca mulţi alţii din tagma pairilor. Nu cumva a descoperit lordul bătrân vreo comoară?

Hawelock zâmbi.

— D-ta glumeşti şi totuşi aşa e. A descoperit într-adevăr o comoară, o comoară nesecată de diamante negre. Minele lui de cărbuni din Yorkshire şi Northumberland s-au transformat în ultimele două decenii în mine aurifere. Proprietăţile lui din Africa de Sud şi Australia, valorează azi de o sută de ori mai mult decât pe vremea când le-a cumpărat el. Văd încă că d-ta te gândeai la o altă comoară, la bani de aur zăvorâţi cu cele şapte broaşte… Nu, domnule Martin, oricare ar fi taina pe care o ascunde uşa aceea, ea nu poate fi transformată în cifre, asta e cert.

— Nu i-a venit niciodată lordului pofta să deschidă uşa?

— Pe cât ştiu eu, niciodată. John e un băiat cu judecată, care ştie ce vrea. Drept să-ţi spun, nici mie nu mi-a trecut vreodată gândul ăsta prin minte până ieri. Dar cum am putea descuia uşa dacă nu avem cheile? În nici un caz lordul n-ar admite să se spargă broaştele; are prea mult respect pentru strămoşii lui. Am auzit însă că d-ta ai fi foarte dibaci în ce priveşte spargerea broaştelor. Ce-ar fi să încerci?

— Absolut exclus. Îmi cunosc eu talentele, dar aici aş da greş.

Hawelock dete din cap şi puse mâna pe scrisoare.

— N-ai vrea să te duci d-ta cu banii la Constantinopole, domnule Martin? De astă dată ai da cu siguranţă de el.

Dick clătină cu energie capul.

— Foarte mulţumesc – m-am săturat de călătorii.

— Regret hotărârea d-tale dar te înţeleg. Mai uşor ai putea pune mâna pe omul din lună decât pe Pierce.

Dick luă scrisoarea din mâna avocatului şi o examină.

— Nu s-ar putea să fie o falsificare? întrebă el.

— Cu neputinţă. Îi cunosc scrisul cu particularităţile lui – cât p-aci aş putea zice mai bine ca pe al meu. Afară de asta scria uneori scrisori în faţa mea şi scrisul era acelaşi.

— Ar rămâne atunci posibilitatea să fii înşelat de o persoană care seamănă perfect cu el – un fel de sosie a lui.

— Nici nu poate fi vorba de aşa ceva. Obrajii lui supţi, părul lui spălăcit, ochii care parcă privesc înlăuntrul lui, felul lui de a vorbi cu glas şoptit – aşa ceva nu se naşte a doua oară. Apoi mai are o aluniţă în dosul urechii stângi. M-am gândit şi eu într-o vreme la o astfel de posibilitate, dar mi-am dat seama că e absurd. Lordul ăsta îmi face mare bătaie de cap. Mă întreb dacă nu cumva a căzut victima unor şantagişti, cutreieră lumea ca un inconştient sau joacă singur un fel de comedie cu scopuri ascunse? Şi, în definitiv, la ce se reduc toate? Domnul e un englez cuprins de spleen, care îşi pune demnitatea în întrebuinţarea pingelelor.

Dick afirmă. Privirea lui stătea pironită pe foaia de hârtie cu numele hotelului din Cairo în cap.

— În orice caz trebuie să fie o fiinţă ciudată, zise el ridicând ochii. Scrisoarea asta e scrisă cu cerneală verde…

Sybil Lansdown avuse o noapte foarte agitată. Simţea că raporturile ei cu Dick păşiseră într-un stadiu cu totul deosebit şi nu ştia dacă trebuie să se bucure sau nu de asta. Se gândea ruşinată că-şi rezemase capul de pieptul lui. Se supără pentru slăbiciunea ei, care era ceva nou pentru ea. Cum putea un om din zilele noastre să se sperie atât de grozav de o descărcare electrică, încât să-şi piardă cu totul cumpătul?

Era pe la amiază. Sala cea mare a bibliotecii se golise. Cărţile stăteau tăcute în rafturile lor. Unele păreau nişte soldaţi care se ţin drepţi în poziţie de marş, altele aplecate,

rezemându-se de camarazii lor ca invalizii care se întorc bolnavi şi istoviţi spre casă.

Deodată apăru în uşă o doamnă uscăţivă, îmbrăcată cu un pardesiu de mătase neagră care împrăştia un violent miros de parfum în jurul ei, încât mirosul de piele al cărţilor se ascunse cu sfială în bucoavnele vechi ale bibliotecii. Femeia se apropie cu paşi grăbiţi de Sybil. În mână ţinea o lornietă agăţată de un lanţ de aur.

— D-ta eşti domnişoara Lansdown? întrebă ea cu glas strident.

Sybil dădu afirmativ din cap şi se ridică de pe scaun.

— Vin într-o afacere foarte delicată, urmă femeia, şi şezu nepoftită jos. L-am cunoscut foarte bine pe tatăl d-tale, domnişoară.

Îşi scoase mănuşile, lăsând dinadins să sclipească briliantele de pe degete în bătaia soarelui.

Sybil o privea uimită. Îi fu antipatică din primul moment. Înţelese că se ridicase din popor şi nu-şi putuse asimila gustul stratului din care făcea acum parte, prin averea ei. Degetele încărcate cu inele, parfumul violent, lanţul de aur mult prea gros, care-i atârna de gât, dovedeau că nu putuse mistui încă norocul care dăduse peste ea, aşa că nu mai era nevoie de chipul ei grosolan care să-i confirme obârşia.

Începu să flecărească fără întrerupere.

— Tatăl d-tale a fost un om admirabil, dar prea încrezător din fire. Nişte prieteni falşi au profitat de bunătatea lui şi l-au părăsit când au văzut că se duce de râpă. Ehehei, de câte ori nu spunea bărbatu-meu: «Elisabeto, zicea el, să vezi că o să se întâmple o nenorocire». Şi când s-a întâmplat cu adevărat, tatăl dumitale a fost prea mândru ca să se adreseze prietenilor lui sinceri. Noi l-am fi ajutat bucuroşi.

Sybil se uita la ea uluită de potopul de vorbe.

— Vorbiţi în enigme, doamnă. În definitiv, cine sunteţi dv. şi ce doriţi?

— Binele dumitale, drăguţă. Eu sunt doamna Cody, răspunse vizitatoarea.

Cody… Cody… parcă mai auzise numele ăsta ori i se părea numai? Încreţi fruntea încercând să-şi aducă aminte dar degeaba.

— După cum îţi spuneam, am venit în interesul dumitale, începu iar doamna Cody oarecum jignită. Bărbatul meu a fost cândva amestecat în afacerile tatălui dumitale şi a avut pagube de pe urma lui. Acum în urmă a aflat unele lucruri care ţi-ar putea restitui poate o parte din avere.

Bătu cu lornieta în masă.

— Să-ţi spun drept, fetiţo, a fost o mare nedreptate că tatăl dumitale a trebuit să acopere singur pierderile societăţii unde era preşedinte. S-au făcut o grămadă de matrapazlâcuri, da ştii, nişte matrapazlâcuri că ţi se face părul măciucă… Bărbatul meu a adunat material, o, o grămadă de acte, uite pe atât de mare – şi arătă cu mâna la înălţimea cât trebuia să fie grămada – din care poţi trage foloase ca să ţi se dea ce ţi se cuvine.

Sybilei îi venea ameţeală de atâta vorbă şi trebui să se aşeze pe scaun. Să fie adevărat? Şi cu putinţă? Adică de ce nu? Tatăl ei avusese de-a face în ultimii ani, mai ales după dezastru, cu fel de fel de oameni ciudaţi. Se poate ca printre cei păgubiţi să fi fost şi acest Cody şi cercetând ca să-şi scoată paguba, să fi făcut unele descoperiri folositoare. În orice caz vroia să vorbească cu el, dacă n-ar fi decât în interesul mamei sale care suferea mult de pe urma dezastrului, deşi nu se plângea niciodată. Luă repede o hotărâre.

— N-aş putea vorbi cu bărbatul dv.? întrebă ea pe femeie, care atât aştepta.

— Cum să nu, drăguţă, că doar de aceea am venit. Tocmai vroiam să te poftesc la noi la ceai. Bărbatul meu ţine să-ţi vorbească chiar astăzi. „Elisabeto, mi-a zis el, ia automobilul, du-te la biblioteca Bellingham şi caută de convinge pe domnişoara Lansdown să ne facă cinstea să poftească la un ceai, în modestul nostru cămin. Convorbirea noastră nu poate avea loc, într-un local public”. De aceea

am venit. Drept să-ţi spun, tare cu greu am putut afla adresa dumitale. Dar ce nu face omul când e vorba de copilul unui vechi prieten!

— Locuiţi departe? îi tăie Sybil vorba.

— Ce e aia departe, când ai maşina ta! Şi nu un Ford de alea – Doamne fereşte! – ci un Rolls-Royce grozav – atâta-ţi spun. Locuim în Sussex, aproape de şosea. Cât ai clipi, am şi ajuns.

Sybil îşi aduse aminte că mai făcuse şi ieri acelaşi lucru. Se uită la ceas:

— Bine! O să viu. Închidem însă la ora 4 şi până atunci nu pot părăsi biblioteca.

— Nu face nimic, drăguţă, se grăbi să spună femeia. Tot mai am eu câte ceva de târguit. O să te aştept atunci la patru, jos, în maşină.

Femeia plecă lăsând în urma ei ca o coadă de cometă, un violent parfum de chiparoase.

Sybil rămase câtva timp nemişcată. Vizita doamnei Cody trezise în mintea ei, în sufletul ei, amintirea unui tată iubit şi tristele timpuri dinaintea morţii lui. Se simţea foarte mişcată. Grozava nedreptate care i se făcuse omului acela bun, o revoltă încă şi astăzi. Mult, cu mult mai mult decât strălucirea de odinioară o durea nenorocirea nemeritată pe care o îndurase tatăl ei.

Telefonă mamei sale, ca să o pună la curent cu cele întâmplate, dar nu-i răspunse nimeni. Îşi aduse aminte că era vorba ca bătrâna să-şi petreacă ziua la o prietenă, de aceea nu se nelinişti de fel şi atârnă receptorul la loc. Primul ei gând fuse la Dick. Nu voia să-şi mărturisească sieşi că în sufletul ei rămăsese puţină nesiguranţă şi i-ar fi fost drag să audă glasul lui puternic şi cald. Ceru numărul telefonului detectivului, dar sună şi aici în zadar.

La ora patru părăsi biblioteca. Automobilul o aştepta în stradă. Şoferul era un băiat tânăr, îmbrăcat într-o livrea simplă. Când o văzu, îi zâmbi prietenos şi zâmbetul lui îi risipi temerile. Se urcă în maşină.

Tom Cawler puse motorul în mişcare. Luxosul automobil alunecă ca şi când ar fi plutit; resorturile atenuau orice zdruncinătură.

— I-ai telefonat mamei d-tale? o întrebă doamna Cody, acoperindu-i genunchii cu o pătură de mătase.

Fata clătină capul.

— Nu era acasă.

— Atunci probabil că ai spus cuiva, să-i comunice despre plimbarea d-tale, ca să nu se neliniştească, când s-o întoarce?

— O, nu era nevoie. Mama e obişnuită cu aşa ceva, fiindcă mă duc adesea cu prietenele mele la plimbare.

Doamna Cody nu mai zise nimic, dar pe buzele ei flutură un zâmbet de satisfacţie.

— Aşadar, d-ta eşti fiica vechiului meu prieten Lansdown?

Cu aceste cuvinte o întâmpină Cody, când automobilul se opri în faţa terasei locuinţei sale.

Sybil îl privi cercetător şi-şi scrută memoria. Era sigură, că nu văzuse în viaţa ei pe acest omuleţ cu chelia drept în creştetul capului.

— Nu-ţi mai aduci aminte de mine? o întrebă el.

Sybil clătină negativ capul cu un zâmbet de scuză pe buze.

— Ei, făcu omuleţul, nici nu e de mirare. Când te-am văzut ultima oară umblai de-a buşilea.

Oferi tinerei fete braţul şi o conduse în casă. Doamna Cody îi aruncă o privire furioasă, dar el se făcu că n-o vede.

Când ajunse în salon oferi Sybilei scaunul cel mai comod şi-i mai vârî câteva perne la spate, deşi fata protesta râzând.

Masa era frumos împodobită.

— Acum soseşte şi ceaiul, drăguţă. Desigur că drumul ăsta lung te-a obosit binişor, aşa e? o întrebă Cody căutându-i privirea.

Deodată răsări ca din pământ înaintea lor doamna Cody. Cody, care se aplecase pe jumătate spre fată, se trase repede îndărăt.

— E, zise ea sever, hai puţin afară că am să-ţi spun ceva.

— Apoi, zâmbind mieros Sybilei: domnişoară Lansdown, scuză, te rog, un moment pe bărbatu-meu.

Sybil, care prinsese mişcarea, îşi stăpâni un zâmbet. Făcu numai un gest cu mâna.

Cody, care nu era de fel dispus să asculte imputările nevestei sale, o repezi numaidecât.

— Lasă că o să-mi spui mai târziu, dragă, făcu el supărat.

Femeii i se urcă sângele la cap. Aruncă o privire de ură chelbosului şi văzând că el nici nu se sinchiseşte, ieşi înfuriată din cameră.

Cody oferi imediat o ţigară musafirului său şi în curând fumul curăţă atmosfera din odaie. În sală stătea şoferul, cu mâinile în buzunarele pantalonilor. Zăngănea gologanii şi şuiera încetişor printre dinţi. Când bătrâna ieşi înfuriată din salon, el se învârti în călcâie.

— Cine e coniţa asta, mătuşică? De ce se învârteşte unchiul pe lângă ea ca un cocoş? Ştii că e grozav de caraghios moşul?

— Nu e treaba ta, răspunse ea cu ciudă. Nu-ţi băga nasul în toate că mă scoţi din fire.

— Ştii că e foarte drăguţă, fetişcana? Mă mir că nu ţi-e frică să-i laşi singuri.

— Miră-te în gând, te rog… şi acu du-te de bagă maşina în garaj că mai am şi alte porunci de dat.

Tom Cawler dădu din umeri.

— Ce atâta zor? Nu ştii vorba ceea: graba strică treaba? Ce are moşul cu fata?

— Parcă eu ştiu! răspunse ea cu glasul tremurând de furie.

Tom scoase un şuierat uşor. Aşa stăteau deci lucrurile? Vulpoiul bătrân, pornise singur după vânat.

— Cheia e la ea? întrebă el încet.

Bătrâna îl privi încremenită. Culoarea ochilor ei spălăciţi, păru că se şterge şi mai mult de mirare.

— Ce ştii tu de cheie?

Tom Cawler legănă capul şi-şi vârî iar mâinile în buzunare. Ca şi când nu-i auzise cuvintele, zise iar:

— Casa e pustie. Trebuie să-mi fac singur ceaiul. Fata din casă şi bucătăreasa au plecat în concediu. Ciudată afacere şi ciudaţi oameni voi doi – tu şi el.

Apoi, fără să se uite la bătrână, se îndreptă agale spre uşă. Apucă clanţa, vru s-o deschidă, dar se întoarse brusc în loc.

— Ce aveţi de gând cu fata, mătuşă?

Bătrâna, care se stăpânise cu greu până atunci, izbucni:

— Taci, Tom, taci îţi spun. Nu mă tot mătuşi atât, că nu-ţi mai sunt nimic. Eu sunt doamna Cody, mă-nţelegi, nemernicule, păcătosule…

Glasul ei devenise ascuţit pe măsură ce vorbea, dar se întrerupse brusc.

Tom Cawler ieşi pe uşă şi se duse să-şi ducă maşina în garaj.

De şapte ani trăia la mătuşă-sa. Avea leafă bună şi muncă puţină. Mulţi l-ar fi putut pizmui pentru viaţa uşoară pe care o ducea, având tot ce-i trebuia din belşug. Toate acestea le datora unor taine din viaţa bătrânei, de pe vremea când nu se măritase încă şi nu se numea doamna Cody, ca acum, şi pe care el le aflase din întâmplare.

Ce zor avea, la adică, să întindă coarda? Văzuse el multe lucruri ciudate şi închisese ochii. De ce să nu facă şi acum tot aşa?

Se căzni să pară nepăsător, pe când cobora agale. Dar deodată rămase în loc îngândurat.

Fusese hoţ – nici azi încă nu avea vreo părere hotărâtă în ce priveşte bunul altuia, dar lichea nu fusese niciodată. Şi acum, dacă ar îngădui o faptă urâtă, criminală, n-ar fi şi el un criminal?

Sângele îi năvăli la creier, inima începu să-i bată mai repede. Urcă scara în fugă.

— Când se întoarce cucoana în oraş? întrebă el provocator.

Bătrâna îi întoarse spatele.

— Nu se mai întoarce. Rămâne aici, răspunse ea posomorâtă.

Tom îşi muşcă buzele. Fără să vrea strânse pumnii.

— Cu învoirea ei? urmă el eu o uşoară ameninţare în glas.

— Ce-ţi pasă ţie? Nu ţi-e nici soră, nici logodnică.

— Eu am adus-o aici, urmă el cu îndărătnicie, tot eu trebuie s-o duc înapoi. Să nu-ţi închipui că sunt în stare de orice faptă urâtă. Şi hoţul poate fi om cinstit în felul lui. Şi mai degrabă mi-aş reteza singur mâna decât să fac un rău unei biete fete fără apărare. Peste un ceas trag maşina la scară ca să iau fata.

Ieşi trântind uşa cu atâta putere, încât se cutremură samovarul.

Doamna Cody turnă apa clocotită în ceainic. Mâna îi tremura, buzele îi erau strânse. Venele de la tâmple se umflară cât funia. După câtva timp duse ceaiul în casă, apoi se retrase în tăcere.

În sufletul Sybilei nu se trezise încă neîncrederea. Credea că doamna Cody se retrăsese dintr-un sentiment de delicateţe, iar bătrânul dusese o conversaţie fără importanţă, vorbind despre lucruri de mult cunoscute de ea. În cele din urmă îşi pierdu răbdarea şi cuteză o întrebare directă.

Cody se ridică, trecu în camera de alături şi se înapoie imediat cu o mapă plină cu acte. Se apropie de ea şi bătu cu degetul în scoarţă.

— Roadele unor îndelungate cercetări, zise el. Să mă crezi, drăguţă, că n-ai alt prieten mai bun pe lume decât Bertram Cody.

Pe când îşi căuta ochelarii, privirea lui se opri ca din întâmplare la ceas.

— Doamne, şase şi jumătate. Ar fi cam târziu pentru o expunere mai amănunţită.

Îşi trecu mâna pe frunte ca şi când i-ar fi venit ceva în minte.

— Ce-ar fi dacă ţi-ai petrece seara cu noi?

— Nu pot s-o las pe mama atâta vreme singură, răspunse ea scurt.

— O, n-avem decât s-o poftim şi pe ea aici. Trimit imediat automobilul s-o aducă. De altfel cred că doamna Lansdown ar fi şi ea bucuroasă să vadă actele.

— Atunci de ce nu te-ai adresat de la început mamei? întrebă Sybil.

Îi veni deodată bănuiala că acest Cody trebuie să fie un comedian dibaci.

— Ştiam că mama d-tale e încă prea îndurerată de moartea soţului ei, de aceea m-am gândit că nu ar fi nimerit s-o tulbur cu afaceri comerciale. Văd însă că n-am procedat bine excluzând-o de la tratativele noastre. Ei, nu face nimic, lucrul se poate remedia uşor. Mă rog, care e numărul telefonului dv.?

— Dar plănuisem să ne ducem astă seară la teatru, pretextă Sybil. Am şi cumpărat biletele.

— Biletele se pot restitui. Oricum, eu să încerc să fac mamei d-tale propunerea.

Cody dispăru grăbit după o draperie şi se întoarse după cinci minute vesel, frecându-şi mâinile.

— S-a aranjat. Automobilul e pe drum. Mama d-tale s-a învoit. Biletele vor fi schimbate pentru o altă reprezentaţie.

Sybil îl privi înlemnită de mirare şi ironie, când îl văzu cât de falnic se dăduse de gol; zâmbi dispreţuitor. Biletele de teatru erau un pretext care-i venise în momentul acela în minte ca să scape de omul acesta, care îi era nesuferit. Era sigură că aşa-zisa convorbire telefonică era născocită şi omul minţea cu sfruntare.

Deodată dezgustul pe care îl simţise în pragul conştientului ei se prefăcu în scârbă.

Dar de ce o atrăseseră aici, de ce o reţineau?

Un fior de spaimă îi străbătu inima.

Primejdie! ţipa ceva în ea; primejdie! îi spuneau nervii ei încordaţi.

Era ca şi când s-ar afla pe o locomotivă în goană nebună. Libere erau şinele din lungul drumului, linişte în suflet. Dar deodată izbucni semnalul de alarmă. Roşu sclipi lumina. Primejdie! Primejdie! Şi cu toate puterile suci frâna.

Vreme de secunde ţinu chibzuiala din creierul ei, vreme de secunde bătu inima să-i spargă pieptul. Totuşi, când se înapoie Cody, era stăpână pe sine.

— Foarte drăguţ din partea d-tale, că vrei să mai rămân, zise ea şi se miră că vocea nu-i tremura. E foarte simpatic la dv.

— E, nu zic nu, răspunse el cu îngâmfare şi se aşează aproape de ea. De altfel, casa e a vărului d-tale, lordul Selford, eu am închiriat-o numai de la Hawelock.

— Îl cunoşti pe Hawelock? întrebă repede Sybil, prinzând curaj.

— Nu personal. Directorul biroului a făcut tratativele şi contractul. Dar d-ta îl cunoşti?

Sybil clătină capul afirmativ şi-l lăudă chiar, în taină însă creierul ei lucra cu înfrigurare căutând o dezlegare, o ieşire. Cel mai bun lucru ar fi fost să-l facă să-i arate grădina. Afară, ar lua-o la fugă, bizuindu-se pe picioarele ei sprintene. Ar alerga la căsuţa portarului, apoi pe şosea până în sat care nu poate fi departe, după cum băgase ieri de seamă. Îşi ţintise ochii la fereastră.

— Ce vedere frumoasă aveţi de aici!

Îşi sili genunchii care îi tremurau să-i susţină corpul; nu şi-l simţise niciodată atât de greu.

Se apropie de geam.

— Trebuie să-mi arăţi grădina, domnule Cody. Am o adevărată pasiune pentru grădini bine îngrijite.

Cody clătină capul.

— E mult prea umed pământul acum, după ploaie.

— Nu face nimic, râse ea şi râsul îi sună străin şi gol în urechi. Tocmai după ploaie e mai frumos şi aerul mai curat. Miroase a iarbă fragedă şi a pământ reavăn.

— Bine, domnişoară Lansdown, dacă îţi face atâta plăcere, să mergem în grădină. Stai întâi să mai beau o ceaşcă de ceai.

Îşi turnă ceaiul, apoi se uită la ceaşca din care băuse ea.

— Dar bine, domnişoară, de-abia te-ai atins de el! O să-ţi dau altul mai fierbinte.

— Mulţumesc, îmi ajunge, refuză Sybil şi se aşează iar în scaun. N-o mai ţineau picioarele şi ştia că va avea nevoie de puteri – mai târziu.

Ce nesocotită fusese să se încreadă într-o femeie cu desăvârşire necunoscută. Negreşit, totul părea atât de plauzibil, dar nu i se întâmplase în ultimul timp lucruri cu totul bizare care ar fi trebuit s-o facă prevăzătoare la fiecare pas?

Îşi simţea gura uscată, gândurile i se rătăceau. Şi iarăşi o îmbie Cody cu ceai. De astă dată nu mai refuză. Îşi oţeli nervii ca să nu-i tremure mâna şi duse ceaşca la gură. Ceaiul avea un gust metalic. S-a trezit, îşi zise ea şi puse după o sorbitură ceaşca jos. Dar poate că era de vină şi încordarea momentelor din urmă de-şi simţea cerul gurii atât de sensibil.

— Stai niţel să mă duc să-mi iau şapca, zise Cody ridicându-se. Cu scăfârlia asta goală a mea, să nu mă pomenesc cu un guturai straşnic.

Sybil dădu din cap în tăcere. O senzaţie de greaţă îi paraliza limba. La uşă, Cody se mai întoarse odată.

Cu un geamăt, Sybil se încleştă de marginea mesei. Chipul îi era alb ca varul, privirea sticloasă.

— Vai de mine, domnişoară Lansdown, ţi-e rău? strigă Cody.

Sybil căzu jos leşinată.

Cody o târî mai mult decât o duse până la divan, îi vârî o pernă sub cap şi se uită la ea cu o privire de triumf.

Ieşi apoi în vârful degetelor din cameră şi încuie uşa în urma lui.

Găsi pe şofer stând pe terasă. Încălecase pe balustradă şi fuma. Nici prin gând nu-i trecu să-şi schimbe atitudinea când îl văzu pe stăpânul lui.

— Unde e nevastă-mea? întrebă el cu asprime.

Nemulţumirea îi congestionase faţa. Nu cuteza însă să-i facă vreo observaţie lui Tom pentru lipsa lui de respect.

— Unde vrei să fie? Probabil la ea în odaie.

— Du-te sus şi spune-i că am să-i comunic ceva.

— Du-te singur, răspunse Cawler obraznic şi-şi călcă mucul de ţigară cu tocul.

Lui Cody i se urcă sângele la cap. Strânse pumnii dar laşitatea îi puse stavilă mâniei.

— Atunci du-te în sat şi cumpără-mi câteva mărci că am nişte scrisori urgente de expediat.

— Nici nu mă gândesc. Stau aici ca să supraveghez intrarea. Unde e fata?

— S-a culcat. Au apucat-o nişte dureri de cap grozave.

— Nu avea semne de boală când am adus-o. Când se întoarce acasă?

— În orice caz astă seară nu, Tom. Rămâne la noi până ce îi vor trece durerile şi un acces ca ăsta durează uneori douăzeci şi patru de ore. Tocmai venisem să-i spun nevestei să înfeţe aşternutul din odaia de musafiri.

Tom Cawler nu zise nimic, dar ochii lui căutau ameninţători.

Cody se făcu mititel, dar cu îndrăzneala gălăgioasă, caracteristică laşilor, izbucni:

— Ce stai aici pe terasă şi te zgâieşti aşa? Du-te la bucătărie, acolo e locul tău. Eu m-am însurat cu mătuşă-ta nu cu tine, m-ai înţeles?

Tom Cawler vârî mâinile în buzunare, dădu capul pe spate şi râse a batjocură.

— Da, ai dreptate – aşa ai făcut şi mare măgar ai fost. Mai bine te însurai cu talpa iadului decât cu ea, dobitocule!

Cody gâfâia de furie.

— Cum, pungaşule, aşa îndrăzneşti să vorbeşti de singura ta rudă? N-ai de fel respect de…

Cawler îşi supse buzele şi-şi scoase bărbia în afară.

— Ba da, am mare respect de mârşăvia neveste-ti. N-am văzut încă o făptură omenească, o fiinţă care îi poată fi mai josnică şi mai crudă ca ea. Stai, nu mă întrerupe, Cody. Şapte ani încheiaţi am tăcut, mi-am ţinut gura, dar acum nu mai vreau să tac. Mătuşă-mea şi cu mine suntem un soi de oameni cu care te poţi făli. Un afurisit de sânge otrăvit curge în vinele noastre. Eu numai atât îţi spun: de mi s-ar da toate averile din lume n-aş schimba cu femeia asta. E hrăpăreaţă şi lacomă ca un balaur care îşi păzeşte comorile din peşteră. Banii îi stau lipiţi de mâini ca smoala. Pentru un ban şi-ar vinde sufletul dracului – darmite pentru o avere. Doamne, ce n-ar fi în stare să facă!

Închise ochii şi când îi deschise ţâşni din ei un fulger de mânie şi ură care făcu pe Cody să se împleticească.

— Şi-a vârât în cap că trebuie să-i fiu recunoscător. Pentru ce? Fiindcă m-a crescut în bătăi şi mă lăsă să rămân flămând fără urme.

— Adică, când a murit, îl îndreaptă Cody. Ai auzit tu vreodată de fratele meu geamăn Johnny? L-am visat azi noapte şi de atunci nu mi se mai ia gândul de la el. Era un ţânc de şapte anişori când a dispărut.

— A murit într-adevăr? Aşa zice ea. Eu nu l-am văzut mort.

Răsufla repede. O dungă adâncă îi tăia de-a curmezişul fruntea. Cody se retrase de-a-ndăratele până la uşă şi vru să pună mâna pe clanţă, dar cu o săritură de tigru Cawler îi tăie drumul.

— Stai aici şi ia seama la ce vreau să-ţi spun. Am văzut cu ochii mei cum l-a bătut, sărăcuţul, până ce a leşinat. Şi pentru o nimica toată. A căzut ca o cârpă la pământ. Şi să cred că a murit de moarte naturală? Ştie ea, nevastă-ta, de ce a murit… O să vie şi ziua aceea în care o să dea socoteală de faptele ei. Dacă ar fi bărbat, aş şti eu ce am de făcut – n-ar rămâne un locşor teafăr în trupul ei. Aşa – asta a fost

răfuiala mea particulară care îmi stătea de mult pe suflet… Acu mă duc să scot maşina. Te-am avertizat, Cody.

Bertram Cody se uită lung în urma lui. Se făcuse pământiu la faţă, genunchii îi tremurau. Frica îi luase graiul şi-i înăbuşise orice gând de răzvrătire. Se opri în sală şi-şi şterse broboanele de sudoare de pe frunte. Urcă apoi scara care ducea la etajul întâi şi se îndreptă gâfâind spre camera soţiei sale. Trânti uşa cu putere. Se auziră apoi glasuri înfuriate, ceva căzu bufnind la pământ. Glasul strident al femeii se pierdu în hohote de plâns. Apoi se făcu linişte. După câtva timp femeia ieşi din odaie, era cu ochii umflaţi de plâns, cu chipul schimonosit, cu buzele strânse. Coborî încet scara, se opri înaintea uşii salonului, ascultă cu luare aminte, apoi apăsă clanţa.

Sybil stătea pe canapea. Îşi rezemase capul în mâini şi gemea înăbuşit. Privirea îi era rătăcită. Îşi venise numai pe jumătate în simţiri.

Bătrâna o apucă de braţ şi o ridică în sus. Puse o mână sub subţioara fetei iar cu cealaltă o împinse înainte. Zăbovi mult până s-o urce treptele care duceau la mansardă. Se opri în faţa unei uşi necioplite, o împinse cu piciorul şi zvârli pe Sybil pe un pat de campanie din apropierea ferestrei care ducea pe acoperiş.

Fata rămase nemişcată, cu ochii închişi. Se înserase. Bătrâna ieşi din cameră, încuie uşa în urma ei şi coborî în odăile de jos.

Când se trezi Sybil din buimăceala ei, nu-şi putu aduce aminte de nimic. Sângele îi zvâcnea cu putere în vine şi-şi simţea capul greu.

Se ridică gemând. Lângă pat se afla o măsuţă pe care ardea o lampă mică împrăştiind o lumină tulbure. Alături era un pahar cu apă şi câteva tablete de aspirină. Luă instinctiv una din ele şi bău pe nerăsuflate apa din pahar.

Stătu apoi nemişcată ascultând zvâcnirile arterelor, care voiau parcă să-i crape ţeasta capului. Încetul cu încetul însă zvâcnirile se potoliră şi vâjâiturile din urechi se prefăcură

într-un zumzet uşor. Deodată negura care acoperise amintirile ei se împrăştie. În durata unei secunde îi apăru totul în minte cu o claritate grozavă. Se dete încet jos din pat. Ochii însă nu cuprinseră încă tot ce o înconjura; îi veni ameţeală şi i se păru că se cufundă în neant. Dar trecu şi asta. Începu să desluşească lucrurile din jurul ei. Văzu că se află într-o mansardă. Un dulap simplu acoperea unul din pereţii încăperii. Masa de spălat era în apropierea măsuţei de noapte, un scaun chiar lângă pat. Pe duşumea era aşternut un covor vechi şi zdrenţuit.

Privirea i se opri la uşă. Printr-o crăpătură de un lat de palmă pătrundea lumina din sală. Sybil îşi concentră toate puterile şi se îndreptă împleticindu-se de uşă. Zgudui clanţa. Zadarnic. Uşa era încuiată pe din afară. Se întoarse atunci la fereastră. Dar era numai o ferestruică făcută în acoperiş şi trebui să se suie pe un scaun ca să ajungă până acolo. Luă lămpiţa şi cercetă geamul acoperit cu un strat gros de praf. O deschise greu. Îşi pierdu însă speranţa, când văzu că ferestruica era prevăzută cu gratii dese de fier prin care nu putea scoate nici măcar capul.

Auzi deodată paşi greoi urcând scara. Închise repede fereastra la loc, sări jos şi duse scaunul la locul lui. Cineva descuie uşa. Cody intră în cameră. Ţinea în mână o mapă cu acte. Părea îngrijorat.

— Dar bine, fetiţo dragă, începu el încă din prag, ce-a fost asta? Nici nu-ţi închipui ce spaimă am tras. Ţi se întâmplă des să ai astfel de crize?

Ea îl privi uluită. Înţelese însă imediat ce vroia el să spună şi zise tărăgănat:

— Crize?

— Da, crize, ca să întrebuinţez un termen mai blând.

— Glasul îi deveni apoi din ce în ce mai aspru.

— Nu vreau să-ţi fac nici un fel de imputare. Doamne fereşte! Păcatele părinţilor cad asupra copiilor. Nu cumva epilepsia e la dv. în familie ceva ereditar?

Obrăznicia acestui individ dezgustător o scârbea într-atât pe Sybil, încât nici nu-i răspunse.

— Negreşit că nu vreau să susţin cu siguranţă, că au fost într-adevăr accese de epilepsie, începu iar Cody. Pentru asta nu posed destule cunoştinţe de psihiatrie. Îmi închipui însă că epilepsie a fost, altminteri n-ai fi izbucnit aşa deodată în răcnete.

Sybil se stăpânea cu mare greutate ca să nu-l strângă de gât. Trebuia însă, ca să nu-şi înrăutăţească situaţia.

— Nu-mi aduc aminte să fi răcnit, zise ea cu o voce care îi răsună în urechi ca un clopot.

Cody puse mapa pe masă, scoase din ea o foaie de hârtie şi clătină capul cu mâhnire.

— Mi-am închipuit eu – inconştienţă, pierderea memoriei – primul stadiu al bolii, al doilea e furia.

Sybil strânse cu atâta putere pumnii încât îi pătrunseră unghiile în carne.

— Lasă-mă să ies. Vreau să plec imediat de aci, zise ea.

Cody se aşează în faţa uşii.

— Mai domol, fetiţo. Mai întâi avem de îndeplinit oarecare formalităţi.

Scoase din buzunarul vestei un stilou şi-l deşurubă agale, apoi netezi încet cu palma foaia de hârtie.

— Iscăleşte mai întâi hârtia asta, apoi poţi să pleci, zise el şi-i arătă o foaie de hârtie scrisă mărunt.

Fata întinse mâna ca să ia hârtia dar el o trase repede îndărăt.

— Trebuie să înţelegi şi d-ta, făcu el cu glas doctoral, fără să se uite la ea, că prin accesul de epilepsie pe care l-ai avut – vădit semn de isterie – m-ai pus într-o situaţie penibilă. Vroiam să am cu d-ta o convorbire foarte serioasă. La cele dintâi cuvinte te-a apucat criza şi ai început să te zbaţi şi să te zbuciumi. Te-am adus aici în odăiţa asta şi te-am încuiat ca să nu-ţi faci singură cine ştie ce. Mamă să-ţi fi fost şi nu puteam să fac mai mult pentru d-ta. Bine, până aici toate bune, dar nevasta mea susţine, şi pe drept cuvânt, că astfel

de cucoane isterice suferă uneori de mania persecuţiei. Poate că – zice nevasta – domnişoara Lansdown o să-şi vâre în cap că i-am turnat ceva în ceai ca s-o reţinem aici cu sila. Acu te-ntreb pe d-ta: cu ce am putea dovedi noi mai târziu, că nu a fost decât o închipuire de-a d-tale? Cu nimic. Şi nici nu ne-ar crede pe cuvânt. Procurorii au de obicei cea mai proastă părere despre semenii lor. De aceea să nu mi-o iei în nume de rău dacă vreau să mă pun la adăpost de unele neplăceri. Am scris o declaraţie prin care se dovedeşte nevinovăţia mea. Iscăleşte declaraţia şi eşti imediat liberă.

— Parcă ziceai că mama trebuie să sosească din moment în moment? zise Sybil, nevoind să scape prilejul unei lovituri în plin.

Cody însă prevăzuse eventualitatea unei astfel de întrebări.

— Am rugat-o prin telefon să renunţe la vizita asta, răspunse el fără să stea mult pe gânduri.

— Pot citi declaraţia? întrebă ea.

— La ce bun? Am pierde prea mult timp. Iscăleşte.

— Îmi ceri cam prea mult dacă crezi că o să mă recunosc singură nebună, zise Sybil dându-se cu un pas înapoi.

— Nici nu poate fi vorba de aşa ceva. Tot ce-ţi cer e să confirmi prin scris, purtarea mea cinstită şi binevoitoare faţă de d-ta.

— Atunci de ce nu mă laşi s-o citesc?

— Pentru simplul motiv că frazeologia juriştilor e ceva neînţeles pentru femei, aşa că nu vei pricepe mai nimic sau vei da un înţeles greşit multor lucruri cu totul inofensive. Haide, iscăleşte şi nu mă mai sâcâi atât. Am avut şi aşa destulă bătaie de cap cu d-ta. De spaimă nevastă-mea s-a îmbolnăvit şi acum zace. Trebuie să mă duc în sat după doctor.

Pregăti stiloul şi-l întinse cu un zâmbet convingător Sybilei. Aceasta se apropie de masă şi văzu că foaia de hârtie era scrisă la maşină cu litere foarte mărunte. Cody puse repede palma peste hârtie. Cu mâna cealaltă îi arătă

locul unde trebuia să iscălească. Sybil, stăpânită de dorinţa de a se vedea cât mai curând liberă, fu gata să-i împlinească voia şi luă stiloul în mână. Citi însă aproape fără să vrea printre degetele lui răsfirate câteva cuvinte suspecte: „Dacă s-ar întâmpla însă ca sus-zisa Sybil Lansdown să decedeze înaintea sus-zisului Bertram Cody, se va…”

— Nu, făcu ea calmă şi hotărâtă, din principiu nu iscălesc niciodată până nu citesc şi chibzuiesc bine.

Atunci, masca de pe chipul lui căzu. Bărbia i se întinse în afară, printre buzele lui apărură într-un rânjet nişte dinţi lungi şi îngălbeniţi, ochii i se închiseră lăsând numai o crăpătură prin care ţâşneau fulgere. Acum nu mai avea de fel aparenţa unui domn bătrân şi jovial, ci a criminalului încărunţit în rele care nu se dădea îndărăt din faţa nici unei mârşăvii.

— Iscăleşte, răcni el, sau te voi face să te căieşti amarnic.

— Nu te mai osteni degeaba, că nu iscălesc, răspunse ea cu hotărâre.

Cody smulse hârtia de pe masă şi o vârî în mapă. Atât aştepta Sybil. Dintr-o săritură fu lângă uşă. Apucă să pună mâna pe clanţă, dar Cody o cuprinse de braţ şi cu o smucitură puternică o zvârli îndărăt. Sybil se prăbuşi la pământ.

Ticălosul o privi cu ironie. Nici nu-şi mai dădea vreo osteneală să se prefacă.

— Aici o să stai până ce te vei cuminţi, domnişoară. Eu am vreme, pot s-aştept. Dacă poţi şi d-ta asta e altă chestie. Dacă nu ai destulă judecată ca să pricepi care e singura cale ce-ţi rămâne să te vezi liberă, foamea o să te facă repede să-nţelegi.

Trânti apoi uşa în urma lui şi întoarse cheia de două ori în broască. Se auziră paşi coborând scara şi… Sybil era singură.

Rămase câtva timp ca paralizată fără să poată lega un gând. Treptat însă îşi recăpătă liniştea şi încercă să-şi dea seama de situaţia în care se găsea. Speranţa îi era la Dick.

Era singura fiinţă care putea s-o scape din ghearele acestor ticăloşi. Nu se poate să nu dea de ea şi s-o salveze înainte ca foamea să-i ia orice putere de rezistenţă. Înainte de toate trebuia să împiedice pe Cody să pătrundă în cameră în timp ce va fi adormit.

Se trudi să tragă dulapul în dreptul uşii dar era prea greu şi truda îi fu zadarnică. Împinse deci masa şi lavaboul şi le aşeză astfel ca să înţepenească clanţa, apoi căzu istovită pe pat. Ca o panteră, somnul îi dădea târcoale. Se împotrivi din toate puterile. Deznădăjduită, începu să recile versuri, să spună alfabetul şi tabla înmulţirii. Zadarnic însă. În mijlocul unor cifre, gândurile i se încâlciră, o negură i se lăsă peste ochi şi se cufundă în nimicnicie.

Se trezi brusc cu bătăi violente de inimă. De undeva, din haosul casei străbătuse până la ea un zgomot de paşi furişaţi, un zgomot, pe care străjuitorul ei credincios, auzul, îl prinsese în somn şi-l transmisese creierului. Cody venea oare iar ca s-o chinuiască şi s-o ameninţe ca mai adineauri? Fie. Se simţea oţelită, gala de luptă. Va şti să-şi vândă scump viaţa. Dar zgomotul încetase. O vreme îndelungată totul fu cufundat într-o linişte adâncă. Dar deodată o bufnitură înăbuşită răsună în casă ca şi când un corp greu s-ar fi prăbuşit la pământ. Cineva răcni, odată, încă odată, răcnetele se pierdură într-un vuiet nedesluşit.

Sybil asculta cu toată încordarea nervilor ei aţâţaţi, îşi apăsă mâna pe inimă, căută să-şi stăpânească pulsaţiile nebune… „Au, au, au!”

Prin toată casa străbătu un ţipăt jalnic şi dureros, un vaiet prelung. Era ţipătul unei fiare îngrozite, un ţipăt care îţi pătrundea până în măduva oaselor. Sybil îşi încleştă mâinile de gratiile de fier ale patului. O clipă fu cât p-aci să cadă în nesimţire. Zvâcniturile arterelor şi vâjâiturile din urechi acopereau orice uit, zgomot. Dar când ţipetele nu se mai repetară, se linişti.

Ascultă cu încordare la uşă. Se auzea un plâns înăbuşit venind din încăperile de jos. Suspinele ţinură vreo zece

minute apoi se potoliră şi ele.

Tăcerea dură multă vreme. Auzi apoi iar paşii aceia furişaţi oare urcau cu băgare de seamă treptele. În dreptul uşii ei încetară. Nu mai încăpea nici o îndoială, erau paşii unui om desculţ. Sybil alunecă jos din pat. Apucă scaunul în mâini, şi se trase cu el cât mai departe de uşă. Strânse cât putu dinţii.

O mână apucă clanţa din afară şi încercă s-o apese în jos. Sybil o înţepenise însă bine şi clanţa nu se clinti. Urmă iar o clipă de tăcere apoi cineva izbi cu atâta putere în uşă încât o mişcă din balamale. Dar uşa nu cedă. Oricine ar fi fost cel ce venise să pătrundă în cameră, n-avea nici o unealtă cu sine ci numai pumnul lui zdravăn. Auzi o hârâitură jos pe scânduri şi-şi îndreptă privirea spre prag. Sybil fu cât p-aci să răcnească înnebunită de groază dar se stăpâni. Ochii ei se pironiseră ieşiţi aproape din orbite la degetul cel mare al unui picior de uriaş care apăruse în spaţiul dintre uşă şi prag. Degetul se trase îndărăt dar imediat, se văzură trei degete; erau umede şi roşii de sânge. Şi iată că două mâini grozave trecură peste prag şi încercară să scoată de jos uşa din ţâţâni. La vederea lor orice gând de împotrivire pieri din mintea ei. Deschise gura să răcnească de groază dar fălcile îi erau încleştate. Să iasă – să iasă de aci. Sări pe scaun. În momentele astea de panică nebună un singur gând – şi acela nelămurit – i se înfipsese în creier: să fugă prin fereastră. Uitase că fereastra care da pe acoperiş era zăbrelită. Apucă belciugul dar se dădu înapoi îngrozită. În dosul zăbrelelor, pe acoperiş, apăru un chip care o privea, un chip galben ca de mort, de pe care picura în stropi mari sudoarea.

Deoarece inspectorul Sneed împărtăşea părerea lui Dick că duşmanii lui nevăzuţi nu vor mai încerca un al doilea atentat împotriva lui, fiindcă cel dintâi nu reuşise, dădu ordin să se ridice paza de la locuinţa detectivului. De aceea, când acesta se înapoie seara târziu acasă, i se părură odăile pustii şi se simţi cam izolat de oameni. Se dusese după

amiază la bibliotecă, în calitate de cititor, în realitate însă îl mânase dorul s-o vadă pe Sybil. Fuse însă foarte dezamăgit când i se spuse că domnişoara bibliotecară plecase cu o doamnă care venise s-o ia cu maşina.

Intră în bucătărie şi simţi inima strângându-i-se când îşi aduse aminte cât de drăgălaş făcuse ea nu de mult pe gospodina, pregătindu-i dejunul.

Luă o carte şi încercă să citească, dar în zadar. Literele toate formau parcă un singur cuvânt: Sybil, şi gândurile i se duceau mereu la misterul celor şapte broaşte în care era, fără doar şi poate, amestecată şi ea. În cele din urmă îl pridi oboseala şi se pregăti de odihnă. Duse aparatul telefonic în camera de culcare şi se întinse în pat. O clipă îi trecu prin minte monstrul care era cât p-aci să-l sugrume în somn şi se înfioră. Întinse mâna să stingă lampa, dar se răzgândi. Cu nici un preţ nu voia să se lase stăpânit de nervi; judecata trebuia să biruie. Închise ochii şi aţipi. Deodată tresări. Zbârnâia telefonul. Duse receptorul în ureche.

— Alo, cine e acolo? întrebă el.

— Staţi, vă rog, la telefon, răspunse o voce subţirică.

Dick aşteptă. Se auzi o pocnitură pe fir, apoi tăcere. Dar deodată… „Asasin… ajutor… asasin”… se auzi răcnind, apoi iar: „Ajutor… e aici… aici… mă ucide…”

Mâna cu care Dick ţinea aparatul tremura. Întreaga lui făptură îl mâna înspre nenorocitul care cerea ajutor. Şi trebuia să stea acum neputincios atât de departe de locul crimei şi să nu poată fi de nici un folos.

— Cine e la aparat? întrebă el cu glas răguşit.

Nici un răspuns.

— Cine vorbeşte? întrebă el mai tare. Răspunde, pentru Dumnezeu, altminteri cum vrei să-ţi viu într-ajutor?

Tăcere.

Şi totuşi…

Răspunsul fu un răcnet, o izbitură înăbuşită, un vaiet prelung.

— Cine eşti? ţipă Dick, cutremurat de spaimă. Cine eşti şi de unde telefonezi?

Se auzi glasul iar. Bâigui un cuvânt. Cuvântul se prefăcu în răcnet care se pierdu în plânset. Apoi glasul se îndepărtă ca şi când ar fi fost smuls de lângă aparat. Dick mai auzi înăbuşit în urechi cuvintele: „Nu mă atingeţi… Eram… în legătură… cu… Vă dau pe mâna… poliţiei… Ajutor… a-j-u-t-o-r!”

O pocnitură întrerupse răcnetul. Apoi urmă o tăcere mormântală.

Dick sună serviciul telefonic. După o vreme, i se răspunse.

— Aţi putea stabili de unde am fost chemat? întrebă el.

— Mi se pare că din Sussex, răspunse telefonista. Aveţi anumite motive să ştiţi?

— Motive cât se poate de puternice. Era un strigăt, de ajutor. Cineva care mă cunoaşte, se află în mare primejdie.

— Numele dv., vă rog?

— Dick Martin de la Scotland Yard.

— Profesiunea şi numărul dv.?

Dick răspunse la întrebare.

— Mulţumesc. Puteţi închide. Vă vom chema noi.

Dick Martin atârnă receptorul şi sări din pat. Cu perspicacitatea lui caracteristică înţelese că nu era vorba de o farsă ci un om în primejdie de moarte îi cerea ajutor. Nu ştia al cui fusese glasul, dar îi păruse oarecum cunoscut. Pe când îşi lega şireturile la pantofi auzi telefonul.

— Aici serviciul telefonic. Vă comunicăm răspunsul la întrebarea dv. Adineauri aţi fost chemat din South Weald, Sussex.

Dick rămase un moment încremenit.

Ca la o reclamă luminoasă apărură în mintea lui literele de foc:

C-o-d-y.

El era chiriaşul casei din South Weald. El îl chemase la telefon, nădăjduind probabil că auzindu-l în legătură cu detectivul, ucigaşii nu vor cuteza să-l omoare.

Se înşelase însă. Strigătele lui de agonie, dădeau dovadă.

Trecură câteva secunde până ce Dick fu în stare să ia o hotărâre. Chemă serviciul telefonic suburban şi povestind pe scurt cele întâmplate, ceru să se comunice poliţiei respective crima ca să se ducă imediat la faţa locului. în sfârşit, ceru numărul Brixton 9007. Primul lui gând fusese la Sneed. Trebuia să-i vie în ajutor. Numai de ar suna destul de tare clopoţelul ca să-l poată trezi din somnul lui de plumb. Spre mirarea lui însă, inspectorul răspunse imediat la chemare:

— D-ta eşti, Dick Martin? Bine, omule, ce dracu te-a apucat de mă deranjezi de la partida mea de bridge? Joc cu vreo câţiva colegi care habar n-au ce e aia bridge şi i-am curăţat pe toţi. Nişte ageamii – se auziră voci protestând – ce, nu cumva îţi fi vrând să ziceţi că nu aşa? îi potoli Sneed bătăios.

Dick îşi pierdu răbdarea.

— Ci isprăveşte odată cu prostiile, Sneed. Am să-ţi comunic ceva foarte important. M-a chemat Cody la telefon. A fost atacat şi ucigaşii se află încă în casa lui – sunt aproape sigur.

Povesti apoi toată întâmplarea cu telefonul.

— Asta nu e glumă, răspunse Sneed grav. Să mergem acolo. Trimit imediat după o maşină.

— Maşina mea merge mai repede. Vin numaidecât să te iau.

— Bine, Martin. Eu o să-ţi ies în cale. Să ne întâlnim sub podul şinelor. Inspectorul Elbert şi sergentul Staynes o să ne însoţească.

— Perfect. Mă tem că o să avem trebuinţă de oameni voinici.

Dick atârnă receptorul, bucuros de ajutoarele pe care le va avea. Luă repede mantaua din cui şi se repezi la uşă, dar când o deschise rămase înmărmuri. O femeie, palidă ca un mort îi apăru în faţă.

— Doamna Lansdown! bâigui el. Sybil! îşi zise el înfiorându-se.

— Nu ştiu ce să mai fac, se tângui ea. Fiica mea a dispărut.

— Poftiţi înăuntru, făcu Dick, care-şi simţi inima bătând cu putere. Povestiţi-mi, vă rog, tot ce ştiţi. Orice amănunt poate fi de mare preţ pentru mine.

Povestirea doamnei Lansdown nu ţinu mult. Când se înapoiase acasă, la ora opt, Sybil nu se întorsese încă. Până la zece nu fusese îngrijorată. Întrebase apoi la ora asta pe prietena la care ştia că se duce uneori seara Sybil, să mai stea de vorbă. Aceasta nici n-o mai văzuse de câteva zile. A telefonat apoi la alte prietene, dar nici acestea nu ştiau nimic despre ea. Reuşise în sfârşit să vorbească şi cu colega Sybilei, care îi dăduse informaţii precise. O doamnă necunoscută venise s-o ia pe Sybil la plimbare cu maşina. Cine era doamna? Biata doamnă Lansdown îşi frământa creierii să ghicească, în zadar însă. Se făcuse miezul nopţii dar Sybil nu dădea nici un semn de viaţă.

Dick o asculta cu atenţie. Cu o putere uriaşă căuta să-şi stăpânească teama şi îngrijorarea.

— V-a spus colega fiicei dv. cum arăta doamna aceea?

Doamna Lansdown afirmă.

— Vă rog să mi-o descrieţi amănunţit.

Bătrâna doamnă dădu câteva indicaţii. Inima lui Dick se opri în loc. Recunoscuse din descriere pe femeia pe care o luase la început când fusese la Cody, drept menajera lui, dar care nu era alta decât soţia acestuia.

Doamna Lansdown îl văzu îngălbenindu-se. Cuvintele îi amuţiră pe buze, se încleştă de braţul lui.

— Doamne, d-ta ştii ceva. E în primejdie?

Dick clătină îngândurat capul.

— Peste două ceasuri o să ştiu lămurit, răspunse el, vrând să pară liniştit. N-aţi vrea mai bine să aşteptaţi aici răspunsul meu? Biblioteca mea vă stă la dispoziţie.

— Nu, nu, e mai bine să mă duc acasă. S-ar putea ca dispariţia Sybilei să nu fie cine ştie ce lucru grav. Poate că

se întoarce şi să nu se sperie când va găsi casa goală. Du-te, d-le Martin, nu mai zăbovi. Maşina cu care am venit mă aşteaptă afară.

Nu mai era o clipă de pierdut. Dick îi ascultă sfatul şi coborî repede scara. Smuci uşa garajului şi scoase maşina afară. Se simţi mai uşurat când roţile automobilului alunecară pe pavaj. Fiecare secundă îl apropia de locul crimei.

Sub podul liniei ferate îl aşteptau trei mumii, înfăşurate în mantale.

— Suiţi-vă repede, le strigă Dick.

Sneed se aşează lângă el.

Dick privea strada pustie înghiţită de farurile automobilului său.

— Domnişoara Lansdown a dispărut, zise el printre dinţi, şi mă tem că…

Tăcu o clipă. Automobilul făcu un virai brusc cotind la o curbă.

Când ieşiră la drum drept, Dick îşi exprimă în cuvinte repezi şi scurte bănuiala lui grozavă. Tăcu apoi o bucată de vreme, cu buzele strânse. Înregistratorul care marcă viteza se urca mereu.

— Poliţia din Sussex trebuie să fie acum la faţa locului – şi în glasul lui se cunoştea teama şi speranţa în acelaşi timp.

— Să nu crezi una ca asta, Martin. Habar n-ai de încetineala cu care lucrează poliţia de prin comunele suburbane, cum e, de pildă, Sussex. Probabil că sergenţii nici n-au telefon prin apropiere şi poşta închide la zece seara. Presupunând chiar că poliţia comunei a putut fi înştiinţată, te asigur că nici prin gând nu i-a trecut comisarului să se deranjeze, fiindcă se ţine de instrucţiunile date, care prevăd că nu se poate da crezare decât cererilor de ajutor verosimile. Căci, în definitiv, avem noi siguranţa că era adevărat ceea ce spunea Cody? Poate că voia numai să-ţi întindă o cursă?

Dick nu-i putu răspunde imediat deoarece avea de lucru la pompa maşinii.

— Nu, zise el în sfârşit, strigătul era sincer.

Trecu un sfert de ceas fără ca vreunul din ei să spună ceva. Fiecare era preocupat de gândurile lui.

— Nu e aşa că ne aflăm acum în apropierea Curţii Spânzuraţilor? întrebă Sneed scoţând capul pe fereastră.

— La stânga noastră, răspunse Dick şi îndreptă reflectorul într-acolo.

La lumina vie a reflectorului se ivi brusc din întuneric zidul fărâmiţat. Poarta părea şi mai şubredă, de-abia ţinându-se în balamale. Vârfurile întunecate ale copacilor se înălţau spre cer conturate de lumina lunii. O clipă numai, apoi totul se nărui iar în întuneric. Automobilul gonea înainte.

— O halucinaţie parcă, această afacere Selford, zise Sneed dus pe gânduri. Ori de unde ai vrea s-o apuci nimereşti în gol. Mult aş da să ştiu ce gând urmăreşte.

— Cine? întrebă Dick tresărind.

— Cine? Lordul Selford. Ce-l face să cutreiere lumea ca un al doilea jidov rătăcitor? Ca să scrie o carte? Ca să cunoască oameni şi locuri? Astea sunt vorbe. Orice tânăr pair al Angliei nutreşte dorinţa să strălucească mai întâi în ţara lui. Şi-apoi, care i-ar fi interesul ca să facă să i se piardă mereu urma schimbând într-una localitatea? Ia socoteşte niţel. Alergi opt luni încheiate după el şi n-ai reuşit să dai ochii cu lordul o singură dată măcar.

— Drept e că nu l-am văzut niciodată în carne şi în oase, dar am văzut o fotografie de a lui, fu răspunsul surprinzător al lui Dick.

Sneed tresări. La lumina lămpii din maşină, detectivul îi văzu ochii sclipind.

— Bine, omule, de ce nu mi-ai spus-o până acum?

— Ce importanţă poate avea o fotografie? întrebă el calm.

— Să nu spui una ca asta. Dacă reuşeşti să pui mâna pe fotografia unui criminal, îi dai repede de urmă.

— În cazul de faţă criminalul face parte din stratul cel mai de sus al nobilimii engleze, făcu el, zâmbind uşor.

Sneed îndepărtă cu un gest observaţia.

— Povesteşte-mi, stărui el, cum ţi-ai procurat fotografia. Prin Havelock?

— Da' de unde! Printr-o simplă întâmplare. Lordul se afla în Capetown când şi-a făcut comisarul guvernului englez intrarea triumfală în oraş. Curiozitatea îl îndemnase să iasă pe balcon tocmai în clipa când un reporter fotografic lua faţada hotelului. La trei zile după asta, l-am rugat pe portarul hotelului să mi-l descrie pe lordul Selford care plecase mai înainte. Portarul mi-a arătat jurnalul cu fotografia. M-am dus imediat la redacţia ziarului, am cerut clişeul şi am scos o fotografie mărită după el.

— Şi ce mutră are acest lord? întrebă Sneed cu încordare.

— O mutră obişnuită. În orice caz am avut impresia că o mai văzusem cândva.

Tăcu. Ajunseră la South Weald. Casele care mărgineau şoseaua păreau cufundate în somn adânc. Razele lunii se răsfrângeau în geamuri. Ici colo un lătrat de câine.

Automobilul se opri în faţa poliţiei satului. La bătăile repetate şi strigătele celor sosiţi apăru capul zburlit al unei femei somnoroase la o fereastră a mansardei.

La întrebările lor, femeia spuse că nu auzise nici un fel de strigăt de alarmă. Bărbatul ei plecase după amiază împreună cu pădurarul să prindă nişte braconieri. Telefon n-aveau. Şi la ce bun? De când îşi aducea ea aminte nu fusese nevoie de astfel de lucru prin partea locului. O să comunice bărbatului când o veni, ce i-au spus domnii. Se cunoştea bine din atitudinea ei că poliţiştii londonezi nu o impresionaseră de fel. Sneed se uită triumfător la Dick. Avusese şi de data asta dreptate. Vorbele i se pierdeau în huruitul motorului. Maşina gonea nebuneşte apoi se opri brusc în faţa porţii din South Weald.

Dick sună claxonul la intervale regulate dar nici urmă de viaţă nu apăru din casa cufundată în beznă. Dick coborî din

maşină şi încercă poarta.

Trase zăvorul şi o deschise.

O înţepeni pe dinăuntru şi sări iar la volan. Cu un scârţâit uşor alunecară roţile pe nisipul aleii, apoi înaintea lor se ivi casa. Maşina stopă. Patru perechi de ochi cercetară faţada.

Nici o lumină la ferestre. O tăcere mormântală cufunda totul în întuneric şi mister. Dick sună prelung. Nimic, nici o mişcare. Începură să bată toţi cu putere în uşă. Pierdură timpul în zadar. Ridicară de jos pietriş şi izbiră cu el în geamurile neoblonite ale catului de sus. Dar nici de astă dată nu răspunse nimeni.

— Nu vor să deschidă, deci să spargem uşa, zise Sneed mânios.

Cercetă cu privirea casa. Ferestrele parterului erau prevăzute cu obloane. Nicăieri nu se zărea vreun geam. Dick arătă în tăcere două ferestruici nezăbrelite care flancau portalul.

Sneed clătină capul.

— Cine să se vâre prin ele?

— Eu, zise Dick scurt.

— D-ta?

— Inspectorul îl măsură cu privirea din cap până în picioare.

— Un pui de arici de şase ani, poate, dar d-ta?…

— Pe ce ne prindem? întrebă Dick.

Alergă la maşină şi cotrobăi prin lădiţa cu unelte. Se întoarse cu o şurubelniţă. Râcâi jos vopseaua de pe pervaz şi deşurubă şuruburile, apoi scoase geamurile. Ajutat de cei doi poliţişti se strecură cu picioarele înainte prin pervaz ca un ţipar. Când simţi picioarele pe duşumea, îşi trecu binişor capul. Nu se alese decât cu o zgârietură la ureche. Sneed se uita cu gura căscată.

Dick se îndreptă în şale şi încercă să străbată întunericul cu privirea. Auzi ticăitul unui ceasornic. Îşi stăpâni groaza care îl întâmpină, ca ghearele unei fiare pânditoare şi înaintă pipăind. Deodată sări înapoi. Mirosul lui extrem de

fin simţise ceva. Aprinse repede lampa de buzunar. Dete la o parte lanţul de la uşă, trase zăvorul şi deschise.

— Nu mai încape îndoială că aici a fost asasinat cineva, zise el. Miroase a sânge.

— A sânge? întrebă Sneed cu îndoială. Eu nu simt nimic.

Dick căută contorul electric şi întoarse mai multe comutatoare. Se aprinse lumina în vestibul apoi pe scară. Deodată Sneed se încleştă de braţul lui Dick.

— Cine – cine? bâigui el cu buzele vinete.

Îşi pironise ochii în sus şi când Dick îi urmări privirea, zări umbra unui corp omenesc care stătea chircit lângă parmalâc, cu braţele atârnate în jos.

Dick scoase revolverul şi cu sărituri de panteră se repezi pe scară. Se opri lângă trupul chircit de la picioarele lui.

— Vino-ncoa, Sneed, făcu el apoi cu glas domol şi temător.

Inspectorul începu să urce treptele. De la jumătatea scării nu mai putu face un pas; rămase în loc încremenit. De sus, de lângă parmalâc îl privea cu ochii sticloşi o femeie îmbrăcată în rochie neagră de mătase. Pe chipul ei înţepenit se vedea o expresie de groază atât de cumplită, ca şi când ochii ar fi văzut masca Meduzei.

— E moartă, nu-i aşa? întrebă Sneed după ce urcă cu paşi anevoioşi ultimele trepte.

Dick dădu din cap. Sneed se aplecă şi văzu ceea ce împiedicase pe femeie să se prăbuşească de tot la pământ. Femeia îngenunchease pe o ladă lungă acoperită cu covoare şi aşa o găsise moartea. O întinseră binişor jos şi începură primele cercetări. Nici o urmă de violenţă.

— Un atac de inimă, zise Sneed. Am mai întâlnit odată un astfel de caz. Femeia trebuie să fi văzut şi auzit ceva grozav care a provocat moartea.

— Dar ce ţine în mână? întrebă Dick şi-i desfăcu anevoie degetele încleştate.

Un obiect tare căzu cu un sunet metalic jos. Dick se aplecă repede.

— Sneed, strigă el şi arătă ceva clipi tor în palmă.

— A treia cheie a uşii din cavou.

— Glasul îi tremura.

Schimbară o privire cu înţeles. Să fi sosit clipa dezvăluirii misterului?

Dick vârî cheia în buzunar. Sneed pipăia pereţii.

— Vrei să dai de sârmele telefonului? îl întrebă Dick. Ştiu eu unde e telefonul. L-am văzut când am fost întâia oară aici. Se află în bibliotecă.

Dick porni înainte, dar mâna cu care se sprijinea de parmalâc, se încleştă spasmodic.

— Doamne… ia te uită colo.

Arătă fâşia de covor, care acoperea scara. La lumina vie a lămpii zăriră o pată ciudată.

Ce era?

Ah…

Urma unui picior desculţ.

Dick se aplecă şi atinse pata cu degetul.

— Sânge, făcu el cu glas înăbuşit. Aşadar mirosul meu nu m-a înşelat. Piciorul trebuie să fi fost plin de sânge. Dădură şi mai departe de urmele piciorului şi din ce se apropiau de capătul scării, urmele erau tot mai accentuate.

— Urca câte două trepte deodată şi aproape de locul unde se află femeia chiar câte trei, zise Dick. Dacă ne-am uita cu băgare de seamă, am da de urmele piciorului chiar şi pe mozaic.

Duşumeaua din vestibul era parchetată şi acoperită cu covoare persane de un roşu închis, aşa că petele de sânge se deosebeau mai greu.

Ajunseră la o uşă a cărei clanţă era înţepenită.

— E o broască automată, care se încuie de la sine, explică Sneed.

— Oare ce să fie în camera de dincolo? întrebă Dick.

Uşa camerei se deschise numaidecât. Îi întâmpină o lumină strălucitoare. Dick se încruntă bănuitor dar îşi aduse aminte că el singur întorsese comutatoarele.

Camera slujea de sufragerie. Masa era strânsă. Scaunele aşezate la locul lor. Pe o măsuţă se afla un aparat telefonic.

Se înapoiară la uşa încuiată. Aici era misterul.

Dick avea un drug de fier printre unelte, de care se slujea când trebuia să ridice maşina ca să-i umfle cauciucurile. Drugul acesta le era acum nădejdea. Îl vârî sub uşă şi împinse cu toate puterile. Uşa se mişcă din balamale, pârâi prelung şi căzu la pământ.

Se aflau în bibliotecă. Era şi aici lumină. Detectivul îşi aruncă mai întâi ochii la birou. Telefonul atârna în jos, receptorul trântit pe scânduri.

În clipa când el şi cu Sneed pătrunseră în cameră luminile se stinseră brusc.

— S-a atins cineva de siguranţă? strigă Sneed poliţistului care păzea intrarea.

— Nimeni, domnule inspector, răspunse respectuos sergentul.

Dick apăsă pe butonul lămpii lui de buzunar şi lumină duşumeaua.

În mijlocul încăperii se afla, pusă de-a curmezişul, o canapea. Ocoli canapeaua şi dădu de un trup omenesc chircit jos şi înţepenit.

Era Betram Cody, pe care moartea îl secerase într-un chip grozav. Zăcea cu picioarele în sus, capul într-o băltoacă de sânge. Ţeasta îi era complet sfărâmată. Căutară obiectul cu care fusese ucis şi dădură, lângă sobă, de un cârlig gros de fier plin de sânge.

Toate sertarele biroului fuseseră deschise şi golite. Ucigaşii nu lăsaseră nici un peticel de hârtie. Uşile bibliotecii erau date de perete, cărţile zvârlite jos. Căutaseră şi aci, probabil, documente compromiţătoare.

Sneed îşi puse nişte mănuşi albe de bumbac pe care le purta întotdeauna cu sine, ridică de jos cu băgare de seamă cârligul şi-l puse pe birou. Spuse apoi ceva inspectorului Elbert care trecu în sufragerie să telefoneze.

— L-am trimis să ceară Scotland Yard, zise Sneed lui Dick. Amprentele digitale trebuie fotografiate imediat. Afară de asta avem trebuinţă şi de poliţia de aici. Cazul e mult mai grav şi mai complicat decât mi-l închipuiam.

Cercetară la lumina lămpii de buzunar pereţii şi dădură de o uşă care ducea într-un cabinet în care, probabil, stăpânii casei îşi luau de obicei dejunul.

— Cert e, zise Dick, că în momentul agresiunii, Cody îmi vorbea la telefon. Nevasta lui atrăsese pe domnişoara Lansdown sub un pretext oarecare în casa lor şi domnişoara Lansdown e singura despre care nu ştiu încă nimic. Sneed, trebuie să facem tot ce ne stă în putinţă ca s-o găsim.

Grija pentru viaţa Sybilei îl sugruma şi în glasul lui stăpânit şi calm se ascundea o îndoială chinuitoare. Fiecare clipă de neactivitate îl făcea să presupună lucruri înspăimântătoare.

— Dacă am putea pune mâna pe făptaş, făcu mânios Sneed. Trebuie să stea la pândă undeva, în preajma noastră, fiindcă lumina nu s-a stins ea aşa, de la sine.

În clipa aceea veni şi Elbert.

— Comunicaţia telefonică mi-a fost întreruptă brusc. Cineva a tăiat firul pe când vorbeam.

Sneed îl privi pe Dick cu înţeles, apoi se întoarse spre colegul lui.

— Ce te face să bănuieşti aşa ceva?

— Mi se dăduse centrala din Scotland Yard şi tocmai vorbeam cu domnul Ebner, când auzii o pocnitură pe fir. Am cerut apoi din nou centrala telefonică, dar nu mi-a mai răspuns nimeni.

Sergentul Staynes avea din fericire o faclă şi la lumina ei tremurătoare, căută cu băgare de seamă bateria. Se înapoie şi comunică celor de faţă că o găsise intactă, deci nu putea fi vorba de un scurt circuit.

— Ocupaţi încăperile de jos, Sneed, porunci Dick. Eu mă duc să cercetez etajele.

Urcă iar scara, dar întoarse privirile într-o parte, când ajunse în dreptul femeii ucise. Trecu din cameră în cameră. Toate uşile erau deschise, pretutindeni domnea ordine desăvârşită, nicăieri vreo urmă de-a Sybilei. Descoperi însă pe covorul din coridor, iar urme de sânge. Se luă după ele şi ajunse la o scară îngustă. Paşii deveneau tot mai nedesluşiţi apoi pieriră, doar ici-colo câte o stropitură. În cele din urmă dădu de o pată mare pe peretele spoit în alb, pata prelungindu-se astfel ca şi când cineva rănit ar fi trecut lipit de perete şi sângele care se scurgea din rană, mânjise albeaţa zidului. Câţiva paşi mai încolo, Dick văzu o fâşie de cârpă plină de sânge, care trebuie să fi slujit la legarea rănii. De-abia acum se ivi în mintea lui Dick, dezlegarea tainei grozave. Asasinul lui Lew Pheeney, agresorul lui din curtea casei lui Staletti, omul care pătrunsese în două rânduri în locuinţa lui cu gânduri criminale, făptuise şi crimele astea. Nu încăpea îndoială că nenorocitul de Cody se apărase cu îndârjire şi disperare până în ultimul moment.

Cufundat în gânduri, Dick urcă scăricica şi ajunse într-un coridor îngust al mansardei, care avea trei uşi. Deschise întâia uşă şi o închise dezamăgit la loc. În odăiţă nu se afla decât o cadă de tablă. Uşa a doua ducea într-o încăpere plină cu boarfe şi după praful răspândit pe lucruri se vedea că nu intrase nimeni de luni de zile în cameră. Ajunse la uşa a treia de la capătul gangului. Îşi dete imediat seama că aici se petrecuse ceva. Atârna desprinsă aproape din balamale iar broasca fusese scoasă cu forţa şi se ţinea numai într-un şurub. Puţinele mobile din odaie se aflau în mare dezordine. Scaunul, masa de spălat erau trântite la pământ, ligheanul, paharul, sparte, patul răvăşit, şi, jos, lângă pat… mâna i se încleştă pe lampă, respiraţia i se opri în piept… o batistă micuţă, plină de sânge.

Dick rămase o clipă îngheţat în loc, îşi simţi inima în piept ca un sloi de gheaţă, atât de greu, încât mai să-l prăbuşească.

Răsuflă odată adânc, se aplecă şi ridică batista. Căută monograma şi o şi văzu în mintea lui înainte chiar de a fi găsit-o.

Se uită apoi multă vreme cu ochii ficşi la literele împreunate pline de sânge.

Nu era halucinaţie… nu era vis… era aievea:

S. L.

Sybil Lansdown.

La strigătul lui, Sneed veni în fugă. Cercetară împreună încă o dată camera.

— Uşa e toată stropită cu sânge. Până şi colo, jos, zise Sneed şi coborî lumina. Urme vizibile de degete. Cineva a vârât, mâna sub uşă, căutând s-o scoată din balamale. Asta-i treabă de atlet. Tii, ce mână! Să ştii, Martin, că ăsta era individul care te-a fugărit.

Dick clătină capul în tăcere. Acum, când îl ştia pe monstru pe urmele Sybilei, simţea parcă l-ar fi strâns cineva de gât.

Sneed se ridică anevoie de jos. Privirea i se îndreptă spre ferestruica din tavan.

— Hm – hm – parcă ar fi luat-o cineva la fugă, urmărit din urmă. Ia urcă-te d-ta sus, Martin, eu sunt ceva prea gras pentru aşa ceva.

Dick puse scaunul sub ferestruică. Sări pe el şi pipăi în jurul ei ca să găsească de ce să se agaţe. Se strecură pe acoperiş. Dădu de un burlan lat. Lumină înaintea lui şi zări o scară rezemată de balustradă. Se târî cu băgare de seamă în lungul burlanului şi privi în jos.

Se înapoie pe acelaşi drum şi comunică lui Sneed ce văzuse.

— Trebuie să-i fi venit cineva din afară în ajutor, zise el. E sigur că a putut fugi.

Inspectorul măsură cu privirea distanţa până la ferestruică.

— Ajută-mi să mă urc, făcu el hotărât.

Lui Dick i se păru în primul moment cererea caraghioasă. Văzu însă în curând că, pe lângă corpul lui gras şi gros,

Sneed avea şi o putere de urs. Singurul ajutor pe care trebui să i-l dea Dick, fură câteva cuvinte de încurajare şi apreciere.

Sneed se aşează pe burlan, cu picioarele atârnând prin ferestruică şi privi peste acoperiş.

Deodată îşi muşcă buzele, apoi zise arătând cu mâna:

— Individul a trecut şi pe-aici. Vezi pata aia de colo? S-a sprijinit cu mâna plină de sânge de acoperiş, apoi a atins scara. Întâia şi a treia treaptă sunt pline de sânge.

Dick îşi încleştă dinţii. Slaba speranţă care îi mai rămăsese când văzuse scara, se stinse cu desăvârşire.

— Eu o să ţin scara. D-ta coboară jos şi cercetează prin grădină dacă dai de ceva urme, zise Sneed.

Îşi înţepeni apoi bine picioarele în balustradă, ţinând cu mâinile scara, pe când Dick se cobora în adâncul întunecos.

Când sări de pe ultima treaptă, văzu că se află în grădina de zarzavat. De amândouă părţile potecii de pietriş, căpăţânile de varză stăteau înşirate la rând ca soldaţii la paradă.

— Ţine bine scara, strigă Sneed de sus, că vin şi eu. E mai bine să fim doi decât unul.

Cu toată teama grozavă care-i stăpânea sufletul, Dick zâmbi fără să vrea. Totuşi înfipse scara în pământ şi o sprijini cu toată greutatea corpului său pe când Sneed dădea o nouă dovadă de dibăcia lui.

Porniră apoi împreună să cerceteze grădina.

— Nu pricep cum a putut ieşi de aici. Trebuie să fi trecut în grădina de fructe, dar de acolo pe unde a scăpat? se întreba Sneed. Hai să vedem şi noi. Ce-o fi, o fi…

Dar de-abia făcu primul pas şi…

Poc! poc! poc! se auzi deasupra capetelor lor, şi din întunericul care-i înconjura, sclipiră scântei de foc pe când în urechi parcă le-ar fi zumzăit o viespe înfuriată.

— Lasă-te la pământ! Stinge lumina! şuieră printre dinţi inspectorul şi în frântura unei secunde se trântiră pe pământul ud de rouă. Apoi izbucni deasupra lor o salvă, un

stacato neîntrerupt care umplea văzduhul de un zumzet, geamăt, pocnet şi vaiet înfiorător. Dar tot atât de brusc precum începuseră, împuşcăturile încetară dintr-odată. Tăcerea care urmă păru acum şi mai adâncă şi înspăimântătoare. Amândoi ascultau cu auzul încordat. Câteva minute nu se auzi nimic dar auzul fin al lui Dick prinse un fâşâit uşor ca şi când tufişul de lângă el ar fi fost atins în trecere, de cineva. Dick descărcă revolverul în direcţia aceea, dar nu se auzi în urma detunăturii nici un geamăt, nici o mişcare, nimic.

— Tare aş vrea să ştiu eu ce s-o fi ascunzând în dosul căpăţânilor de varză, spuse pe şoptite Sneed. Un regiment întreg de soldaţi, o armată duşmană?

— Aş! Un singur om cu două pistoale automate, răspunse încet Dick. N-am putut număra împuşcăturile fiindcă erau prea repezi, dar cred că erau pe puţin douăzeci.

Stătură încă vreo câteva minute în aşteptare.

— Cred că acum ne putem ridica de jos, zise Sneed. Atmosfera e curată.

Dick se mărgini numai să pună îndoielnica întrebare «Crezi?», apoi porni în patru labe înainte. Mergea anevoie cu o mână pe trăgaciul revolverului, cu cealaltă sprijinindu-se în pământ. Pietrişul îi pătrundea în palmă, îi străbătea prin stofa pantalonilor, şi-i zgâria genunchii.

Simţi în cele din urmă că poteca de prundiş se sfârşise şi că intraseră pe pământul lutos al grădinii. Ridică în sus capul şi zări deasupra lui crengile pomilor fructiferi. O frunză desprinsă de vânt se lăsă din pom şi-l atinse uşor pe frunte.

Ascultă câtva timp apoi se ridică în sus.

— Poţi să vii, strigă el în urma lui, totul e în regulă.

Dar de-abia pronunţase ultimul cuvânt şi cineva îi descărcă din imediata lui apropiere revolverul în faţă.

Glonţul trecu pe lângă el fără să-l rănească, dar zgomotul şi şuieratul împuşcăturii îl făcură să-şi piardă o clipă cunoştinţa. Căzu în genunchi. După ce se dezmetici, auzi

paşi fugind. Sări iar în picioare. Se împletici, îşi recăpătă echilibrul şi porni în urma fugarului. Dădu de o sârmă întinsă şi căzu iar lat la pământ. Când se trezi din buimăceală, îl văzu pe Sneed lângă el.

— A scăpat? întrebă acesta gâfâind.

— Cred că da, răspunse Dick înfuriat.

Luminară drumul şi văzură că de la pom la pom erau trase piedici de sârmă. Atentatorul îşi asigurase fuga, deci nu putea fi vorba de un criminal obişnuit.

După ce cutreierară grădina, îşi deteră seama că aceasta era despărţită numai printr-un şanţ de un lan de secară. Orice urmărire era deci de prisos.

Dezamăgit şi zdrobit se înapoie Dick în casă. Unde era Sybil Lansdown? Gândurile lui îşi puneau mereu aceeaşi întrebare care rămânea fără răspuns.

După întâmplările prin care trecuse în grădină, îl întâmpină o surpriză plăcută în casă. Toate lămpile ardeau, puse la punct de sergentul Staynes care se pricepea la aşa ceva.

În lipsa lor, inspectorul Elbert începuse cercetarea casei cu de-amănuntul. Martin şi Sneed se asociară şi ei, dar nu găsiră nimic important. Pe când se aflau în camera de dormit a lui Cody, simţiră pământul cutremurându-li-se sub picioare. Un camion încărcat cu poliţişti din Chichestern, se apropia de casă.

Era probabil că Scotland Yard auzise îndeajuns din comunicaţia telefonică ca să-i dea înţelesul adevărat. Telefonase apoi imediat la poliţia din Sussex ca să se trimită oameni în ajutor.

Sneed aşteptă până ce oamenii fură împrăştiaţi prin casă, apoi îşi urmă cercetările. Trase de sub patul bătrânei o casetă indiană, sculptată şi încercă s-o descuie cu o cheie din legătura de chei găsită în sertarul măsuţei de noapte. În cele din urmă broasca cedă şi capacul se deschise. Caseta era plină până sus cu scrisori, conturi vechi, bilete de teatru

mototolite, şi… un bucheţel de flori veştede, presate. Dick se aplecă cu interes asupra casetei.

— Vezi, făcu Sneed, oricât ar fi de secătuită o inimă omenească, tot mai păstrează ascunsă în ea o urmă de romantism, şi-i întinse lui Dick un pachet cu scrisori, legat cu o panglicuţă de mătase.

— Uită-te d-ta la ele, eu o să controlez restul.

Dick dezlegă panglicuţa şi dădu imediat de două scrisori scrise de o mână de copil şi iscălite: „nepotul tău Johnny”.

— Şi eu care credeam că nu mai aveau alt nepot afară de Tom Cawler, zise Dick.

— De ce nu? întrebă Sneed rece. Ce, oameni ca ei nu fac copii?

Răsfoiră corespondenţa mai departe şi găsiră o scrisoare în care era vorba şi de Tom Cawler.

— Grozav aş vrea să ştiu unde s-o fi aflând acum acest Tom Cawler, zise îngândurat Sneed. Pe celelalte slugi le-au trimis de-acasă, asta e lucru sigur, dar pe el nu-l puteau ei trage pe sfoară cu una cu două. Mă duc să trimit oameni în urmărirea lui fiindcă n-am siguranţa că nu a fost şi el părtaş la crimă?

— Tom Cawler ucigaş? întrebă Dick cu îndoială. Pesemne că nu mai cunoşti la oameni, Sneed. N-aş încredinţa pentru nimic în lume lui Cawler un inel cu briliante sau o linguriţă de argint, dar viaţa mea, în orice clipă şi fără nici o frică.

Dar Sneed nu se lăsa uşor convins. Clătină capul şi răspunse:

— Qui vivra, verra.

Dick nici nu-l mai asculta. Găsise ceva ce-l interesa peste măsură. Era o scrisoare scurtă care conţinea ruinătoarele rânduri:

Scumpă doamnă Cawler, Am vorbit cu Staletti. Era foarte agitat şi mi-a spus că lordul Selford e foarte grav bolnav. Te rog comunică-mi imediat ce e cu el, fiindcă d-ta eşti mai în măsură ca oricine, să ştii adevărul.

Tremur de nerăbdare când mă gândesc câte se pot schimba în curând. Scrie-mi, scrie-mi imediat.

Devotatul d-tale, H. Bertram.

Dick arătă inspectorului scrisoarea.

— E scrisul lui Cody. Îl cunosc din carnetul cu însemnări. De ce-l chema atunci Bertram şi acum Cody? Trebuie să fi avut un motiv foarte puternic ca să-şi schimbe numele, zise el uitându-se lung la scrisoare, după ce i-o dete Sneed înapoi.

— Aşadar se cunoşteau între ei: Cody, nevastă-sa, Staletti, bătrânul lord Selford. Un lanţ misterios îi unea pe toţi. De ce natură să fi fost? Cody tăgăduia.

— Frica de călău şi de moarte, râse răutăcios Sneed.

Dick citi toate scrisorile, dar nu găsi nimic suspect. Tocmai în fundul casetei dădu de un document important: actul de căsătorie al doamnei Cody.

— Hm, făcu el, gânditor, s-au căsătorit la opt luni după moartea lordului Selford. Staletti a fost unul din martori, William Brown al doilea. Cine dracu să fie ăsta?

— Nu-ţi mai frământa creierii degeaba, că sunt atâţia William Brown în Anglia, cât păr în cap, zise Sneed şi-şi trecu mâna peste ţeasta chelă.

Cercetările se sfârşiseră, caseta nu mai tăinuia nimic Dick se lăsă palid şi istovit într-un fotoliu. Privirea lui îndurerată se pierdu în gol.

— Ei, acu ce mai facem? întrebă Sneed uitându-se la el cu băgare de seamă.

— Nu ştiu, răspunse Dick oftând. Mâna îi alunecă în mod mecanic în buzunar şi dădu de cheie. O scoase afară.

— Numărul trei, zise el printre dinţi. Dacă ar fi şapte, în noaptea asta ar atârna cineva cu limba scoasă în spânzurătoare.

— Şi acum ce mai facem? întrebă încă odată şi mai stăruitor Sneed.

Dick vârî cheia iar în buzunar. Se înfioră. Dar deodată se simţi transformat. Energia lui bărbătească învinse

îngrijorarea şi chinul. Se uită la ceas.

Trecuse de două.

Stătu să chibzuiască.

— Să mergem la conacul moşiei Selford, zise el cu hotărâre. D-ta n-ai văzut până acum cavoul. De la mormintele Selforzilor pornesc toate firele tainice ale afacerii. Da, da, Sneed, hai repede, acolo o să dăm de urma misterului.

O luă la fugă pe scări şi ajunse înaintea lui Sneed la automobil. Dar când puse motorul în mişcare, maşina începu să se clatine ca un om beat şi să pârâie din toate încheieturile. Dick înfrână şi aruncă lui Sneed o privire care spunea multe. Coborî apoi din maşină şi se aplecă spre roţi.

O mână criminală tăiase cauciucurile în sute de locuri.

Sunt clipe în viaţa omului care nu se pot uita niciodată. Pot dispare în subconştient, dar în nopţi de insomnie, în ceasuri de înfrigurare ies din nou la iveală şi umplu sufletul de groază şi spaimă.

O astfel de clipă trăise Sybil când zărise chipul lui Tom Cawler la ferestruica din acoperiş, pe când în spatele ei auzea gâfâitul şi izbiturile pumnilor monstrului în uşa camerei în care se afla.

Chipul dispăru un moment. Uşa trosnea şi pocnea din balamale. De undeva de sus se auzea un scârţâit. Zăbrelele se mişcară. Fereastra fu smucită la o parte. O mână se întinse spre ea. O singură privire mai aruncă Sybil la uşă. Zări tăbliile sfărâmându-se şi în spărtura căscată un pumn uriaş plin de sânge. Atunci, fără cea mai mică şovăire, sări pe scaun şi se încleştă de mâna care o trase afară.

— Ţine-te bine că de-abia mai pot răsufla, gâfâi Cawler.

Ea se ţinu cât putu de pervazul ferestruicii. Ochii ei văzură atunci cum uşa se face ţăndări, împinsă de o mână uriaşă şi lucrurile de prin cameră zboară la pământ.

— Repede, repede, că de nu, e prea târziu răcni şoferul, care se lăsă în genunchi, o apucă de subţiori şi o trase afară.

Se pomeni pe un burlan îngust. Un felinar în care ardea un muc de luminare împrăştia o lumină tulbure. Cawler ridică în sus felinarul şi lumină o scară rezemată de balustradă. Sybil se lăsă în jos – cum făcea de atâtea ori pe când era copilă – cu o repeziciune ameţitoare şi Cawler o urmă imediat în acelaşi chip. Felinarul trebui să-l lase sus, fiindcă n-avea cum să-l ia cu el.

Luna intrase tocmai în nori, dar la reflexul de lumină al bolţii cereşti, zări silueta unui uriaş care se aciuise pe acoperiş. Uriaşul puse mâna pe scară chiar în clipa când Cawler vru s-o tragă în jos. Nu le mai rămânea nici o clipă de pierdut. Fuga le era singura scăpare.

Apucă pe Sybil de braţ şi porniră ca nebuni. Săriră peste şanţ. Mergeau în neştire la slaba lumină a cerului, acoperit de nori, din care străbătea, ici, colo, câte o rază de lună.

— Prost lucru că nu putem intra în garaj, dar o încercare ne-ar duce de-a dreptul în braţele acestui Goliat. Hai, domnişoară, că ştiu eu un loc unde ne putem ascunde.

Înaintea lor se întindea un câmp de secară, cu spicul înalt. Îşi făcură drum prin el şi ajunseră la o poartă sprijinită numai în balamale. Se uitară înapoi, dar nu văzură nimic. Uriaşul le pierduse urma. Trecură poarta şi se pomeniră pe o şosea mărginită de un zid înalt.

— Ăsta e parcul din Selford, zise Cawler, arătând cu mâna zidul.

Sybil îl privi speriată. Habar n-avea că proprietatea lui Cody se afla atât de aproape de conac. Toate firele grozavului mister, care o înconjura, porneau, ori încotro le-ai fi întors, de la Selford.

— Ştiu undeva o spărtură în zid, neştiută de nimeni. O să ne strecurăm prin ea şi o să ni se piardă urma, căci dacă dă monstrul de ea, suntem pierduţi.

— Cine e uriaşul ăsta? De ce ne urmăreşte? Cine a răcnit aşa de grozav? Parc-ar fi fost răcnetul unui om în primejdie de moarte?

— Am auzit şi eu răcnetele, zise încet Cawler. Gândeam că bătrânul pusese să te omoare. Îl amenințaseşi serios din pricina d-tale. Când am văzut că ai dispărut şi l-am întrebat unde eşti, mi-a răspuns că ai plecat la Selford. Nu l-am crezut însă şi i-am spus hotărât că sunt sigur că te ţine undeva închisă. Mi-a arătat toate încăperile, afară de cele de la mansardă. Nici nu l-am întrebat de ele, deoarece mă hotărâsem să-mi fac cercetările singur. M-am dus apoi de m-am plimbat multă vreme prin grădină, căutând să găsesc vreo lumină. Nu voiam să întreprind nimic până ce nu mă voi încredinţa că bătrânii s-au culcat. Auzii însă deodată un zgomot grozav şi răcnete. Am dat fuga după scară şi am rezemat-o de acoperiş. Bănuiala mea se adeverea: vulpoiul bătrân te închisese în mansardă.

Merseră o bucată de vreme alături în tăcere.

— Dar cine e omul acela grozav care vroia să intre la mine în cameră?

— Nu ştiu, răspunse Cawler. Face şi el parte din misterul care ne înconjoară. L-am văzut odată din depărtare. N-am

să uit în viaţa mea spaima pe care am tras-o. Aşa ceva nu se vede nici la panoramă. Mai umblă şi despuiat, doar cu o pereche de pantaloni de piele scurţi, mai sus de genunchi şi legaţi cu o sfoară în jurul mijlocului. Un lucru însă ştiu cu siguranţă: unde pune el mâna, nu mai creşte iarbă. Tare mă tem că a făcut un adevărat măcel, în noaptea asta în casa lui Cody.

Sybil îşi strânse, înfiorându-se, rochia la piept, dar nu zise nimic.

Însoţitorul ei se opri deodată în loc. Întregul zid era aci acoperit de rododendroni deşi. De-abia după ce Tom Cawler dete la o parte crăcile, Sybil văzu deschizătura. O lăsă mai întâi pe ea să treacă, apoi se strecura şi el. Când se ridicară de jos, văzură o livadă cu iarbă grasă, care se pierdea în depărtare.

Tom Cawler îi povesti Sybilei, că pe vremea răposatului lord, aici era locul de păşune al faimoaselor lui oi merinos. Tom vorbea într-una, ca să nu-i lase răgaz fetei să se gândească la monstrul acela grozav, care îi urmărea. Îi mai povesti, spre marea ei mirare, că bătrâna Cody îi era mătuşă.

— Când am rămas orfani, eu şi cu frate-meu, Johnny, ne-a luat ea să ne crească. Mai bine ne lăsa pe drumuri.

— S-a purtat rău cu d-ta?

— Rău, e prea puţin zis. Când se întâmpla – şi destul de rar – să mă culc sătul, mi se părea că mi-e rău la stomac. Apoi, avea o bucurie sălbatică să ne bată. Da, da, sunt şi astfel de oameni pe lume – şi tocmai lor li se încredinţează nişte bieţi copii fără apărare.

— Ai avut o tinereţe destul de grea, după cum văd, zise Sybil cu milă.

— Numai Dumnezeu ştie ce-am suferit, făcu Cawler scrâşnind din dinţi. Când a murit frăţiorul meu, parcă îl pizmuiam de norocul ăsta.

— Şi de-atunci ai stat mereu la mătuşa d-tale?

Cawler râse dispreţuitor.

— Aş! După ce am împlinit unsprezece ani, am şters-o binişor şi mi-am luat lumea în cap. Vindeam jurnale, ţigări, duceam bagaje, făceam pe comisionarul şi dormeam pe bănci în parcuri. Oriunde, numai la scorpia aia nu.

— Dacă-i aşa, de ce te-ai mai întors?

— O, zise Cawler zâmbind problematic, m-am întors ca să mă răzbun. O aveam, în mână – şi de ce, adică, să nu profit şi eu de norocul ei? Se pricopsise şi vream să trag şi eu foloase, că îndurasem doar destul. De ce să te mint domnişoară? Îţi spun fără să mă apăr, că până acum şapte ani, am fost pungaş de meserie şi fusesem osândit de şaisprezece ori.

Sybil dădu din cap.

— Vina a fost a mătuşii d-tale.

— Aşa mi-am zis şi eu, făcu Cawler uşurat. Când m-am aflat ultima oară în faţa judecătorului, mi s-a spus: data viitoare te băgăm la puşcărie şi n-o să mai ieşi multă vreme de-acolo. Atunci – am tras cu buretele peste trecutul meu vijelios şi m-am hotărât să mă fac om de treabă. Dar către cine să mă îndrept? Cine mi-era mai aproape ca mătuşă-mea? Plăcut nu i-a fost, drept să-ţi spun, când s-a pomenit într-o zi cu mine, dar nici de dat afară n-a îndrăznit. Am trăit şapte ani în belşug şi mi-am ţinut gura. Dar astăzi – respiră din fundul plămânilor – astăzi le-am spus pe şleau tot ce aveam pe suflet şi zău că nu-mi pare rău. Parcă m-am spălat de toate păcatele.

Se opri deodată în loc şi duse degetul la buze. Ascultă încordat. Sybil se uită în juru-i. Înaintea ei se ivi o stâncă albă care se înălţa ca un balaur cu spinarea dinţată în văzduh.

Cawler îi şopti repede:

— Asta e cariera de piatră. Drumul din lungul carierei e primejdios şi nu se poate umbla pe el noaptea. Să ne aţinem pe stânga.

Se opri din vorbă. Ascultă, iar apoi se aruncă repede jos şi puse urechea la pământ. Sări deodată în sus ca ars.

— Fugi, şopti el cu grabă. Ia-o deocamdată singură înainte. Vezi colo pădurea?

— Mâna lui arătă spre o masă întunecoasă.

— Du-te într-acolo. Vin şi eu.

Ea îl privea cu ochii căscaţi de spaimă.

— Nu, nu, strigă Sybil cu disperare. Nu vreau să înfrunţi singur primejdia.

— Dar nu e vorba de nici o primejdie, zise el cu nerăbdare. Fugi, domnişoară, fugi cât poţi de repede. Nu vezi că mai rău mă încurci!

Sybil porni şovăind. După câţiva paşi se uită înapoi. Cawler se lăsase jos în iarba înaltă şi nu se mai vedea. În clipa aceea norii se îngrămădiseră în dreptul lunii şi întregul peisaj se cufundă în întuneric. O cuprinse o frică grozavă şi o luă la fugă pe cât o ţineau picioarele.

Cawler aşteptă culcat pe pântece. Auzise paşii uriaşului care se apropiau. Era lucru sigur că fuga n-o mai putea salva şi voia s-o scape cu orice preţ, fie chiar cu preţul vieţii lui. Tom Cawler nu ştia ce e frica. Mintea lui ascuţită de fost pungaş ca şi îndrăzneala lui îl îndemnau să încerce lupta. Era voinic şi sprinten şi repede la treabă. Se simţea oţelit împotriva celor ce aveau să vină. Mâna i se încleştă pe dalta pe care o avea în buzunar, singura armă de care dispunea, şi când uriaşul apăru în raza vederii lui îi sări dintr-odată în spinare.

Răcnetul de fiară pe care-l scoase monstrul când se simţi atacat, ajunse până la Sybil şi-i îngheţă sângele în vine. Se afla acum în pădure; se încleştă de trunchiul unui copac. După ce-l va fi ucis pe el, vine să mă ucidă şi pe mine, ţipă ceva înlăuntrul ei. Porni mai departe, împleticindu-se la fiecare pas. Traversă pădurea. Zgomotul luptei lăsat în urmă amuţi. înaintea ei se întindea un câmp neted arat de curând. Trecu peste arătură. Se pomeni iar în faţa unei păduri. Deznădăjduită, se întreba dacă nu cumva se învârtise în loc – în acelaşi cerc. Nu, nu, numai asta nu! Se simţi parcă mai liniştită când se văzu în întunericul

codrului. Înainta pipăind de la un pom la altul. Ghimpii o înţepau, mărăcinii îi sfâşiau hainele. Înainte! Tot înainte! Dar copacii începură să se rărească din ce în ce şi deodată se pomeni la marginea unui luminiş. Luna străbătu norii şi se răsfrânse pe un vârf de stâncă. La picioarele stâncii se căsca o văgăună adâncă, pierdută în întuneric. Mormintele Selforzilor!

Cu un ţipăt deznădăjduit Sybil căzu în genunchi. Totul din faţa ei luă proporţii uriaşe, creştea, se înmulţea la infinit. Îşi muşcă buzele până la sânge, îşi vârî unghiile în palme, îşi concentră toată puterea ei de voinţă, toată energia de care se simţea în stare ca să nu leşine. În sfârşit se ridică cu genunchii tremurând şi se apropie ca hipnotizată de poarta cavoului. Cheia se afla în broască. Aerul îngheţat şi mirosind a putregai, care venea dinspre cavou, o mai dezmetici, şi-i răcori fruntea înfierbântată. Pe când sta şi se uita în adâncul întunecos, auzi dinspre pădure un sunet dureros, un suspin deznădăjduit care o îngheţă. Nu mai încăpea nici o îndoială, monstrul ucisese pe ocrotitorul ei şi acum venea s-o ucidă şi pe ea. Ca ieşită din minţi, se încleştă de grilajul rece al cavoului. Uşa se deschise. Spaima de moartea care o ajungea din urmă, birui spaima de morţii care odihnea în cavou. Pătrunse înăuntru şi trânti uşa în urma ei, vârî mâna printre gratii, întoarse cheia în broască şi o trase afară. Răsuflă uşurată, ca şi când s-ar fi simţit în sfârşit salvată. Apoi ascultă. Din adâncul cavoului nu se auzea nici cel mai mic zgomot. Morţii erau îndurători cu ea. La ei îi va fi refugiul. Coborî scara sprijinindu-se cu mâna de zidul umed. Ajunse în încăperea săpată în stâncă, despărţită de interiorul cavoului printr-un grilaj de fier.

Stătu în ascultare, privind spre intrarea de sus. După câtva timp auzi paşi tiptili şi un sunet plângător care părea şi mai sinistru şi înfiorător, fiindcă se cunoştea că e al unui bărbat în toată firea. Se trase înapoi îngrozită, până la grilajul care ducea la morminte. Deodată zări o umbră

uriaşă care se aplecă peste uşa din afară şi dispăru pe scară.

Spaima o încremeni în loc. Acum nu i se mai părea cu neputinţă ca uriaşul să poată sfărâma zăbrelele după cum crezuse mai înainte. Se simţea pierdută. Cu puterea disperării începu să zguduie gratiile care o despărţeau de morminte şi spre marea ei mirare, uşa se deschise. Întinse mâna pipăind în întuneric drumul, pe când privirea îi era aţintită în sus, unde ştia că se afla monstrul care o urmărea.

Dar deodată scoase un răcnet grozav. Cineva îi apucase mâna ca într-un cleşte şi o trăgea după el în lăcaşul morţilor.

Sybil rămase cu gura căscată de spaimă. În clipa aceea fu cât p-aci să-şi piardă minţile. Începu să izbească cu mâna în care ţinea cheia ca o nebună înaintea ei. Simţi degetele înfigându-i-se într-o barbă încâlcită.

— Taci, auzi ea un glas în întunericul cavoului, nu mai ţipa aşa că nu-ţi fac nimic. Cine eşti şi ce cauţi aici?

Era glas omenesc. Sybil îşi veni în fire. Încetă să mai ţipe. Dădu drumul bărbosului. Mâna nevăzută îşi slăbi strânsoarea.

— Sunt Sybil Lansdown… bâigui ea. Sunt… urmărită şi… nu găseam altă… scăpare…

— Sybil Lansdown? întrebă glasul, cu mirare. Asta e ceva fenomenal! Linişteşte-te, domnişoară; uite, o să fac acu lumină. Când te-am auzit adineauri coborând în fugă scara, am stins lampa.

Omul aprinse un chibrit. Sybil zări nişte mâini lungi, pământii, cu unghiile murdare. Lumina se statornici la o lămpiţă de petrol. Văzu înaintea ei un om uscăţiv, potrivit la statură, cu chipul zbârcit ca o piele încreţită, în care ardeau doi ochi adânciţi în orbite. O barbă lungă, neagră, îi ascundea forma gurii şi-i atârna pe piept. Era îmbrăcat cu o redingotă soioasă, de modă veche şi pantaloni boţiţi. O tichie neagră îi acoperea ţeasta capului. Avea aparenţa unui

vrăjitor, dar în loc ca spaima Sybilei să sporească la vederea lui, îşi simţi dintr-odată bătăile inimii potolindu-se.

Era neîndoios că omul încercase să deschidă uşa cu şapte broaşte. Pe jos se afla a geantă cu unelte, un burghiu vârât într-una din cele şapte broaşte.

— Zici că te-a urmărit cineva? întrebă el ţintind-o drept în ochi cu o privire care o ţinea ca într-un cleşte de fier.

Ea dădu din cap.

— Şi cine era omul care te urmărea? întrebă el iar.

— Un om… grozav, îngână ea, un… uriaş.

— Un uriaş?

Barba lui tremură şi ascunse zâmbetul care-i apăru pe buze.

— Şi de ce te urmărea, domnişoară? La ora trei din noapte? Era atât de amorezat?…

Sybil tresări. Privirea lui avea efectul unui narcotic. Deodată nu-şi mai aduse aminte de nimic. Nu ştia nici de ce fusese urmărită, nici de unde venise. Nici nu se mai gândi la uriaş. Se uita neclintit în ochii aceştia negri şi adânci, în care se răsfrângea lumina lămpii de petrol.

— Şezi, îi porunci el. Nu-mi place să vorbesc cu cineva care-mi ajunge până la frunte.

Îi arătă cu un gest o treaptă. Ea se aşeză pe treaptă fără măcar să simtă răceala de gheaţă a pietrei.

Omul începu să se plimbe încoace şi încolo prin gangul îngust cu lampa în mână. Umbra lui, care se desena caraghios pe pereţi, îl urmărea. Încruntase sprâncenele lui stufoase şi murmura vorbe nedesluşite. Privirea i se opri la burghiu. Îl trase afară şi-l vârî în geanta pe care o închise apoi cu îngrijire după ce pusese mai întâi lampa jos. Se ridică apoi de jos şi privi întunecat uşa cu şapte broaşte. Chipul i se lumină însă când se uită la scheletele de piatră. Mângâie drăgăstos ţestele netede şi lucioase.

Se întoarse brusc spre Sybil.

— De câţi ani eşti, Sybil Lansdown?

— De douăzeci şi doi, răspunse ea ca în vis.

— Prea târziu… prea târziu, zise el cu părere de rău. Eşti prea mare pentru experienţele mele. Ei, să te fi avut eu acum cincisprezece ani în puterea mea… îşi trecu mâna peste frunte.

— Şi-apoi, ar fi trebuit să nu fii femeie. Ce e o femeie?

— Făcu un gest ca şi când ar fi suflat dispreţuitor un grăunte de praf.

— Atât!

Îşi începu iar plimbarea lui agitată privind din când în când uşile grele sculptate în dosul cărora morţii neamului Selford putrezeau în firidele lor de piatră.

— Femeile, începu el iar, sunt material prea slab pentru experimente. Nu reacţionează normal. O încercare îndrăzneaţă le poate duce în mormânt, aşa că ani întregi de muncă şi cercetări pot fi pierduţi în zadar.

Se opri deodată în faţa uşii a treia din cavou şi ascultă. Ridică apoi felinarul şi lăsă lumina să se răsfrângă pe chipul Sybilei. Părea foarte încordat.

— Nu e aşa, întrebă el, că omul care te-a urmărit îţi insuflă teamă şi groază?

Sybil dădu din cap.

Bărbosul lăsă lampa în jos pe când cu mâna cealaltă îşi mângâie gânditor barba.

— Teama şi groaza pot fi înlăturate după voinţă, murmură el ca pentru sine. Ele nu pot fi o piedică serioasă, când e vorba de realizarea unei idei atât de geniale – per Dio, asta ar fi o cale – pentru încoronarea operei mele. Numai de n-ar fi atât de greoi. Cu puterea lui brutală sfărâmă tot ce-i cade în mână. Materia nu o poţi înfăptui puternică şi delicată în acelaşi timp. Oricum ai vrea să faci, trebuie să te hotărăşti, când e vorba de perfecţionarea naturii, pentru una sau pentru cealaltă. Când oare a putut domina un creier subtil pumnul uriaşului? Când a putut porunci un creier brutal unei mâini delicate?

Clătină nemulţumit capul.

— Acum la lucru… la lucru… îşi zise el îmbărbătându-se.

Căută prin buzunarele vestei şi scoase un tub de sticlă. Puse lampa jos, trase dopul afară cu dinţii şi răsturnă în palmă două tablete din tub.

— Înghite-le că o să-ţi facă bine… zise el întinzând Sybilei tabletele.

Chicoti încet dar în tăcerea cavoului râsul lui răsună ca hohotul diavolului.

Ea întinse ascultătoare mâna.

Omul se aplecă şi ridică lampa de jos.

— Să fie destinul? întrebă el uitându-se spre tavan. Sau poate voinţa proprie? Când încetează cel dintâi ca să dea loc celei din urmă? Cine poate dezlega aceste probleme!…

Vârî mâna în buzunar şi scoase o legătură de chei. Alese una din ele şi o băgă în broasca uşii a treia.

— Dacă toate uşile din cavoul ăsta afurisit s-ar fi deschis atât de uşor, suspină el, câte nenorociri ar fi fost evitate!

Deodată se opri din lucru şi se uită la Sybil.

— Eu sunt obişnuit să fiu ascultat, zise el cu glas aspru. De ce n-ai înghiţit tabletele? Supune-te, repetă el rar şi stăruitor.

Fără voie, Sybil duse tabletele la gură, dar mirosul lor influenţă asupra subconştientului ei şi o făcu să se împotrivească. Totuşi, le vârî între dinţi dar nu le înghiţi, ceea ce Staletti nu putea vedea la lumina slabă a lămpii.

Italianul îşi crezu porunca împlinită şi-şi făcu iar de lucru la uşa mormântului.

În clipa aceea Sybil se simţi eliberată de dominaţia lui şi lăsă să-i cadă tabletele în palmă.

Staletti deschise uşa mormântului care trozni lugubru şi dispăru apoi înăuntru trântind uşa în urma lui, fără să se mai uite îndărăt. Aceasta fu pieirea lui şi salvarea Sybilei, căci în acelaşi moment dispăru influenţa lui asupra ei şi ca şi norii care se destramă pe cer lăsând să apară iar soarele, tot aşa voinţa ei străbătu inerţia în care se aflase până atunci. O spaimă mai grozavă ca aceea pe care i-o insuflase uriaşul o zgudui până în adâncul sufletului, o străbătu ca un

fulger în întunericul nopţii. Porni într-o goană nebună pe scări. Vârî mâna printre gratii şi nimeri broasca. O intuiţie supranaturală îi conducea mişcările. Uşa zbură în lături, dar când vru s-o încuie în urma ei, auzi jos în cavou un zgomot. Lăsă uşa deschisă şi porni în fugă fără să-şi dea seama încotro. Nu se uita nici în jurul ei, nici înainte, nici înapoi; fugea în neştire. Un instinct care nu dădu greş o mână înainte. Ştia că în curând va fi scăpată. Siguranţa asta îi dădea parcă aripi şi fără să se rătăcească o singură dată măcar, îşi urmă drumul care trebuia s-o ducă la casa arendaşului.

După ce ieşi din pădure, ridică ochii şi zări o lumină trandafirie la răsărit, care prevestea zorile. O, de s-ar face odată ziuă! se rugă ea în gândul ei. Făcuse drumul ăsta acum două zile întovărăşită de Dick Martin. Câte grozăvii întâmpinase în acest interval! Dick Martin! Se opri fără să vrea în loc şi simţi un dor nebun de el. Nu păcătuise ea oare împotriva lui când se lăsase atrasă în cursă de femeia lui Cody? Dacă ar fi dat ascultare hotărârii pe care o luase ca să nu întreprindă nimic fără ştirea lui, nu ar fi trăit clipele de groază din ultimul timp. Făcu jurământ ca să caute de acum încolo ocrotire şi sprijin puterii lui sigure. O, Sybil Lansdown nu mai era de fel mândră şi trufaşă şi-i era dor să dea ascultare şi supunere omului drag.

Ajunse la conac. Auzi un zăngănit de lanţ şi câinele se repezi lătrând sălbatic la ea.

O clipă Sybil tresări şi se dădu îndărăt speriată. Dar lumea reală în care se afla acum îi dădu curaj şi-i destinse nervii încordaţi. Se opri în loc şi începu să vorbească cu glas blând câinelui, ca unui vechi cunoscut. Apoi se apropie, fără frică de casă. Lătratul se potoli dintr-o dată. Întinse mâna ca să o miroasă câinele şi să-şi dea seama că nu e o fiinţă duşmană, apoi începu să-l mângâie pe cap cu dragoste. Probabil că bietul animal nu era deprins cu mângâieri şi o lasă să-i dezlege lanţul pe care Sybil îl înfăşură apoi pe mână. Câinele dădu din coadă bucuros de libertate şi o trase după

sine. Se lăsă în voia lui şi din ce se apropia de casă, spaima şi teama din sufletul ei pierea.

Ajunse în faţa conacului. Ferestrele erau închise şi mohorâte în lumina slabă a zorilor. O potecă pietruită ducea printre răzoare de flori spre intrarea principală a castelului. Păşea uşor ca să nu facă zgomot. Câinele mergea lângă ea. Dar deodată se opri şi adulmecă în aer mârâind. Ochii îi sclipeau şi asculta cu urechile ciulite. În clipa aceea apăru o lumină la una din ferestrele parterului, Sybil strânse cât putu lanţul câinelui. „Taci!” îi şopti ea poruncitor. Se apropie de stratul de flori din dreptul ferestrei fără perdele. Văzu o încăpere cu tăblii de lemn în mijlocul căreia se afla o masă masivă de stejar, iar pe masă… îşi duse mâna la gură ca să înăbuşe un răcnet… zări lampa de petrol care – oare cât o fi de atunci? – un ceas poate – luminase atât de lugubru cavoul Selforzilor. La început camera i se păru pustie, apoi zări ceva mişcându-se lângă căminul de marmură şi o făptură omenească, asemenea troglodiţilor din peşteri, apăru în raza luminii împrăştiată de lampă. Omul era de o mărime supranaturală, dar de o proporţie desăvârşită. Un păr lung gălbui i se răsfira ca o coamă de leu pe umeri şi bărbia li era acoperită de o barbă blondă şi creaţă. Purta o pereche de pantaloni de pânză care-i ajungeau până mai sus de genunchi. Uriaşul se apropie de masă, ridică lampa şi privi în jurul lui. În clipa aceea Sybil îi văzu chipul. Cu toată mărimea exagerată – deşi în perfectă armonie cu corpul – chipul era fin şi simetric, doar ochii lui mari, albaştri, priveau îndobitociţi şi fără viaţă în gol. Întreaga expresie a feţei era a unui tâmpit şi la vederea lui se simţi înduioşată.

Ăsta să fi fost uriaşul care o îngrozise atât? Sărmanul! Un biet idiot şi atâta tot. Cu un singur cuvânt blajin l-ar fi putut îmblânzi. Strânse în pumn botul câinelui care mârâia mereu, ca să n-o dea de gol. Era însă prea târziu căci privirea uriaşului întâlnise pe a ei şi ochii lui blânzi părură

înspăimântaţi. Uriaşul stinse repede lampa. Încăperea se întunecă deodată şi nu se mai văzu nimic.

Sybil luă drumul înapoi. Nu ştia ce să facă. Să trezească pe intendent? Nu, era mai bine să alerge la casa portarului. De acolo erau numai câţiva paşi până-n sat. Dar de-abia pornise pe alee şi auzi paşi grăbiţi înaintea ei. Câinele se smuci din lanţ şi începu să latre sălbatic. Două umbre negre veneau spre ea.

— Cine e acolo? Dacă nu răspundeţi numaidecât, asmut câinele asupra voastră, ameninţă Sybil cu glas tremurat.

— Doamne, Dumnezeule – Sybil Lansdwon! strigă o voce limpede şi Sybil căzu plângând la pieptul lui Dick Martin, pe când câinele se gudura vesel în jurul lor.

— Linişteşte-te, dragă, îi şopti Dick când Sybil începu, în cuvinte întretăiate, să-i povestească cele întâmplate. Nu vreau să aud nimic. Deocamdată trebuie să te odihneşti. Şi… ia spune-mi, de când n-ai mai luat nimic în gură?

— De ieri la prânz, mărturisi Sybil.

— Ei, vezi? Mi-am închipuit eu. Hai acum să trezim pe intendent ca să ne ospăteze cu ce s-o găsi mai bun la conac.

Trecu braţul în jurul mijlocului fetei şi o trase după sine, fără să se sinchisească de Sneed care venea discret în urma lor.

Dar Sybil apucă înfricoşată mâna lui Dick.

— Pentru Dumnezeu, să nu intrăm în casă, se rugă ea. Am văzut chiar acum într-una din camere o făptură care m-a înspăimântat. Era un om înalt cât un uriaş şi părea să fie nebun.

Tăcu copleşită de aduceri aminte. Retrăia într-o clipită în minte tot ce i se întâmplase de când trecuse pragul casei lui Cody.

— Un uriaş? întrebă Dick uimit, căutând privirea lui Sneed.

Acesta dădu încet din cap.

Rugă pe Sybil să i-l descrie. Dânsa se execută. Dick se feri să manifeste spaima care-l stăpânea.

— Vreun vagabond, probabil, unul din acei prooroci care cutreieră lumea ca Ioan Botezătorul şi se hrănesc cu lăcuste. Am văzut astfel de indivizi şi prin Hydepark. Nu-ţi fie frică, Sybil, eşti cu doi bărbaţi voinici, bine înarmaţi. Nu ne temem noi de uriaşul d-tale.

Sybil se lăsa dusă de Dick fără nici o împotrivire.

— Era vreuna din ferestre deschisă? întrebă el după ce se gândi puţin.

— Nu, n-am văzut nici o fereastră deschisă, răspunse ea.

— O fi poate vreun protejat de-al intendentului, căută Dick s-o liniştească. O să aflăm noi numaidecât, zise el mângâind cu blândeţe mâna ei rece ca gheaţa, şi când o simţi tremurând, o strânse cu dragoste la piept.

Sună la uşă şi auzi în curând paşii intendentului oprindu-se la uşă şi o voce mânioasă întrebând:

— Cine e acolo şi ce vrea?

— Deschide, te rog, răspunse Dick recunoscând vocea. Sunt eu, Dick Martin.

Lanţul de siguranţă zornăi. Uşa trosni şi se deschise. Intendentul era în cămaşă de noapte şi în graba mare îşi încheiase strâmb nasturii pantalonilor. Ferea cu mâna lumânarea ca să nu se stingă.

— Doamne sfinte, dar de unde veniţi la ora asta? S-a întâmplat ceva?

— Cred şi eu, răspunse Dick. Dar spune-mi, rogu-te, ai ceva musafiri la d-ta?

— Musafiri? întrebă intendentul cu mirare. Nici gând. Sunt numai eu cu nevasta.

Îi pofti înăuntru, apoi se urcă pe un scaun să aprindă lămpile de gaz aerian ieşite din modă.

— Domnişoara Lansdown a văzut un om foarte ciudat într-una din camerele parterului, zise Dick intendentului.

Intendentul coborî de pe scaun şi se uită cu ochii zgâiţi la Sybil, apoi dete cu îndoială din cap.

— Cu neputinţă. Cine să fi intrat şi pe unde? Toate uşile şi ferestrele sunt bine zăvorâte şi în fiecare seară fac

inspecţia camerelor.
— Ai putea să ni le arăţi şi nouă?
Intendentul dădu afirmativ din cap.
Străbătură două încăperi luminate de intendent dar Sybil zise, dând din cap:
— Nu, n-a fost aici.
Când ajunseră în camera următoare, Sybil tresări. Ochii ei se opriră într-ai lui Dick ca şi când i-ar fi zis: aici.
Era o cameră înaltă-n tavan şi fără nici o altă mobilă în afară de masa de stejar. Lampa dispăruse.
Sybil se întreba dacă nu cumva nervii ei întărâtaţi o făcuseră să aibe halucinaţii şi uriaşul să nu fi fost decât o plăsmuire a imaginaţiei ei – când îl auzi pe Dick scoţând un şuierat prelung. Detectivul descoperise, rezemat de peretele dintre cămin şi ungher, un baston gros din lemn de frasin. Luă de la locul lui bastonul şi-l examină pe toate părţile.
— Bastonul ăsta e al d-tale? întrebă el pe intendent.
— Nu, răspunse acesta încremenit, şi habar n-am cum a ajuns aici fiindcă aseară nu era.
— Poate că ţi-a scăpat din vedere?
— Imposibil. Nevasta a lustruit chiar aseară marmura căminului, fiindcă mi se păruse pătată de ceva.
— Ciudat, făcu Dick tărăgănat. Ai crede că nu mai există vrăjitori în secolul al douăzecilea, dar cine ştie… Ciocăni cu degetul tăbliile.
— Nu cumva sunt spaţii între lemn şi zid? Sau poate că există vreun gang secret… sau poate chiar o cameră de tortură? Găsim aşa ceva destul de des în romanele de senzaţie.
Întrebarea lui fusese pusă în ironie dar, spre marea lui mirare, intendentul răspunse cu glas tainic:
— Dacă or fi cumva spaţii între tăbliile de lemn, şi zid, nu ştiu, dar o astfel de cameră de tortură ştiu că ar fi existând în castel. Menajera care a fost înainte aici mi-a spus că ştie de la răposatul lord Selfod…

Dick se aplecă şi lumină cu lampa lui de buzunar interiorul căminului. Din distanţă în distanţă fuseseră aplicate trepte de fier pe care se urcau coşarii ca să cureţe coşul. În orice caz, spaţiul era prea îngust ca să poată încăpea în el trupul unui uriaş.

Luă bastonul şi îi cercetă vârful de fier. Dădu de niţel pământ umed.

— Ce părere ai despre afacerea asta bizară? îl întrebă Sneed.

Dick dădu din umeri.

— Dibuim în întuneric, răspunse el.

În clipa aceea privirea lui căzu asupra Sybilei. O văzu rezemată de cămin, galbenă ca ceara şi cu dinţii clănţănind ca şi când ar fi fost cuprinsă de friguri.

Dick puse imediat bastonul pe masă şi-şi întrerupse cercetările. O conduse în camera de locuit în care intendentul aprinse un foc bun. Se duse apoi singur în bucătărie să pregătească de cafea şi să prăjească feliile de pâine. De-abia după ce o văzu pe Sybil mai întremată, o rugă să-i povestească cele întâmplate.

Sneed şi cu Dick traseră canapeaua în faţa focului, aşezară pe fată între ei şi, pe când ea povestea cu faţa luminată de flăcările din sobă, cele ce auzeau li se păreau halucinaţiile unui creier cuprins de fierbinţelile unei boli grave pe când ei nici nu-i venea parcă să creadă că fusese cu adevărat eroina acestor grozăvii neînchipuite.

Când ajunse însă la Tom Cawler pe care îl lăsase în pădure ca să împiedice pe uriaş s-o ajungă din urmă, se încleştă de braţul lui Dick şi-i zise cu disperare:

— O, domnule Martin, fă tot ce-ţi stă în putinţă ca să afli ce s-a ales de bietul băiat. Nu pot îndura gândul că omul ăsta şi-a pierdut viaţa pentru mine…

Lacrimi fierbinţi i se prelingeau pe faţă, suspinele o înăbuşeau. Încetul cu încetul se linişti şi urmă:

— Nu ştiu ce anume vroia Cody de la mine, zise ea când îşi încheie povestirea.

Dick tăcu. Nu găsea încă momentul nimerit ca să vânture vălul misterului care acoperea motivele lui Cody.

Sybil privea ţintă la foc, pe când gândurile ei rătăceau la cele îndurate.

— Ce grozave erau răcnetele!... înfiorător de grozave... spuse ea, cutremurându-se.

Niciunul din cei doi bărbaţi nu cutează să-i spună că ştiau pricina acestor răcnete.

Dick se ridică încet şi se duse la fereastră. Vroia ca de îndată ce se va face ziuă să pornească în căutarea lui Cawler. Când s-apropie mai bine de geam, se dădu înapoi înspăimântat. Pe alee venea în goană nebună un automobil.

Nici n-apucă şoferul să stopeze în faţa casei, că Hawelock smuci cu putere dinăuntru uşa maşinii. Dick îl văzu pământiu la faţă şi cu ochii rătăciţi.

Detectivul se repezi la uşa de intrare ca să-l întâmpine.

— Unde e domnişoara Lansdown, domnule Martin, unde e domnişoara Lansdown? gâfâi el şi apucă cu amândouă mâinile pe Dick de umeri.

— E aici, răspunse Dick. Dar cine ţi-a spus că o poţi găsi la conacul din Selford?

— O să-ţi... spun... îndată, bolborosi Hawelock de-abia trăgându-şi sufletul. Doamne, Doamne, ce noapte! Ajută-mi, te rog să umblu că nu mă mai ţin picioarele.

Se sprijini cu toată greutatea de Dick şi intră în casă. Când dădu cu ochii de Sybil, se îndreptă spre ea şi-i strânse cu căldură amândouă mâinile. Căzu apoi pe canapea şi scotoci în buzunare de unde scoase o scrisoare pe care i-o întinse lui Dick.

De-abia acum răsuflă uşurat şi-şi şterse fruntea de sudoare.

Dick se uită cu atenţie la scrisoare. Purta în cap numele hotelului Ritz-Carlton. Scrisul îi era cunoscut din celelalte scrisori ale lordului. I se păru însă mai scurtă ca cele dinainte. Lordul Selford scria:

Dragă Hawelock, Te rog cu insistenţă şi în mod foarte serios să te duci imediat la conacul din Selford şi să pui să se cerceteze tot parcul. Nu te da înapoi de la nici o osteneală sau cheltuială. Vara mea, Sybil Lansdown, se află actualmente în preajma castelului şi e în primejdie de moarte. Aceeaşi primejdie ameninţă pe toţi care sunt în legătură cu ea – chiar şi pe d-ta. Ştiu că scrisoarea mea ţi se va părea o enigmă şi te va face să presupui lucruri neobişnuite. Treci însă peste orice. Interese foarte serioase sunt în joc. Îndată ce o vei găsi pe Sybil Lansdown, stăruie să rămână la castel. Numai acolo poate fi în siguranţă – numai acolo o poate ocroti braţul meu, atât pe ea cât şi pe cei care se interesează de persoana mea – fapt pentru care le sunt recunoscător. Sosesc mâine dimineaţă la ora opt la Selford şi voi lămuri toate aceste enigme care ţi se par acum atât de ciudate. Până atunci sunt reţinut, cu părere de rău, de puteri împotriva cărora nu mă pot opune.

Selford.

Dick ridică încet ochii.

— Cum a ajuns scrisoarea asta în mâna d-tale? întrebă el pe Hawelock.

— Să fi fost cam pe la ora unu din noapte. Tocmai vroiam să mă culc, după ce stătusem ceasuri întregi aplecat peste actele casei Selford, când auzii sunând cu putere la uşa casei mele. Până să cobor jos, a trecut o bună bucată de vreme. Am descuiat uşa, m-am uitat în toate părţile, dar n-am văzut pe nimeni. Am găsit însă scrisoarea asta în cutie. Am citit-o încă din coridor şi drept să vă spun, m-am speriat de moarte. Nu cumva a înnebunit? – m-am întrebat eu. Să fie o mistificare? Auzii telefonul zbârnâind. Dau fuga la aparat… Selford la telefon. Selford, pe care îl credeam la Cairo, vorbea cu mine din Londra. M-a întrebat, pe scurt şi repede, dacă am primit scrisoarea lui. Am confirmat. Fără să-mi dea răgaz să-i spun un cuvânt, mă zoreşte să-i împlinesc dorinţa. Vreau să-l întreb motivele, dar nici nu-mi răspunde şi închide telefonul. Mă adresez poştei, mi se

spune că persoana cu care vorbisem terminase convorbirea.

Fără să spună o vorbă, Dick întinse lui Sneed scrisoarea.

— Apoi, urmă Hawelock mai liniştit, m-am gândit să chem la telefon pe doamna Lansdown. Biata femeie era într-o stare de plâns. Mi-a spus că fiica ei dispăruse încă de după-amiază şi vă puteţi închipui, domnilor, spaima care m-a cuprins. M-am suit repede în maşină şi am pornit încoace. Bucuria că v-am găsit pe toţi buni zdraveni, nu se poate descrie în cuvinte.

Se lăsă răsuflând adânc pe speteaza canapelei.

Dick se ridică de pe scaun şi zise cu o privire spre Sybil:

— Cred că tot ce avem acum de făcut e să lăsăm pe domnişoara Lansdown să se odihnească. Are nevoie de somn. D-ta, domnule Hawelock, împreună cu intendentul, luaţi dispoziţiile necesare. Eu mă duc să cerceteze regiunea. Tocmai răsare soarele.

Toţi îşi îndreptară privirile spre fereastră şi zăriră printre vârfurile copacilor, o lumină trandafirie.

— Şi eu ce să fac? întrebă nemulţumit Sneed care se simţea foarte bine în fotoliu.

— D-ta vei rămâne frumuşel aici şi vei lua sub aripa d-tale ocrotitoare pe toţi cei de faţă, zise Dick zâmbind. Dacă nu mă întorc până la nouă, trimite, te rog, pe cineva la poştă. Doamna Lansdown trebuie să afle cât mai repede cu putinţă unde se află fiica ei.

Detectivul dete în grija soţiei intendentului pe Sybil şi el ieşi în grădină ca să pornească cercetările. Ciripit de păsărele îl întâmpinară.

După o jumătate de ceas ajunse la cavoul neamului Selford. Uşa grilajului era încuiată. Căută prin iarbă dar nu găsi cheia. O luase, probabil, Staletti. Acum trebuia să dea de locul unde aşteptase Cawler pe uriaş. Lupta pe un teren cu iarbă verde nu lasă urme. Iarba călcată peste noapte în picioare, dimineaţa revine la locul ei. Totuşi avu norocul să dea de locul căutat. Găsi ici o mână de iarbă smulsă, colo

urma unui călcâi, dar nicăieri iarba bătătorită ca şi când ar fi târât cineva după sine un corp greu. Dacă Cawler a fost ucis în luptă – şi Dick era mai mult ca sigur de asta – atunci uriaşul trebuie să fi luat trupul în spinare ca să-l ducă de acolo. Nu rămânea altceva de făcut decât să pună câţiva oameni de-ai poliţiei să cerceteze parcul.

Îngândurat, Dick luă iar drumul spre conac. Mult ar fi dat să ştie ce s-a ales de Tom Cawler, deşi se temea ca presupunerile sale să nu se adeverească.

Când intră Dick în casă, nimeri peste o discuţie înflăcărată între Sneed şi Hawelock.

— I-am povestit şi domnului Hawelock despre musafirul pe care l-a văzut domnişoara Lansdown azi noapte aici, în castel, îl lămuri inspectorul. Domnul Hawelock bănuieşte că individul s-ar afla şi acum ascuns pe undeva, în casă.

Dick însă îşi păstră părerea pentru sine. Puse numai o întrebare avocatului:

— Unde e camera de tortură?

Acesta spuse categoric că totul nu e decât un basm. Un arhitect care făcuse nişte reparaţii la castel, declarase că, deşi cercetase cu de-amănuntul pretutindeni, nu dăduse de uşa aceea şi că nici nu poate fi vorba de o astfel de cameră.

— Nu, încheie avocatul, conacul din Selford e o casă ca toate casele şi nu are alt nimic din evul mediu decât iluminarea proastă şi nepractică.

— Şi acum, ce avem de făcut? întrebă inspectorul pe Dick Martin.

— Eu o să vă părăsesc fiindcă trebuie să însoţesc pe domnişoara Lansdown la Londra, răspunse Dick.

— La Londra? zise avocatul şi făcu mâna pâlnie în dosul urechii ca şi când n-ar fi auzit bine. Dar bine, omule, ai uitat de scrisoarea lordului Selford?

— Scrisoarea lordului? Nu cumva crezi că e ceva serios?

— Şi încă foarte serios, răspunse accentuând avocatul. Chiar te-aş ruga să cumpăneşti bine avertismentul lui. În ce mă priveşte, îmi fac aspre mustrări că l-am lăsat ani de zile

să-şi facă mendrele. De-abia acum îmi dau seama că hoinăreala asta a lui ascunde adevărata taină a lucrurilor.

Dick afirmă clătinând în tăcere capul. Nici un muşchi al feţei nu trăda că ştia precis misterul presupusului vagabondaj al lordului.

— Înţeleg foarte bine că nu prea pui preţ pe părerile unui profan, dar poate că sfaturile unui om de meserie vor fi ascultate. Inspectorul Sneed îmi spuse chiar adineauri că primeşte ospitalitatea lordului.

— Aşa e, făcu Sneed, nu tăgăduiesc că sunt dispus să rămân, cu atât mai mult cu cât datoria mă reţine aici.

Dick îl înţelese imediat. Inspectorul ţinea să rămână pe loc. Asasinarea lui Cody nu fusese încă lămurită şi conacul din Selford era punctul central de unde trebuia să pornească cercetările.

— Bine, fie şi aşa. Dacă domnişoara Lansdown e de aceeaşi părere, n-avem decât să rămânem aici. Bineînţeles că invitaţia cuprinde şi pe doamna Lansdown.

— Cât priveşte pentru asta, să n-ai nici o grijă. Mă duc eu singur s-o aduc. Nu veţi duce lipsă de nimic la conac, domnilor. Vom găsi oameni de serviciu în sat dar – şovăi puţin înainte de a urma – ar fi de dorit, domnule inspector, să avem vreo câţiva oameni de-ai poliţiei pe lângă noi. Tare mă tem că la noapte va avea loc… criza.

De-abia apucase Sneed să sfârşească de mâncat şi şeful poliţiei din Sussex veni cu un mandat de arestare pentru Staletti. Se duseră amândoi acolo dar găsiră vizuina goală. Fiara dispăruse. Un muncitor care locuia în apropiere fusese însărcinat de italian să-i păstreze locuinţa. Povesti că, deşi îl punea uneori să-i cureţe grădina, nu observase niciodată ceva suspect. În dimineaţa aceea Staletti venise să-l scoale până în ziuă, îi dăduse cheia casei şi-l rugase să aibă grijă de casă şi grădină până ce s-o întoarce el.

Percheziţionarea casei nu scoase nici o nouă dovadă la iveală. Patul în care dormea doctorul era neatins, ceea ce dovedea că nici nu se culcase în noaptea aceea.

Nemulţumiţi, cei doi poliţişti se îndreptară de aici la locul crimei şi primiră raportul medicului. Sneed nu se înşelase. Bătrâna Cody murise de un atac de inimă. Inspectorul Wilson, care conducea cercetările, găsise în grădina de fructe optsprezece gloanţe descărcate şi nu le înţelegea de fel rostul. Sneed îl lămuri, povestindu-i ce se petrecuse peste noapte. Află însă şi el ceva nou de la Wilson. Cody avea un cazier la poliţie, dar în care era trecut pe numele de Bertram. Era o chestie foarte veche. Fusese unul dintre cei dintâi în Anglia care crease cursuri prin corespondenţă. Anunţase că poate învăţa pe oricine arta hipnotizării în schimbul unui pfund trimis prin poştă. Adunase repede o mie de pfunzi, fără ca vreunul din elevii săi să fi învăţat să hipnotizeze. Tovarăşul lui de excrocherie, după ce-şi încasase partea, ştersese frumuşel putina. Tovarăşul acesta era Staletti.

— Ia te uită domnule, Staletti! făcu Sneed atent.

— Îţi aduci aminte, urmă Wilson că l-am prins odată făcând vivisecţie? Din păcate, pedeapsa cea veche se prescrisese.

— Ştii că e foarte interesant ce-mi spui?

— Au fost în relaţii până în ultimul timp. Am interogat servitorii. L-au văzut foarte des pe aici. De obicei venea însă seara după ce bătrânii se retrăgeau în odăile lor.

— Cum se face că servitorii nu erau aseară aici?

— Una din fete e bolnavă, iar ceilalţi erau liberi să iasă în oraş. Nu mai încape nici o îndoială că bătrânul plănuia o crimă şi moartea l-a surprins înainte de a o putea înfăptui.

Trecură în grădină.

— Martin fu mai adineauri aici, povesti mai departe Wilson. S-a dus la Horsam şi m-a rugat să-ţi spun să-l aştepţi.

Sneed mulţumi inspectorului şi merse până la casa portarului. Se uită în lungul şoselei şi zări o volbură de praf care se apropia cu repeziciune.

— Urcă-te în maşină ca să te duc la Selford, îi strigă Martin.

— Ai pus mâna pe Staletti? întrebă el pe Sneed după ce acesta luă loc lângă el în automobil.

Inspectorul clătină supărat capul.

— Mi-am închipuit eu, zise Dick. Trebuie să fi şters putina încă de azi noapte, după ce şi-a dat seama că totul e pierdut. De aceea şi încercarea lui de-a descuia uşa mormântului. De-aş avea eu cheia lui…

— Nu ţi-ar folosi la nimic, mormăi Sneed. Ar fi de-abia a patra.

— Aşa e, dar nădăjduiesc că mâine le voi avea şi pe celelalte trei.

— Mâine? Cum adică? Nu pricep.

— Mâine dimineaţa la şapte soseşte lordul Selford. Până atunci, ori suntem morţi cu toţii, ori avem cheile în mâna noastră, răspunse Dick enigmatic.

Inspectorul îl privi cu atenţie.

— D-ta ştii mai mult decât vrei să spui, făcu el.

Dick tăcu, făcându-şi de lucru la volan ca să evite o căruţă şi în curând intrară în curtea conacului.

Pe Sneed îl aşteptau aci noi îndatoriri.

Prima întrebare a lui Dick fu ce e cu doamna Lansdown.

I se comunică de către intendent că sosise cu Hawelock acum o jumătate de ceas şi se află la fiica ei.

Dick găsi pe avocat plimbându-se cu paşi rari prin cameră, încruntat şi îngândurat. Când îl văzu pe Dick tresări.

— Să-ţi spun o noutate, zise el cu glas scăzut.

— Se apropie de detectiv şi-l apucă de nasturele hainei.

— Lordul Selford nu locuieşte la Ritz-Carlton. Nimeni nu l-a văzut acolo.

Dădu drumul nasturelui şi se apropie de fereastră. După câtva timp se întoarse.

— Am să pun să caute în registrele hotelului dacă a tras vreodată acolo. Ştii şi d-ta că mi-a scris de câteva ori pe hârtie cu firma hotelului. Până acum sper că nu-şi mai aduc aminte de el, altfel… se opri şi-şi îndreptă cu nervozitate cravata… dau afacerea pe mâna parchetului.

Începu să se plimbe iar, agitat prin cameră.

Dick îi oferi în tăcere o ţigară. Mulţumi, dar o băgă distrat neaprinsă între dinţi.

— Nu vrei s-o aprinzi? îl întrebă Dick zâmbind uşor.

Hawelock tresări şi-şi aprinse ţigara. După ce trase câteva fumuri, se mai linişti.

— Am fost la Cook, începu el iar. Am vrut să încerc posibilitatea de a mă convinge că lordul s-ar putea afla cu adevărat în Londra şi am stabilit că numai pe cale aeriană ar fi putut sosi la timp ca să-mi telefoneze mie la ora unu din noapte. Cum a fost însă posibil ca în intervalul de o jumătate de ceas de la sosirea lui şi până să-mi telefoneze mie să afle de soarta Sybilei Lansdown? Multe am văzut eu în lunga mea meserie de avocat, dar o astfel de precipitare de imposibilităţi n-am întâlnit încă.

În clipa aceea uşa se deschise şi doamna Lansdown apăru în prag. Păru foarte mişcată când dădu cu ochii de Dick Martin. Era încă sub impresia emoţiilor prin care trecuse.

— M-a trimis Sybil, zise ea după ce se mai reculese puţin, să aflu dacă aţi dat de Tom Cawler.

— Nu încă, răspunse cu părere de rău Dick.

— Credeţi că i s-a întâmplat ceva? întrebă ea cu îngrijorare.

— Nu ştiu. Tom Cawler e un băiat curajos. A scăpat el din multe primejdii până acum, zise Dick, deşi nu era convins de ce spunea.

Doamna Lansdown răsuflă uşurată.

— Să dea Dumnezeu să-l vedem cât mai curând printre noi. Aş vrea să-i strâng mâna şi să-i mulţumesc din tot sufletul meu de mamă.

În cursul după amiezii aflară noi veşti despre Staletti. Un jandarm biciclist îl zărise într-un mic automobil gonind cu furie. Probabil că italianul se ducea la Londra. Mandatul de arestare fusese telefonat încă de dimineaţă la toate circumscripţiile poliţieneşti. Seara va fi comunicat prin radio întregii lumi.

După ce Dick dormi câteva ceasuri ca un mort, porni o cercetare minuţioasă a casei. Camerele pe care le locuise răposatul lord se aflau în aripa stingă a castelului. O scară specială ducea în parter. În aripa dreaptă se aflau camerele servitorilor. Aici locuia şi intendentul. În faţa scării principale era o uşă grea de stejar sculptată care ducea în dormitorul de gală în care Selforzii îşi duceau de veacuri miresele în noaptea nunţii şi în patul imens care cuprindea un mare spaţiu din mijlocul încăperii văzuseră toţi urmaşii neamului, lumina zilei. Camera aceasta fusese pusă la dispoziţia Sybilei şi aici aştepta ea pe ultimul vlăstar al Selforzilor.

Dick dădu la o parte perdelele grele de catifea. Văzu că amândouă ferestrele prin care pătrundea amurgul, erau zăbrelite. La întrebarea lui, intendentul îi răspunse că gratiile fuseseră puse încă de pe vremea lordului răposat, în urma încercărilor pe care le făcuse un hoţ să pătrundă pe acolo în castel.

Dick deschise ferestrele şi zgudui gratiile. Erau însă atât de bine aşezate încât i-ar fi trebuit cuiva zile întregi de muncă pentru a le putea mişca din loc.

Ciocăni cu băgare de seamă pereţii dar nicăieri nu sunară a gol.

Rugă pe intendent să-i arate pivniţa. Bucătăria se afla aproape în subsol. O scară dreaptă ducea din bucătărie în pivniţa cea mare, în care se aflau vinuri vechi şi scumpe. Contrar pivniţelor din clădirile de odinioară, aceasta nu era boltită. Stâlpii groşi de stejar înnegriţi de vreme, susţineau tavanul scund.

— Nu pare să fie tocmai sigură împotriva incendiului, zise Dick intendentului.

Celelalte încăperi care răspundeau în pivniţa cea mare erau deşarte în afară de una în care se aflau trei butoaie de bere enorme.

Dick se aplecă peste butoaie.

— După cum văd, aveţi aici băutură din belşug. Lordul ar putea stinge setea la un regiment întreg de soldaţi, făcu el zâmbind.

Trimise apoi sub un pretext oarecare pe intendent sus şi se prefăcu că vrea să iasă şi el din pivniţă, dar când auzi paşii intendentului îndepărtându-se, se furişă în bucătărie şi după ce găsi un cuţit de deschis cutiile de conserve, se înapoie în pivniţă. Găuri primul butoi de bere şi aburi ameţitori răbufniră din butoi. Mirosul lui fin nu-l înşelase nici de data asta: dar chiar înainte de a vedea conţinutul, îl şi ghicise. Astupă cu nişte ţăndări gaura şi puse cuţitaşul iar la loc în bucătărie. Mulţumit de rezultatul cercetărilor lui, se duse la automobil şi porni fără să fie văzut de cineva. Trase maşina la umbra unor copaci din apropierea locuinţei portarului şi se întoarse pe alt drum la conac.

Momentul decisiv se apropia. Simţea atmosfera încărcată şi aştepta clipa când vălul care acoperea misterul lordului Selford va cădea sfâşiat în bucăţi.

În faţa conacului se întâlni cu Sybil care îi spuse că poliţiştii din Londra sosiseră şi fuseseră repartizaţi pe coridoare de către Sneed şi Hawelock.

Sybil porni să facă o plimbare întovărăşită de Dick.

— Ai dormit ceva? o întrebă el cu glas drăgăstos.

— Da, îţi mulţumesc. Mă simt iar om ca toţi oamenii şi bătăile de inimă s-au potolit.

— Sărăcuţa! şopti Dick înduioşat.

— Ştiu, domnule Martin, prin ce chinuri ai trecut din pricina mea. Şi chiar de n-aş fi ştiut, domnul Sneed m-a pus la curent.

— N-ar fi trebuit s-o facă.

— Ba da, ba da, şi îi sunt foarte recunoscătoare pentru asta. Niciodată, de acum încolo, n-o să mai întreprind ceva fără ştirea şi consimţământul d-tale. Ştiu că sub oblăduirea d-tale sunt în siguranţă.

Dick îi strânse mâna în tăcere.

— De-ar trece odată şi noaptea asta! Sunt îngrijorată din pricina domnului Hawelock. Îl văd foarte abătut şi din ce trece e tot mai neliniştit. Se teme să nu fie el cel dintâi victima…

— A cui victimă?

— A lui Staletti, răspunse Sybil şi se cutremură când îi pronunţă numele.

Dick rămase înmărmurit.

— Îi e frică de Staletti?

— Da, şi mai mult decât atât. Crede că lordul Selford e sub influenţa hipnotică a lui Staletti şi face tot ce-i porunceşte el.

— Ţi-a spus el d-tale?

— Da – răspunse ea zâmbind cu oarecare mândrie – are încredere în mine. Simte că înţeleg. Un bărbat l-ar dispreţui poate dacă l-ar vedea atât de îngrijorat.

— Prietenul nostru Hawelock e un homme à femmes, constată zâmbind Dick.

Preocupată de gândurile ei, Sybil nici nu-l auzi.

— Eu nu înţeleg de fel pe lordul Selford, zise ea îngândurată. Ani de zile nici nu s-a sinchisit de noi. De unde până unde interesul ăsta brusc pentru soarta mea?

— Să-ţi spun eu imediat. D-ta eşti moştenitoarea legală a averii lui, zise Dick grav.

Sybil se opri în loc speriată.

— Ce vrei să spui cu asta, domnule Martin? E doar om tânăr, mai poate avea copii. Poate că e chiar căsătorit. Parcă făcea odată aluzie Hawelock la aşa ceva.

— Presupunând că lucrurile n-ar fi aşa şi că bănuiala d-tale şi a lui Hawelock că lordul ar fi supus unei influenţe hipnotice e adevărată, trebuie să existe câţiva indivizi care se interesează de moştenirea lui. Până acum, dintr-o cauză sau alta, lordul s-a lăsat să fie jefuit cu uşurinţă; dacă acelaşi lucru s-ar întâmpla şi cu d-ta nu se ştie. Înţelegi deci că lordul şi cei care trag sforile în spatele lui au de ce se interesa de persoana d-tale.

— Doamne, doamne, izbucni ea, dar asta e îngrozitor… îngrozitor…

— Când cunoşti primejdia care te ameninţă nu mai poate fi atât de îngrozitor. De altfel ai prieteni care o pot înlătura, răspunse Dick calm.

Ea se uită la el mişcată.

— Cody, urmă Dick, a încercat să-şi puie în practică ameninţările şi a plătit cu viaţa încercarea lui. Ceea ce ţi-a dat să iscăleşti, era un act de donaţie sau poate chiar un testament. Vroia să-şi tragă pe sfoară complicii. Sau poate că se simţea ameninţat şi credea că posedând un astfel de act, va fi mai în siguranţă. I-au luat-o însă înainte: a fost aspru pedepsit.

Sybil, care aflase de tragicul sfârşit al lui Cody, tăcu înfiorată.

— Dar unde să fie lordul Selford acum? întrebă ea încet.

— Nu ştiu. Tot ce pot face e să nădăjduiesc şi să mă tem.

Sybil îl apucă de braţ. Ochii ei erau măriţi de spaimă.

— Bănuieşti… crezi… că e… mort? bâigui ea în şoaptă.

Dick întoarse capul ca să-i ocolească privirea.

— Ar fi mai bine pentru el dacă ar fi mort, zise el printre dinţi.

În momentul acela apăru Hawelock în uşa conacului. Sybil îşi trase binişor mâna de sub braţul lui Dick apoi se apropiară de el.

Avocatul era palid, cu faţa îngrijorată, cu fruntea încruntată.

— Nimic nou despre Staletti? întrebă el.

— Până acum nimic, dar fii fără grijă, n-o să ne scape – asta e sigur. Iţele se strâng din ce în ce în jurul lui.

Intendentul le servi masa în bibliotecă. Mâncară în tăcere, fiecare preocupat de propriile sale gânduri. După masă, Hawelock şi cu Sneed îşi aprinseră câte o ţigară, iar Dick şi Sybil ieşiră în grădină. După câtva timp însă, fata se întoarse şi chemă pe mama ei afară. După o discuţie

aprinsă între ele şi Dick, se duseră în camera de culcare pe când Dick Martin se întoarse singur în bibliotecă.

Se duse la fereastră şi privi spre cer. O lumină trandafirie se lăsa peste vârfurile copacilor. Se însera.

— Cine din dv. vrea să mă însoţească la cavou? întrebă el.

Hawelock se uită cu nervozitate la ceas.

— E mult prea târziu pentru o astfel de plimbare şi nici nu putem lăsa pe doamne singure, zise avocatul.

— Doamnele s-au dus să se culce şi douăzeci de poliţişti ajung, cred, ca să le apere, făcu detectivul. Am nevoie de conducerea d-tale, domnule Hawelock şi cred că n-o să mă laşi tocmai acum în drum.

— Bine, domnule Martin, dacă ţii numaidecât, n-am încotro. Îţi spun însă drept: nu mă duc bucuros în cavou, e un loc înfiorător.

— Dar nici nu e nevoie să coborâm înăuntru. Ţin mai ales să cunosc anumite părţi din parc asupra cărora nu sunt încă lămurit.

Porniră la drum. Când ajunseră la poarta conacului Dick mângâie câinele care adusese atâtea servicii Sibylei.

Coborâră în vale. O linişte mormântală îi înconjura. Un greieraş care ţârâise până atunci în iarbă, amuţi şi el.

— Ştii d-ta de ce a trebuit să moară Lew Pheeney? întrebă Dick pe avocat.

Acesta îl privi mirat.

— Lew Pheeny? întrebă el rar.

Se trudi să-şi aducă aminte.

Dick îi lămuri misterul acestei morţi tragice. Hawelock păru foarte surprins de cele ce auzea.

— Bine era dacă ştiam asta mai de mult, zise el în cele din urmă. Poate că ghiceam încă de atunci care era mormântul pe care trebuia să-l deschidă. Ţi-a spus Lew Pheeney cine era omul care-l însărcinase cu treaba asta?

— Nu, nu era palavragiu de felul lui. Dar despre cine ar putea fi vorba decât despre…

— Staletti? îi tăie repede Hawelock vorba.

Dick afirmă.

Hawelock îşi scoase pălăria şi se şterse pe frunte de sudoare.

— Eu cred că cine intră în cârd cu Staletti, poate să-şi facă testamentul.

Când ajunseră la movilă, Dick se opri un moment în loc.

— Dar asta ce-o mai fi? întrebă el arătând un punct albicios care întretăia în depărtare terenul.

— Carierele de piatră din Selford, răspunse avocatul. Sunt lăsate de mult în părăsire. Drumul care trece pe acolo e acum închis. E periculos chiar şi pentru pietoni.

Străbătură pădurea şi păşiră în luminiş, dar stânca de deasupra cavoului părea adâncită într-o linişte mormântală.

Uşurat ca de o grea povară, Hawelock luă îndărăt drumul spre casă.

Doi poliţişti păzeau intrarea. Comunicară detectivului, că domnişoara Lansdown deschise într-un rând fereastra şi îi rugase să o scoale la şase dimineaţa.

— Să intrăm în casă, zise avocatul. Vocile noastre să nu le trezească din somn.

Trecură iar în bibliotecă, unde îi aştepta o surpriză: Hawelock poruncise să li se pună şampanie la gheaţă. Mâna lui tremura când duse paharul la buze.

— În sănătatea lordului Selford, zise el ciocnind. Dacă lordul îşi va ţine cu adevărat făgăduiala, urmă el punând jos paharul, eu, ca cel dintâi din administratorii averii lui, îmi voi da demisia. M-am săturat până peste cap.

Zâmbi în silă ca şi când ar fi făcut cine ştie ce spirit.

— Numai de-ar veni! adăugă el grav.

— D-ta unde o să dormi în noaptea asta, ca să ştim de unde să te luăm la nevoie? îl întrebă Dick.

— În apartamentul răposatului lord. E foarte comod, deşi ceva cam retras şi pustiu. Dar, în definitiv, cu mi se poate întâmpla? O să pun un poliţist să stea de pază la uşă.

Sneed plescăi din limbă ca un bun cunoscător, apoi puse paharul gol pe masă.

— Halal de-aşa vinişor, făcu el.

— Ce-ar fi să mai destupăm o sticlă? zise Hawelock.

— Parcă aş fi şi eu de părere, zise Sneed râzând.

Încetul cu încetul, avocatul îşi recăpătă echilibrul.

— Nu ştiu ce să spun, nu sunt nici eu prea prost din fire, dar oricât îmi frământ creierii să pricep ceva, nu înţeleg nimic din tot misterul ăsta. De unde până unde vine Cody la lordul Selford şi ce căuta banditul acela de italian în cavou?

Dick îşi rezemă coatele de masă şi se aplecă spre avocat.

— Poate că nu e aşa de greu pe cât ţi se pare. Ai auzit d-ta vreodată despre unul Bertram?

— Bertram?… Hawelock îşi încreţi fruntea scrutându-şi memoria.

— Mi se pare că aşa îl chema pe directorul şcolii unde a fost internat lordul Selford după moartea tatălui său.

— Da? făcu Dick mulţumit. Acum se explică multe. Când Bertram şi-a dat seama că numele lui s-a cam deochiat, şi-a atârnat pe Cody în coadă.

Avocatul se lăsă mai adânc în fotoliu.

— Cum adică, Bertram şi Cody să fi fost una şi aceeaşi persoană? Nu se poate!

— Lasă că te mai aşteaptă şi alte surprize, domnule Hawelock. Intendentul îmi spunea astăzi despre o fostă menajeră care, pe când trăia răposatul lord, trebuia să vadă şi de băiat. Îţi aduci aminte de numele ei?

— Exact nu, dar parcă o chema Crawther – sau aşa ceva.

— Poate Cawler? insistă Dick.

— Cawler? —Avocatul se gândi puţin.

— Se prea poate. Numele mi se pare cunoscut. A! acum îmi aduc aminte de ceva. Nu-l chema pe şoferul lui Cody, Tom Cawler? Ai pronunţat astăzi de câteva ori numele ăsta.

— Aşa e. Doamna Cawler a fost mătuşa lui şi – soţia lui Cody.

Urmă o tăcere îndelungată.

— Eşti sigur? întrebă apoi Hawelock.

— Tot aşa de sigur cum te văd şi mă vezi. Ucigaşii lui Cody au luat, ce-i drept, toate documentele din sertarele celui asasinat dar au uitat o casetă de sub pat. În casetă am dat de actul de căsătorie din care reiese următorul lucru: întâi: că femeia s-a căsătorit cu Cody la opt luni după moartea lordului; al doilea: că a fost menajeră pe moşia lordului: al treilea: că-l cunoştea încă de pe atunci pe Staletti, fiindcă italianul a fost unul din martori la căsătorie. D-ta ai văzut vreodată la faţă pe Cody?

Hawelock clătină capul:

— Toate tratativele de vânzare le făcea şeful meu de birou. Eu mă aflam tocmai atunci la Karlsbad.

— D-ta ştii, cercetă mai departe Dick, că lordul era în relaţii cu Staletti şi că era în tratamentul lui medical?

— Cele spuse de d-ta mă uimesc grozav, zise în cele din urmă avocatul. Medicul lordului era doar Sir John Finton. Ceea ce pot afirma cu tărie e că lordul n-a pronunţat niciodată numele lui Staletti în faţa mea.

— Şi totuşi Staletti era perfect informat de starea lui, răspunse Dick insistând.

— Asta ar fi, zise avocatul cu glas şovăitor, ca şi când s-ar fi urzit o intrigă colosală al cărei principal personaj a fost însuşi lordul Selford.

— Da, aşa pare să fie, răspunse Dick. Citeşte, te rog, scrisoarea asta.

Făcu un semn lui Sneed. Acesta scoase din buzunar scrisoarea lui Cody către doamna Cawler şi o puse pe masă înaintea lui Hawelock.

— Şi scrisoarea asta tot în casetă am găsit-o, zise Dick.

Hawelock se aplecă şi o citi fără s-o atingă.

— Toate astea îmi sunt cu totul necunoscute, zise el. Am fost tras pe sfoară din toate părţile. Pot însă să spun că, cu cât începe să se facă mai multă lumină în afacerea asta, cu atât mi se pare mai încurcată.

— Lasă că mâine dimineaţă vine lordul Selford şi o să lămurească totul, îl mângâia Dick, uitându-se la ceas. E

târziu. Aş fi de părere să ne ducem la culcare. Cine ştie ce ne mai aşteaptă.

Sneed vârî scrisoarea în buzunar. Se sprijini apoi cu amândouă mâinile de masă şi se ridică gemând. Dar când văzu fotoliul de lângă sobă, se opri şi, ca un sac plin cu pietre care se duce la fund în apă, căzu grămadă în fotoliu.

— Aici îmi fac sălaşul, zise el oftând uşurat. Lăudat fie Domnul şi inventatorul fotoliilor.

Peste un sfert de ceas Dick deschise binişor uşa camerei lui, salută în tăcere pe detectivul care stătea de pază în coridor, încuie uşa pe din afară, scoase cheia din broască şi o lăsă să alunece în buzunar. Coborî apoi în vârful degetelor scara şi intră la Sneed care aţipise în fotoliul lui.

Îl bătu pe umeri.

— Haide, îi şopti el.

Sneed tresări ruşinat şi-şi înăbuşi un geamăt.

Se duseră apoi amândoi în camera care o înspăimântase atât pe Sybil. La lumina lămpii de buzunar nu văzură însă altceva decât patru pereţi goi.

— D-ta să m-aştepţi afară la uşă, Sneed, dar nu cumva să te mişti de acolo. Eu o să privesc prin fereastră înăuntru. Poate că o să dureze multă vreme dar, dacă nu mă înşel, uriaşul n-a intrat aici nici pentru întâia, nici pentru ultima oară.

Lăsă pe inspector la uşă şi se duse de se postă chiar pe locul unde se vedeau încă urmele paşilor Sybilei.

Vremea trecea încet şi cu atât mai tărăgănat cu cât atmosfera se simţea încărcată de cele ce aveau să vină. Treptat, ochiul lui se deprinse cu întunericul, încetul cu încetul lucrurile înconjurătoare căpătau forme şi înţeles pentru el. Răsărise luna şi desena umbrele bine desluşite ale copacilor pe iarbă. Când adia vântul şi mişca frunzele, se părea că perechi misterioase îşi întind mâinile la dans.

În liniştea nopţii ceasornicul turnului îşi tremura prelung bătăile. Dick numără douăsprezece. Urmă o tăcere cât o

veşnicie. Începu să simtă o furnicare nervoasă în picioare şi muşchii îl dureau de nemişcare.

Deodată camera se lumină. O rază izbucni din întuneric şi se răsfrânse pe tăblia mesei. Lumina venea din direcţia căminului. Dick se ridică în vârful degetelor. Raza crescu repede, căminul se mişcă, se deschise o gaură întunecoasă şi o mână cu o lampă aprinsă, lampa pe care i-o descrisese Sybil, apăru prin deschizătură. După mână ieşi la iveală un cap, înconjurat de o aureolă de păr blond – un chip de zeu din timpurile mitologice – dacă ar fi avut viaţă şi expresie, tot ce se putea citi pe chipul acesta, era un zâmbet copilăresc şi timid care contrasta zguduitor cu trupul lui de uriaş, admirabil proporţionat. Uriaşul înaintă şi puse lampa pe masă, se întoarse apoi la cămin, vârî mâna în gaură. Imediat apăru un alt uriaş, tot atât de grozav ca cel dintâi. Acesta purta părul tuns la piele şi era ras complet. Ochii lui aveau privirea supusă a sclavului, dar nu lipsită cu totul de expresie. Un fel de sălbăticie animalică dovedeau umerii obrajilor ieşiţi în afară, nasul drept – o sălbăticie atenuată acum de o bucurie copilărească. Amândoi erau aproape goi, acoperiţi numai până la brâu de nişte pantaloni scurţi mai sus de genunchi. Înaintară tiptil spre un perete. Bărbosul apăsă pe o tăblie de lemn. Aceasta se dete la o parte şi lăsă să se vadă un dulap zidit în perete.

Dar în aceeaşi clipă clanţa se mişcă uşor. Uriaşii rămaseră în ascultare, apoi uriaşul fără barbă sări la masă şi stinse lampa.

Dick scoase un blestem, apoi se repezi spre casă şi dispăru înăuntru. Se întâlni la uşă cu Sneed care stătea înlemnit cu mâna pe clanţă.

— Nu ţi-am spus să nu te mişti, omule? şuieră printre dinţi Dick înfuriat şi intră repede în cameră. Dar camera era pustie. Aprinseră gazul dar nu văzură pe nimeni. Căminul se afla la locul lui şi lampa de pe masă lipsea.

— Mi s-a părut că mă strigi, se scuză Sneed care venise în urma lui Dick. Am simţit ceva mişcând. Am deschis uşa şi

am văzut… Se cutremură.

— Tot aşa trebuie să fi simţit Guliver când s-a văzut printre uriaşi.

Dick nu-i răspunse. Era cuprins de mânie şi dezamăgit. Fusese cât p-aci să dezlege misterul şi acum vedea că-i scăpase prilejul.

Se apropie de dulapul care rămăsese deschis. Ochii i se deschiseră peste măsură. Îşi oţelise nervii în aşteptarea unei descoperiri grozave şi ceea ce vedea acum era un morman de jucării de copil: un tren, fără locomotivă însă, animale de cârpă şi lemn, o cutie cu soldaţi de plumb, mingi de gumă colorate, o sfârleză, popici mititele, un Vasilache…

Dick nu scoase un cuvânt măcar şi ocoli privirea inspectorului. Niciodată în viaţa lui nu simţise o tristeţe mai grozavă şi durerea neputinţei ca în clipa asta. Se îndreptă spre cămin şi încercă să-l mişte din loc, dar căminul rămase neclintit.

— Dedesubt trebuie să fie un gang care duce la cavou, zise el lui Sneed. Stai d-ta aici că eu dau fuga până acolo.

Sneed vru să-l oprească, dar zadarnic. Trecu repede peste răzoare şi pieri în umbra codrului. Drumul i se păru nesfârşit. În cele din urmă pădurea se rări. Dar deodată rămase încremenit în loc. Auzi glasuri, glasuri bărbăteşti, dar care sunau totuşi a glasuri de copii. Îşi urmă cu băgare de seamă drumul. Când ajunse însă la marginea pădurii, se dădu fără voie înapoi.

Uşa cavoului era deschisă. La lumina blândă a razelor de lună văzu pe cei doi uriaşi ţinându-se de mână, făcând doi paşi la dreapta, doi la stânga şi cântând un cântec copilăresc.

La mijloc, între ei, se afla un om. Mâinile lor treceau pe deasupra capului său. Părea un pitic între doi uriaşi. Dick nu-l recunoscu la început, dar când se uită mai bine, văzu cine era. Se încleştă de ramurile tufişului ca să-şi stăpânească emoţia. Omul era Tom Cawler.

Obosiţi de joc, cei doi copii uriaşi îl traseră pe Tom Cawler după ei. Ridicară ceva din iarbă. O trâmbiţă de copii şi locomotiva trenului care lipsea din dulap. Se aşezară apoi jos şi arătară plini de mândrie jucăriile lor lui Tom. Cawler se prefăcu foarte mirat de ce vedea, întoarse mecanismul locomotivei şi-i dădu drumul în iarbă. Uriaşii se uitau cu ochii zgâiţi şi băteau din palme. Unul din ei începu să sufle în trâmbiţă. Atunci Cawler întoarse capul ca şi când n-ar mai putea îndura priveliştea şi Dick îl văzu muşcându-şi buzele ca să nu izbucnească în plâns. Lui Dick îi venea să-l strângă în braţe de milă şi drag.

Se auzi deodată dinspre pădure un fluierat şi jocul fericit şi nevinovat al celor doi copii uriaşi încetă. Se ghemuiră înfricoşaţi la pământ, Tom Cawler le mai aruncă o privire disperată apoi se ascunse în umbra stâncii. Un al doilea fluierat străbătu tăcerea nopţii. Uriaşii săriră în picioare şi rămaseră în loc tremurând, cu mâinile atârnând în jos. Din întunericul pădurii apăru Staletti cu un revolver în mână.

— A, aici eraţi, copii? De ce v-aţi ascuns? Ştiţi doar că tot vă găsesc eu, zise ci cu glas ascuţit. Vă găsesc eu, repetă el cu asprime.

Stătea acum în faţa lor, cu braţele încrucişate pe piept, bizuindu-se pe privirea lui de oţel care îi înfricoşa atât.

— Haideţi, făcu el cu glas mieros şi ameninţător în acelaşi timp. O să vă dau lapte dulce şi carne fragedă.

Se întoarse apoi şi pieri fără teamă în pădure. Uriaşii mergeau supuşi în urma lui ca nişte câini.

De-abia îi înghiţise pădurea şi Tom Cawler ieşi din ascunziş. Dick îşi făcu drum pitulându-se pe sub ramuri şi se luă după el. Nervii îi erau peste măsură de încordaţi.

Folosindu-se de întuneric şi tufişuri ca să nu fie văzut, detectivul pierduse noţiunea timpului şi a spaţiului. I se părea ca şi când depăşise hotarul unde se întâlneşte lumea banală cu mitologia. Omul pe care-l vedea sărind de la un pom la altul era cu adevărat Tom Cawler, şofer de meserie – sau unul din acele spirite răzbunătoare care se ţin de

urmele ucigaşului din vremurile antice şi-l fugăresc până ce-l prind şi-l sugrumă?

Detectivul nu ştia unde duce urmărirea. Când văzu copacii rărindu-se crezu că se afla în vale, dar îşi dete seama că se găseşte pe o şosea.

Auzi huruitul unui motor. Se repezi înainte, dar sosi prea târziu. Staletti se urcase în automobilul care-l aştepta şi dispăruse cu victimele sale. Un altul însă fusese mai repede de picior: Tom. Cawler, care se agăţase de maşină şi-i întovărăşea, fără ştirea lor.

Şoseaua urca o pantă bruscă. Dick, care era bun alergător, zări iar automobilul care din pricina încărcăturii înainta încet. În clipa aceea Tom Cawler sări pe capotă.

Automobilul dispăruse în dosul dealului, când Dick auzi un răcnet de groază care se sfârşi într-un răget de durere. Ajunse de-abia respirând în vârful dealului. La stânga lui se afla cariera de piatră părăsită înecată de apă. Şoseaua trecea drept pe marginea prăpastiei. Automobilul începu să se clatine alergând în zig-zag. Ţipetele din maşină se înteţiră. Maşina porni să alunece, roţile dinainte rămaseră suspendate în aer deasupra prăpastiei. O secundă numai, o singură secundă de tăcere mormântală, apoi urmă catastrofa. Maşina se prăbuşi dându-se de două ori peste cap, se auzi plescăitul puternic al apei care fusese până atunci atât de liniştită în bălaia paşnică a razelor de lună.

Cu o săritură îndrăzneaţă Dick se repezi pe urma maşinii. Zadarnic căuta piciorul lui un punct de sprijin, pietrele se năruiau mereu. În sfârşit mâna lui dădu de un bolovan colţuros, care opri prăbuşirea. Ajunse cu greu, mai mult alunecând decât coborând, pe o ieşitură de stâncă de deasupra apei. Văzu un om înotând spre mal. îl recunoscu imediat.

— Tommy! strigă el cu putere.

Cawler se uită la el încremenit. Chipul îi era schimonosit. Scuipă apa pe care o înghiţise şi pieptul i se ridică într-un plâns cu suspine.

Dick îl apucă de braţ.

— Ce e cu d-ta. Cawler? Să-ţi pară bine că ai scăpat cu viaţă.

Dar Cawler ţipă chinuit de o teamă grozavă:

— E mort! E mort! Şi eu care voiam să-l scap…

— Cine e mort?

— Fratele meu e mort… sărmanul Johnny, frăţiorul meu!… Ajută-mă, domnule Martin. Maşina s-a răsturnat în apă şi i-a prins dedesubt.

Dick nu stătu un moment pe gânduri. Zvârli haina de pe el şi porni dibuind prin apă pe când Tom îi arăta drumul.

Maşina se afla la mică distanţă în apă, dar imposibil de urnit.

Totuşi Dick nu renunţă la salvarea victimelor lui Staletti. Se dădu la fund cu Tom Cawler, reuşi să apuce pe unul din uriaşi, dar nenorocitul era leşinat sau mort; le fu imposibil să-l tragă de sub capotă.

Cu inima grea se înapoiară la mal. Când Tom Cawler înţelese că nu mai e nici o speranţă, se trânti la pământ şi începu să plângă cu hohote, învinuindu-se singur.

— Doamne, doamne, de ce nu l-am omorât pe nemernicul acela încă de ieri… când… l-am recunoscut… pe… bietul frate-meu…

— Fratele d-tale?

— Da, domnule Martin… fratele meu… Ştiam că monstrul vine spre mine ca să mă omoare, dar nu ştiam că e fratele meu. Am strâns mai bine în mână cheia de înşurubat a maşinii şi i-am sărit în spate când… – Tom Cawler se opri înecat de plâns – simţii sub mâna mea o crescătură pe care o avea în ceafă încă de pe când era copil şi cu care-l necăjeam noi. Deodată parcă m-a luminat cineva. Am strigat: Johnny! El s-a oprit în loc şi a stat s-asculte. Eu m-am lăsat jos la pământ, m-am uitat în faţa lui şi l-am strigat iar pe nume. Atunci nenorocitul a căzut în genunchi şi a început să plângă ca un biet animal rănit. Doamne!… Doamne… Era Johnny şi Staletti făcuse din el un monstru,

un rob care îi împlinea automatic poruncile… un ucigaş, domnule Martin un ucigaş… – Şi Tom Cawler izbea ca nebun cu pumnul în pământ.

— O, diavolul ăsta… Staletti, bănuiam eu de mult că-i o fiară. I-am spionat acum câteva zile pe Cody şi pe el în biroul lui. Se lăuda că el e ucigaşul lui Pheeney. Se slujise tot de sclavul lui. Staţi voi, câini ce sunteţi, că o să vă viu eu în curând de hac, mi-am zis eu. Dobitoc ce am fost. Trebuia să-l împuşc chiar atunci prin fereastră, să mântui lumea de un monstru ca el.

Îşi vârî capul în ţărână, apoi se ridică şi întinse pumnul ameninţător spre lac.

— Satana!… Tu… satana!

— Sa-ta-na!… răspunse prelung ecoul.

Cawler ascultă cu chipul schimonosit ecoul, deschise apoi pumnul şi se uită la mâna lui.

— O faptă bună a făcut şi mâna asta de hoţ în viaţa ei, zise el izbucnind într-un râs triumfător de nebun. A sfărâmat ţeasta unui nemernic. L-ai auzit răcnind, domnule Martin? L-am ucis cu şurubelniţa maşinii, l-am ucis tot aşa cum a ucis frate-meu pe Cody din îndemnul lui.

— Care din amândoi era fratele d-tale? întrebă Dick, înfiorându-se.

— Acela tuns. Staletti îl ungea întotdeauna cu untdelemn când îl trimitea să ucidă ca să-l facă alunecos şi mlădios ca un ţipar.

— Dar celălalt cine era? Staletti îl ţinea desigur ascuns.

— Celălalt? Cum – nu ştii?

— Poate că bănuiesc, răspunse Dick cu glas tremurător.

— Staletti avea de ce să-l ţină ascuns. Era… lordul Selford! strigă el cu putere.

Şi iarăşi răspunse sinistru ecoul: „Selford!”

Dar râsul nebun al lui Cawler acoperi ecoul.

— Lord Selford – castelan, mare proprietar, multimilionar – şi atât avea doar: câteva zdrenţe pe trup şi un dulap plin cu jucării vechi.

Dick nu răspunse nimic. Îşi apăsa cu amândouă mâinile fruntea şi închise ochii. Ce înseamnă moştenire – neam mare – strămoşi iluştri, când ultimul vlăstar al lor sfârşea ca un biet idiot! îşi zicea el mereu.

Râsul sinistru al lui Tom Cawler îl trezi la realitate. Se aplecă spre el, îl scutură de umeri şi-i strigă:

— Vino-ţi în fire, omule! Îţi înţeleg foarte bine disperarea, dar trebuie să te resemnezi şi să-ţi înduri cu bărbăţie durerea. Ura şi bocetele n-o să-l mai învieze pe fratele d-tale, orice-ai face, e în zadar. Ferice de el că a scăpat de chinuri. Datoria noastră acum e să aducem oameni ca să-l scoată de acolo şi să-i faci cel puţin o înmormântare creştinească.

Dar Cawler nu voia cu nici un preţ să se clintească din loc. Dădea numai din cap şi tăcea încruntat.

Cu mare greutate, căţărându-se de pereţii cazanului stâncos, ajunse Dick Martin în vârful stâncii. Când privi jos în prăpastie, îl văzu pe Tom Cawler stând pe mal şi privind nemişcat în apă.

Drumul era lung şi după ce merse multă vreme, Dick zări în sfârşit copacii parcului. Dar asta ce era? Cerul era colorat în roşu şi deodată – oare nu se înălţau limbi mari de foc în văzduh?

O luă repede la fugă şi când auzi semnalele de alarmă, porni în goană nebună cu respiraţia şuierătoare înspre conac.

Când ajunse în faţa casei, văzu întreaga clădire, din temelie până la acoperiş în flăcări. Pale mari de foc îi dogoreau obrajii. Se auzea trosnind şi pârâind, urlând flăcările şi gazele zăvorâte ca şi când s-ar fi deschis gâtlejul unui cuptor imens. Geamurile ferestrelor pocneau în mii de bucăţi, exploziile detunau în inima iadului de fum şi din fiecare deschizătură izbucneau limbi de foc.

Poliţia împrejmuise într-un cerc întins locul incendiului. Întreaga peluză era luminată de trandafiriul zorilor şi aerul tremura fierbinte, ca în tropice. O făptură ciudată cu plete

cărunte, fluturând în vânt şi mâinile împreunate, alerga de colo până colo cu disperare. Era Hawelock. Îşi pusese pardesiul peste cămaşa de noapte şi arăta ca un om ieşit din minţi la ferestrele de deasupra portalului din care ieşea un fum gros şi negru. Apucă de braţ pe inspectorul Sneed care-şi fuma liniştit luleaua şi se uita nepăsător la casa cuprinsă de flăcări.

— Domnule căpitan, ce stai aşa ca şi când habar n-ai avea de soarta doamnelor care dorm acolo? Porunceşte să pilească gratiile. Dau un premiu de mare valoare oricui va cuteza să pătrundă în cameră.

Dar Sneed clătină neputincios capul.

Atunci Hawelock se adresă poliţiştilor:

— Auziţi, oameni buni, ofer pentru orice încercare de salvare suma de 500 pfunzi.

Deodată se pomeni cu Dick care-i puse mâna pe braţ.

— Agitaţia d-tale e de prisos, zise el. Atât domnişoara Lansdown cât şi mama ei nu se află în casă.

— Nu… se află… în casă? Ce înseamnă asta? bolborosi avocatul.

— Asta înseamnă că prevăzusem încă de ieri după amiază izbucnirea incendiului şi le-am trimis cu automobilul acasă la ele, pe când noi ne plimbam aseară prin parc. De aceea nu puteai să ştii că au plecat.

Dick simţi braţul avocatului tremurând sub strânsoarea mâinii lui, dar îl ţinu încleştat ca într-un cleşte de fier.

— D-ta, domnule Hawelock, ai nimerit într-un ceas rău când ai căzut în mâinile lui Staletti. De atunci încoace ai dus-o dintr-o crimă într-alta şi te-ai apropiat din ce în ce de catastrofă. De la întoarcerea mea ai simţit cum ţi se strânge laţul în jurul gâtului şi disperarea te-a îndemnat să pui foc casei ca să ardă toţi cei coalizaţi împotriva d-tale. Soarta ţi-a fost însă potrivnică, Hawelock. Azi după-amiază am descoperit butoaiele cu păcură puse de d-ta în pivniţă, aşa că am putut să-i previn pe toţi la vreme.

Hawelock se făcuse pământiu la faţă. Buzele i se mişcau dar nu putea scoate un cuvânt.

Acum găsi Sneed că a sosit momentul psihologic al misiunii sale. Scoase pipa din gură, apăsă uşor cu mâna dreaptă umărul avocatului, şi zise cu o gravitate solemnă:

— Arthur Elwood Hawelock, eşti acuzat de provocare de incendiu, de complicitate la crimă şi de deturnare de fonduri ale minorului pus sub epitropia d-tale. Te avertizez că orice motive de apărare ai invoca, se vor întoarce împotriva d-tale şi-ţi vor agrava situaţia. În numele legii eşti arestat.

Hawelock nu răspunse nimic. Închisese ochii şi încă înainte de-a fi sfârşit Sneed vorba, căzu leşinat la pământ.

Îl duseră în casa portarului şi fu percheziţionat amănunţit. La gât purta un lanţ de aur de care atârnau două chei ciudate, cu două rânduri dinţate şi de o formă neobişnuită. Dick le luă şi le vârî în buzunarul lui.

Îi turnară leşinatului un păhăruţ de coniac pe gât şi-l readuseră-n simţiri. Aruncă o privire disperată în jurul lui. Când dădu cu ochii de Dick, se uită lung la el apoi se ridică.

— Ai ridicat grave acuzări împotriva mea, zise el cu o linişte sinistră, şi te-aş ruga să dovedeşti chiar acum temeinicia lor.

Dick privi întrebător pe Sneed şi acesta aprobă dând uşor din cap. Se aşează atunci în faţa acuzatului şl începu:

— Îţi aminteşti desigur că ţi-am pomenit odată de intrarea triumfală a guvernatorului englez în Capetown?

Făcu o pauză, dar Hawelock tăcu, privind numai ţintă pe Dick Martin. Ţinea dinţii încleştaţi, aşa că linia brutală a bărbiei lui părea şi mai accentuată.

— Ei bine, urmă Dick, această împrejurare neînsemnată a fost norocul meu şi pieirea d-tale, căci lordul a fost fotografiat în momentul acela, stând în balconul hotelului şi privind. Fotografia a fost reprodusă în gazete. L-am recunoscut imediat. Era un vechi cunoscut al meu, un pungaş şi hoţ dibaci de automobile, era Tom Cawler.

Inspectorul nu-şi putu stăpâni un „Ah!” de mirare iar Hawelock îşi muşcă buzele.

— Din ziua aceea, urmă Dick cu o gravitate apăsătoare, am căutat fără răgaz şi independent de d-ta, să dau de urma lordului Selford. Dă-mi voie să-ţi exprim admiraţia mea pentru dibăcia de care ai dat dovadă, domnule Hawelock. Ca să nu încapă vreo îndoială asupra bunei credinţe a d-tale, ai trimis un detectiv ca să dea de aşa zisele urme ale lordului şi ai avut grijă ca să nu fie găsit niciodată. Cu o isteţime uimitoare ai organizat un fel de înconjur al pământului. Eu însă am găsit sugativa la Buenos Aires, Cody a fost astfel suspectat, tentativa de omor asupra mea pusă la cale de Staletti a dat greş. Atunci te-ai hotărât la pasul decisiv. Cody, care începuse să pescuiască în apă tulbure pe cont propriu şi de a cărui credinţă începuseşi să te îndoieşti, era un complice primejdios pentru d-ta. Trebuia deci înlăturat. Şi împreună cu el soţia lui. Dar şi aici ţi-a fost soarta potrivnică. Strigătele lui de ajutor au ajuns până la mine. Te-ai hotărât atunci, ca să-ţi acoperi fuga, să mă omori pe mine şi pe Sneed. Nici un glonte din cele două pistoale automate ale d-tale nu ne-a nimerit. Îţi mai rămânea o singură cale: dispariţia moştenitoarei lordului Selford şi a omului care-ţi cunoştea toate uneltirile – adică eu. Dacă ţi-ar fi reuşit planul, ai fi făcut să dispară uşor şi pe cel din urmă urmaş al neamului Selford şi ai fi arătat justiţiei un testament – fals, bine-înţeles – prin care erai declarat moştenitorul lui. Scrisul ar fi fost acelaşi ca al scrisorilor pe care mi le-ai arătat şi mie – al d-tale.

Acuzatul deschide pentru întâia oară gura.

— Ipoteze, zise el cu anevoie, ipoteze.

— Experţii grafologi vor dovedi dacă sunt ipoteze sau nu. Mie însă nu-mi trebuie dovada lor. Am văzut alaltăieri petele verzi de pe degetele d-tale când îmi arătai scrisoarea lui Selford sosită – chipurile – atunci din Cairo. Şi, ciudată coincidenţă, domnule avocat, scrisoarea era scrisă cu cerneală verde.

Hawelock îşi umezi buzele uscate. Dick îl văzu cum îşi înfigea unghiile în palme. Avocatul îşi dădea seama că-i e în joc viaţa şi nu voia încă să renunţe la luptă.

— Recunosc, zise el rar, cântărindu-şi fiecare cuvânt, că aparenţele sunt împotriva mea. Dar nu întotdeauna indiciile pot fi hotărâtoare. D-ta n-ai dat încă ochii cu lordul Selford. E posibil – zâmbi în silă, cu buzele decolorate – ca mandantul meu să năruie tot edificiul clădit de d-ta numai cu un singur cuvânt.

— Nu-l mai aştepta zadarnic pe lordul Selford, zise Dick îndepărtându-şi trupul – lordul Selford e mort.

Atunci Hawelock sări în sus şi nici nu simţi mâinile poliţiştilor care îl ţineau cu putere.

— E m…

Vorbele i se opriră pe buze.

— E mort, tună Dick Martin cu glas puternic, şi ştiu cum a murit. L-ai dat nemerniculuí, diavolului cu chip de om, Staletti, ca să-şi facă grozavele lui experienţe şi atâta ajunge ca să te ducă de-a dreptul la spânzurătoare.

Hawelock se clătină pe picioare. Galben ca un mort, cu buzele întredeschise, duse mâna la gât şi ruinase aşa, ca o stană de piatră. Lanţul de chei dispăruse.

Dick întinse mâna şi i le arătă în palmă.

Hawelock făcu un gest ca şi când ar fi vroit să i le smulgă din mână, dar poliţiştii îl reţinură.

Capul avocatului se lăsă pe spate. Vinele gâtului i se umflară. Trupul i se înţepeni. Respiraţia îi deveni şuierătoare. O clipă numai, apoi se îndreptă dintr-odată, alătură palmele, întinse amândouă mâinile şi zise:

— Puneţi-mi cătuşele. Ştiu că totul e pierdut.

Buzele i se lipiră strâns una de alta şi Dick, care-l privea atent, înţelese că de acum încolo nici un cuvânt nu va mai ieşi din gura vinovatului.

— Şapte broaşte – şapte chei, zise Dick îngândurat a doua zi dimineaţă când se duse cu Sneed la cavoul cu mormintele Selforzilor. Una o avea Cody, nevasta lui pe a doua,

grădinarul Silva pe cea de a treia. Hawelock şi Staletti, căpeteniile complotului, pe celelalte patru. Când îl vor scoate pe italian din apă, le vom avea pe toate şapte şi vom putea descuia mormântul care nu ştim ce taină ascunde.

Trebuiră să aştepte un ceas până să vină oamenii trimişi să scoată cadavrele. Aceştia apărură cu trei tărgi acoperite. Tom Cawler păşea cu capul în pământ lângă trupul fără viaţă al fratelui său.

Dick îl opri o clipă şi-i zise încet:

— Te rog să vii să mă vezi, Cawler. Domnişoara Lansdown ţine foarte mult să-ţi mulţumească personal. Cât priveşte pentru viitor… îţi purtăm noi de grijă.

Tom Cawler dădu din cap în tăcere, strânse cu putere mâna lui Dick, apoi dispăru în pădure. Dick nu spusese nimănui că Staletti fusese ucis mai înainte de a se rostogoli în prăpastie.

Unul din oamenii care ajutase la scosul cadavrelor din apă, aduse două chei ude lui Dick.

Detectivul coborî cel dintâi scara dreaptă a cavoului.

Uşa celui de-al doilea mormânt era deschisă. Păşi înăuntru şi făcu lumină. O gaură pătrată se căsca din podea.

— Aici e gangul care duce pe sub deal la castel şi răspunde sub căminul camerei unde se juca uriaşul. Era, probabil, singura încăpere din castelul strămoşilor săi în care îi era îngăduit să intre – şi în puterea nopţii, pe când toţi dormeau. În felul acesta trebuie să fi potolit la început Staletti dorul de casă al copilului şi fiindcă lordul Selford a rămas toată viaţa lui tot copil, nu l-au putut face să renunţe la biata lui bucurie de copil.

Când Staletti a descoperit fuga domnişoarei Lansdown, uriaşul se afla tocmai în castel şi italianul a fost nevoit să-l lase împreună cu Johnny Cawler ca să se pună în siguranţă şi să ardă hârtiile compromiţătoare. În vremea asta, cei doi copii uriaşi s-au ascuns cu Tom Cawler aici. Probabil că acesta stătea de pază, pe când ei se duseseră să aducă jucăriile din castel.

Dick şi cu Sneed trecură în gangul mormintelor şi se opriră înaintea uşii mari din fund. Una după alta vârî Dick cheile în broaştele lor şi le suci înăuntru. La cea de-a şaptea, uşa se deschise de la sine încet şi scârţâind prelung. Un aer mucegăit îi izbi în faţă. Detectivul se apropie de urna de piatră şi ridică în sus capacul.

În urnă se afla o casetă îngustă de oţel. Duseră caseta afară, încuiară grilajul cavoului şi străbătură parcul. Se opriră câtva timp în faţa ruinelor fumegânde ale impunătoarei clădiri stropită şi acum de pompieri şi se duseră la casa portarului ca să deschidă caseta. Le trebui câtăva vreme până să-i forţeze încuietoarea, dar când ridicară capacul nu găsiră decât un caiet de şcolar scris cu litere mărunte şi înghesuite.

Recunoscură imediat scrisul lui Cody.

— Citeşte tare, Martin, zise Sneed. D-ta descifrezi mai repede ca mine.

Dick întoarse prima pagină şi începu să citească bizara poveste a uşii cu şapte broaşte.

«Memoriul acesta e scris de Henry Colston Bertram, zis Bertram Cody, cu asentimentul persoanelor care l-au semnat.

În noaptea de 4 Martie 1903 s-a luat hotărârea de a fi puse pe hârtie cele ce urmează pentru a putea ca, în caz de trădare a uneia din persoanele mai jos semnate, această persoană să nu poată scăpa de răspundere.

Gregory, Viscount Selford, a decedat în ziua de 14 Noiembrie a anului 1900. Fusese întotdeauna un original, dar în timpul din urmă, ciudăţeniile lui luând din ce în ce proporţii, căpătase ideea fixă să-şi transforme întreaga avere în bani, iar banii să-i ascundă în cavoul în care zăceau strămoşii săi şi unde îşi va găsi şi el odihna de veci. Puse deci să se scoată uşa cea veche care n-ar fi putut rezista prea mult şi porunci la fabrica Rizini din Milano să i se facă una de beton armat, după un model închipuit de el. Uşa aceasta avea şapte broaşte. Cele şapte chei ale uşii, lordul

voia să le împartă la şapte executori testamentari care să le dea în mâna fiului său când acesta va împlini 25 de ani. Pe calea aceasta, lordul spera să-şi împiedice moştenitorul de a-şi cheltui averea în nebunii şi nesocotinţe, inerente tinereţii. Iniţie pe Hawelock în planurile lui şi chiar atunci când avocatul îi spuse că un astfel de procedeu e ilegal, îşi menţinu ideea şi o comunică medicului italian, doctor Staletti, pentru care simţea o vie simpatie şi care devenise un musafir nelipsit al lordului.

Lordul Selford era de multă vreme un alcoolic incorigibil şi, cu trei săptămâni înainte de moarte, capătă un puternic acces de delirium tremens. De-abia îi trecuse accesul când veni Hawelock să-i facă o mărturisire. Speculase la bursă şi pierduse o sumă atât de considerabilă încât, în disperarea lui, se atinsese de banii clienţilor. Trebui să recunoască în cele din urmă că şi lordul fusese unul din aceştia. Acum se găsea aproape ruinat şi se ruga în genunchi de mandantul său să nu-i facă ruşinea de a-l da pe mâna parchetului. Suma cu care păgubise pe lord era de zece mii de pfunzi, dar, deşi veniturile lordului întreceau cu mult această sumă, lordul nu se simţea dispus să renunţe la ea şi ameninţă serios pe Hawelock cu puşcăria. Discuţia fusese prea aprinsă pentru un om bolnav şi lordul căpătă un atac de apoplexie. Trebuiră să-l pună leşinat în pat. Ca să-l ridice de jos, fu nevoie de ajutorul menajerei, Elisabeth Cawler şi al grădinarului lordului, un portughez anume Silva. Chemară în grabă pe doctorul Staletti, care îl readuse în simţiri. Lordul Selford acuză din nou pe Hawelock de excrocherie în cuvinte aspre, care fură auzite de data asta şi de celelalte trei persoane.

Imediat după aceea lordul căpătă un al doilea atac şi muri complet paralizat în seara de 14 Noiembrie, martori fiind la moartea lui doctorul Staletti, menajera şi Hawelock. Lord Selford n-a mai avut când schimba testamentul, aşa că Hawelock rămase singurul executor al testamentului şi epitropul unicului fiu al lordului – un copil în vârstă de şase

ani. Din îndemnul doctorului Staletti, menajera şi grădinarul n-au spus nimănui nimic despre cele întâmplate. Staletti puse însă lui Hawelock condiţia ca venitul averii lordului să fie împărţit între ei patru. La început, Silva n-a prea vroit să se învoiască, dar fiindcă era sărac şi fiindcă lordul îl bătuse odată pentru o greşeală de nimic, a primit.

Intenţia complotiştilor era la început să beneficieze de venit până la majoratul băiatului, fără să se atingă de capital. Administrarea averii cădea de drept în sarcina avocatului Hawelock care n-avea cum se teme de vreo bănuială sau urmărire a justiţiei. Din zi în zi însă se dovedea că tânărul lord era slab la minte ceea ce ar fi dat loc mai târziu – după spusele lui Hawelock, – la o complicaţie primejdioasă pentru ei. Căci, dacă tribunalul însărcinat cu ocrotirea minorilor în faţa legii ar fi prins de veste de starea copilului, s-ar fi delegat o persoană oficială cu îngrijirea şi educarea lui, iar administrarea averii ar fi fost pusă sub supravegherea unei comisii de control. Hotărî deci să interneze pe băiat într-o şcoală particulară al cărei conducător să fie obligat să nu divulge nimănui starea copilului. Fu ales subsemnatul Bertram Cody, care avusese nenorocirea ca pentru o faptă neînsemnată să vie în conflict cu justiţia. Îndată ce a ieşit din închisoare, a venit Hawelock să-i propună înfiinţarea unei şcoli al cărei singur elev să fie micul lord. Bertram Cody s-a învoit şi a fost răsplătit din belşug.

În luna Ianuarie a anului 1902 copilul a fost încredinţat profesorului său, acesta însă a constatat imediat că orice încercare de a face pe copil să înveţe era zadarnică. Dar nu numai starea mintală a băiatului era slabă ci şi organismul său, astfel că se aşteptau la un deznodământ fatal. Situaţia părea disperată dar interveni doctorul Staletti ca să-l salveze. Doctorul reuşise să descopere un preparat prin care, înlăturând orice funcţiune a spiritului, să dezvolte într-un mod extraordinar corpul. Staletti experimentase cu succes metoda lui la şobolani, iepuri şi căţei. Dar pentru ca

pacientul tratat cu acest preparat să nu devie primejdios prin puterea lui fizică, odată cu dezvoltarea corpului, spiritul să fie influenţat pe altă cale. Doctorul Staletti susţinea că prin sugestie şi hipnoză, începute încă din frageda copilărie, se poate aproape distruge simţul identităţii unui individ transformându-l într-un fel de automat care ascultă de orice poruncă. Cea mai vie dorinţă a lui Staletti era să creeze o rasă de oameni desăvârşiţi, de o putere muşchiulară extraordinară, care să poată fi conduşi ca o maşină de un singur creier omenesc. Deci, doctorul Staletti voia să facă din tânărul lord Selford o făptură supusă lui, puternică şi ascultătoare, care să nu cunoască altă voinţă decât pe a aceluia pe care-l slujeşte. Ideea lui a găsit completa aprobare a lui Cody, căci numai aşa le era cu putinţă celor interesaţi să se bucure de veniturile lordului fără să le fie teamă de vreo răspundere. Singurul care s-a împotrivit a fost Hawelock care nu era convins de reuşita experienţei lui şi nici nu voia să pună viaţa copilului în primejdie. Atunci doamna Cawler s-a oferit să pună la dispoziţia lui Staletti pe un nepot al ei, orfan. Staletti a asigurat pe Hawelock că experimentul său va reuşi şi Hawelock se va convinge de adevărul spuselor sale. Şi, într-adevăr, rezultatul obţinut numai în câteva săptămâni a fost uimitor. Copilul, care era de felul lui foarte slăbuţ şi de un temperament îndărătnic, după opt zile a devenit ascultător la orice cuvânt iar corpul i se dezvolta într-un chip surprinzător. Facultăţile sale intelectuale însă scădeau cu repeziciune. Hawelock, care s-a convins de adevărul celor susţinute de Staletti, nu a mai făcut nici o obiecţiune ca micul lord să fie supus tratamentului doctorului care a luat copilul la sine.

În timp ce se petreceau toate astea, Cody a făcut propunerea ca să confirme în scris toate acestea pentru ca să nu-i vie în gând mai târziu vreunuia din complotişti să se degajeze de răspunderea pe care şi-o lua. Documentul să fie semnat de toţi şi pus la loc sigur, cunoscut numai de ei şi

unde să poată pătrunde fiecare din ei. Şi unde putea fi mai în siguranţă decât în mormântul zăvorât cu şapte chei? Cum uşa aceasta comandată de lord nu fu gata decât după moartea lui, rămăşiţele lui pământeşti fură depuse în mormântul al şaselea. Cheile uşii cu şapte broaşte au fost împărţite între complici iar documentul aşezat în urna de piatră.

Lordul fu încredinţat lui Staletti. Se dezvoltă fiziceşte admirabil, şi-a uitat numele şi se bucura de jucării ca un copil. Amândoi copiii se supun orbeşte poruncilor lui Staletti şi sunt atât de rezistenţi încât umblă aproape goi pe orice vreme fără să se plângă sau să simtă frigul. După îndemnul lui Staletti şi dorinţa lui Hawelock, Bertram Cody s-a însurat cu doamna Cawler deşi… (cele ce urmau erau şterse cu cerneală, totuşi Dick reuşi să descifreze) Cody nutrea alte planuri pentru viitor.

Semnatarii nu se tem că vor fi descoperiţi. Singura rudă în viaţă a lordului, e un văr al lui cu care rupsese, încă în viaţă fiind, orice relaţii.

Domnul Hawelock are de gând să împrăştie mai târziu zvonul că tânărul lord va face o călătorie de studii care se va prelungi mereu.

În loc de jurământ, confirmăm că tot ce s-a scris în acest document e adevărat».

Dick se înapoie de-abia spre seară acasă. Deschise încet uşa dulapului său cu haine. Cu mâna pe cheie se opri. Din umbră se desprinse un chip palid, cu ochii trişti, care-l privea cu obidă.

— Eşti răzbunat, Lew Pheeney, şopti Dick înduioşat, apoi închise uşa la loc.

Se apropie de fereastră şi-şi pierdu privirile în amurgul serii. Trăsăturile feţei i se înăspriră şi o brazdă adâncă i se ivi pe frunte. Şi, oricât de ciudat s-ar fi părut, mai mult şi mai înverşunat îl ura pe Staletti. Vremea va trece cu mâna ei tămăduitoare peste toate cele întâmplate… numai rana asta va rămâne pururi vie: moartea lui Lew Phenney.

Peste un ceas opri maşina în faţa casei din Coram Street 107. Plăti şoferului şi-şi ridică privirea la ferestrele atât de bine cunoscute lui. Intră încet în casă.

În uşă îl întâmpină Sybil. Expresia de bucurie pe care o citi pe chipul Sybilei îl răsplăti de tot ce îndurase din pricina ei.

— Slavă Domnului că ai venit, zise ea încet. Ce frică mi-a fost să nu ţi se fi întâmplat ceva… Acum sunt fericită deşi… se opri o clipă, deşi toate grozăviile care s-au petrecut mă apasă pe suflet. Intră, te rog, înăuntru. Drept e că sunt singură acasă.

Intrară împreună în casă.

— E adevărat că Hawelock a fost arestat?

El dădu din cap în tăcere.

Sybil se cutremură.

— Şi castelul e prefăcut în ruine?

— Ştii că ceea ce a căzut azi noapte pradă flăcărilor era proprietatea d-tale? spuse Dick încet.

— Proprietatea mea? făcu Sybil, mirată.

— Lord Selford e mort, răspunse Dick grav. D-ta eşti singura lui moştenitoare.

Şi povesti apoi ce s-a petrecut, deoarece multe nu erau cunoscute de presă.

Când ajunse la sfârşitul tragic al lordului Selford, Sybil îşi acoperi ochii cu mâna. Tăcură un timp amândoi, fiecare cu gândurile lui. Apoi Dick luă mâinile fetei într-ale sale.

— Acum eşti bogată Sybil. Vei reclădi castelul. O generaţie nouă se va naşte, va creşte şi prospera în încăperile mari şi luminoase. O generaţie în vinele căreia va curge sânge burghez, sănătos, plin de sevă şi putere. Ah… Sybil…

— Da, Dick? întrebă ea şi se aplecă spre el în aşteptare.

— Nu crezi că va surveni o prea mare schimbare?

— O schimbare? Nu te înţeleg?

— Nu se vor schimba oare sentimentele d-tale pentru mine? Gândeşte-te că porţile tuturor fericirilor îţi stau deschise.

— Ce ştii d-ta despre sentimentele mele? îl întrebă ca glumind.

O privi ameţit. Un zâmbet sfios îi flutură pe buzele lui frumos desenate.

— Totul – şi nimic, răspunse el încet.

— Să zicem că – nimic, făcu triumfătoare Sybil.

— Bine, deci, – nimic, zise el încurcat. Deodată îl străbătu un gând şi ochii lui albaştri sclipiră cu îndrăzneală.

— Dar de sentimentele mele sunt cât se poate de sigur. N-ai vrea să ţi le spun şi d-tale?

Ea se apropie de el, se aşează pe braţul fotoliului lui şi-i şopti în ureche, zâmbind:

— Spune-mi-le, te ascult cu drag, Dick.

SFÂRŞIT

1 Soarta – în limba arabă.